

Dung Dung

Khúc hát mùa đông

Chương 1

Đồ, Rê, Mi, Fa, Sol ...

Minh Dũng nắn nốt từng nốt nhạc trên cây đàn ghitar. Từng hợp âm rung lên theo bàn tay của anh. Minh Dũng thụ hưởng từ khả năng thiên phú bởi tài năng của mẹ. Anh đã thể hiện được nghệ thuật độc đáo của âm nhạc. Bài hát “Em đi chùa Hương”.

được Minh Dũng thể hiện thật duyên dáng, dễ thương.

“Hôm qua em đi chùa Hương, hoa cỏ còn mờ hơi sương, cùng thầy mẹ vắn đầu soi gương! Nho nhỏ cái đuôi gà cao, em đeo dải yếm đào, quần lãnh áo the mới, tay em cầm chiếc nón quai thao, chân em đi đôi guốc cao cao ...”.

Hay quá! Tiếng reo của Huỳnh Lam và Ngọc Thủy làm cho Minh Dũng ngừng tiếng hát. Tay anh vẫn còn ôm cây đàn. Minh Dũng có vẻ ngượng ngùng:

– Chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi. Các bạn đừng nhạo mà.

Huỳnh Lam trề môi:

– Hồng dám đâu! Ai lại không biết Minh Dũng là một thiên tài.

Ngọc Thủy phụ họa:

– Tất cả giới mộ điệu của thành phố ai cũng đều ngưỡng mộ nghệ sĩ Dạ Ngọc. Tài biểu diễn của bà thật tuyệt vời. Tiếng hát của bà thật du dương, truyền cảm, cộng thêm ngón đàn của bà nữa ...

Ngọc Thủy xuýt xoa:

– Tiếng đàn của bà thật là ...

Ngọc Thủy cứ thật là, thật là mãi mà không biết dùng từ gì để thể hiện.

Huỳnh Lam phải xen vào:

– Thật là kỳ diệu phải không ?

Ngọc Thủy gật gù:

– Đúng! Thật là kỳ diệu. Bà đã đem âm nhạc truyền cảm tới cho biết bao trái tim khát vọng. Những bài hát mang âm hưởng dân ca của bà mới thật sâu sắc, thật đậm đà và màu sắc dân tộc đạt đến trình độ nghệ thuật cao, có sức hấp dẫn, truyền cảm, mạnh mẽ.

Nghe Ngọc Thủy nói một hơi. Huỳnh Lam liếc xéo:

– Bạn nói như là đang diễn thuyết vậy sao ? Nói thật đi! Có ý đồ gì đây ?

Ngọc Thủy sùng sộ:

– Bạn nói thế là ý gì hả ?

Huỳnh Lam tỉnh bơ:

– Thì muốn “chài” con nên cô lấy lòng mẹ đó.

Ngọc Thủy muốn ứa nước mắt vì tức:

– Bạn có thể nghĩ bạn mình như thế hả ?

– Sự thật là vậy mà.

– Bạn ...

Thấy cuộc tranh cãi giữa hai người bạn gái sắp đến hồi kịch liệt, Minh Dũng giáng hòa:

– Thôi, hai bạn đừng tranh cãi nữa, chúng ta là bạn bè, nhìn nhau một tiếng thì có mất mát gì đâu.

– Dũng không thấy Huỳnh Lam quá đáng không ?

Huỳnh Lam có vẻ như ghen tức:

– Người ta nói dùm lòng của mình, không mang ơn mà còn làm bộ giầy nầy.

– Đó đó, Dũng thấy không ?

Minh Dũng nghiêm nghị hỏi:

– Hai bạn đến đây không phải để gây sự chứ ?

Huỳnh Lam hơi ngượng:

– Đâu có!

– Vậy thì tìm Dũng có việc gì ?

– Bọn mình muốn đến bàn với Dũng chuyện thi Đại học ấy mà.

– Chuyện đó đâu còn gì để bàn. Chúng ta đã mỗi người một hướng đã chọn cho mình một lý tưởng rồi mà.

– Nhưng Huỳnh Lam vẫn còn phân vân, không biết mình chọn đúng hay sai ?

– Nếu đây là lý tưởng thì bao giờ cũng tốt đẹp cả. Huỳnh Lam băn khoăn làm gì ?

Được khích lệ, Huỳnh Lam sôi nổi hẳn lên:

– Mình rất thích được làm một hướng dẫn viên du lịch. Mình sẽ được đi, được tận mắt ngắm nhìn những cảnh đẹp của thiên nhiên trên khắp mọi miền đất nước.

– Chúc mừng cho ước mơ của bạn được thành tựu! Còn Ngọc Thủy ? Bạn thi vào trường nào ?

Ngọc Thủy trầm ngâm:

– Mình thích được làm cô giáo nên đã thi vào trường Đại học Sư phạm.

– Chúc mừng cho một ước mơ đẹp.

Huỳnh Lam chợt hỏi:

– Dũng đã quyết định làm một nhạc sĩ thật sao ?

Dũng gật đầu:

– Phải! Dũng đã chọn cho mình một hướng đi! Dũng muốn được thể hiện những suy nghĩ những cảm xúc mới của mình về cuộc sống bằng cái hay, cái đẹp của âm nhạc.

Huỳnh Lam bỗng thở dài:

– Một người một lý tưởng, biết làm sao để cùng đi chung một con đường.

– Huỳnh Lam nói gì vậy ?

Huỳnh Lam lắc đầu:

– Đâu có gì!

– Những nhân tài tương lai đang hội tụ để bàn bạc gì đây ?

Cả ba giật mình quay lại. Bà Dạ Ngọc xuất hiện ở ngưỡng cửa như một vì sao sáng chói. Nhiều lần nhìn thấy bà biểu diễn, nhưng đây là lần đầu, Huỳnh Lam và Ngọc Thủy tiếp cận với con người thật của bà ở ngoài, tuy không trang điểm nhiều nhưng trông bà trẻ và đẹp hơn trên sân khấu.

Sau phút ngẩn ngơ. Huỳnh Lam và Ngọc Thủy cúi đầu chào:

– Dạ! Chúng cháu chào bác!

Bà Dạ Ngọc cười thật to. Tiếng cười của bà thật trong trẻo như tiếng hát của bà.

Huỳnh Lam lí nhí:

– Dạ! Cháu xin lỗi!

– Đâu có gì, chỉ cũng là bác hơi bối ngỡ về danh từ này. Bởi vì người nghệ sĩ không bao giờ nghĩ đến mình già đến mức phải có người gọi mình là bác.

Ngọc Thủy ra vẻ hiểu biết:

– Cháu biết là người nghệ sĩ không có tuổi, nhưng ...

Bà Dạ Ngọc đỡ lời:

– Nhưng các cháu là bạn của con trai bác phải không ?

Trả lời câu hỏi của bà là một sự im lặng. Bà Dạ Ngọc lại càng cười to:

– Không sao! Bác bắt đầu thích cái từ này rồi đó. Đã đến lúc người nghệ sĩ già cũng phải từ bỏ sân khấu để nhường lại cho lớp trẻ thôi. Đang cười bà bỗng lại buồn. Thế mới hay tâm hồn người nghệ sĩ vui đó, buồn đó, bất chợt như bầu trời đang nắng, bỗng mưa. Bà bảo:

– Thôi các cháu ở chơi, bác hơi mệt.

Bà đi vào trong như một ngôi sao lặn khuất trên bầu trời.

Huỳnh Lam và Ngọc Thủy hơi lo lắng:

– Bọn mình nói gì làm mẹ Dũng phật lòng phải không ?

Minh Dũng cười làm giảm bớt sự căng thẳng cho hai người bạn gái:

– Không sao, mẹ mình là thế đấy!

– Nghệ sĩ khó hiểu thế sao ?

– Ừ, rất khó hiểu!

Tiếng đàn trầm ấm của bà Dạ Ngọc lại vang lên từ trong phòng.

Dũng biết mẹ mình đang thật buồn.

Trường Quốc Gia âm nhạc.

Minh Dũng bước vào cuộc thi năng khiếu với lòng say mê và cả niềm tin. Ở trường thi với nhiều thứ nhạc cụ khiến Minh Dũng hơi bối rối, dù đã được mẹ hướng dẫn qua Minh Dũng cũng không khỏi ngỡ ngàng.

Minh Dũng cúi chào các vị giám khảo xong rồi anh ngồi vào vị trí. Bàn tay anh hơi run lướt nhẹ trên phím đàn. Từng hợp âm rung lên trong sáng, đậm đà, âm điệu dân gian. Giai điệu bài hát “Quê hương” trầm lắng nhịp nhàng, uyển chuyển, thướt tha. Dù chưa đạt đến đỉnh cao nhưng anh đã thể hiện được tính dân tộc trong âm nhạc. Đối với một thí sinh như thế cũng là thành công.

Những cái gật đầu hài lòng của các vị giám khảo làm vững lòng tin cho Minh Dũng. Anh cúi đầu chào giám khảo rồi bước xuống nhường vị trí cho thí sinh tiếp theo.

– Bạn đàn hay quá!

Minh Dũng gật nhẹ đầu chào người bạn cùng đến trường thi với mình:

– Cảm ơn bạn. Chưa đến lượt bạn hả ?

– Sau phần thi của cô bạn gái xinh đẹp này là đến lượt mình đó.

Minh Dũng nhìn theo cô bạn thí sinh đang biểu diễn đàn pianô trên hội trường. Phải thừa nhận cô nàng có ngón đàn thật tuyệt diệu. Ca khúc mà cô thể hiện rất vui tươi, trong sáng. Nhạc điệu hòa quyện vẽ nên bức tranh phong cảnh đồng quê với mùa lúa chín. Nốt nhạc trầm lắng gợi tả nỗi niềm rạt rào của tuổi thơ thần tiên, huyền diệu. Minh Dũng buột miệng khen:

– Ngón đàn thật tuyệt! Không biết bạn ấy quê ở đâu ?

– Bạn không nghe giới thiệu sao ? Cô ta tên là Phương Thảo, quê tận trên Bình Dương.

Minh Dũng chưa kịp hỏi thêm thì hội trường vang lên tiếng loa:

– Mời thí sinh Đức Cường, số báo danh 189 chuẩn bị.

– Tới tôi rồi đó!

Minh Dũng bắt tay Đức Cường:

– Chúc thành công!

– Cảm ơn bạn!

Đức Cường bắt đầu phần thi của mình. Tài nghệ của Đức Cường cũng chẳng thua kém ai. Anh có ngón đàn cũng thật điêu luyện. Ban giám khảo có cái nhìn đầy thiện cảm đối với anh. Lần lượt các thí sinh đều hoàn thành xong phần thi năng khiếu.

Cuộc thi kết thúc. Tất cả thí sinh ra về trong hồi hộp chờ đợi kết quả trúng tuyển. Minh Dũng bước ra khỏi hội trường thì Đức Cường rủ rê:

– Chúng ta làm quen với cô bạn gái xinh đẹp này đi.

Minh Dũng ngần ngại:

– Có nên không ?

– Sao lại không ? Mình giao lưu với các nhân tài chỉ có lợi chứ có hại gì đâu.

Minh Dũng cười hòa đồng:

– Muốn làm quen với cô bạn gái ấy thì trước hết phải làm quen với bạn trước đã.

– Chúng ta đã làm quen với nhau rồi mà.

– Thì đã quen nhưng mình chưa gì về bạn cả.

Đức Cường chỉ tay vào ngực mình:

– Lê Đức Cường quê quán thành phố Hồ Chí Minh.

Minh Dũng bắt tay bạn:

– Trương Minh Dũng cũng là người thành phố.

Đức Cường giơ cao tay Minh Dũng la lên:

– Yes! Chúng ta là người thành phố.

– Xí, tưởng là người thành phố thì ngon lắm sao ?

Cả hai ngơ ngác nhìn quanh không thấy ai. Bên ngoài sân hội trường, chỉ còn cô bạn xinh xinh có ngón đàn tuyệt diệu.

Minh Dũng hơi ngẩn ngơ:

– Bạn vừa nói đó hả ?

Phương Thảo nguýt dài:

– Chứ ài ?

– Không ngờ ...

– Không ngờ cái gì hả ?

– Tiếng đàn của bạn thật nhẹ nhàng, sâu lắng, nhưng tính cách của bạn thì ...

– Thì sao hả ?

– Tôi ... tôi ...

Thấy Minh Dũng ngập ngừng, Phương Thảo tấn công:

– Sao ? Bạn muốn nói là tôi chanh chua chứ gì ? Chanh chua thì đã sao nào ?

– Không hợp với tính cách của một nghệ sĩ, nhất là với tiếng đàn của bạn.

Phương Thảo trề môi:

– Bạn tưởng mình là ai vậy ? Giám khảo của cuộc thi hả ? Nè!

Đừng tưởng mình có chút tài rồi xem người khác chẳng ra gì nghe.

“Núi cao còn có núi cao chập chùng” nghe.

Minh Dũng khoa tay:

– Tôi không có ý đó!

Đức Cường chen vào:

– Thôi! Hai bạn đừng cãi vã nữa, chúng ta hãy làm quen với nhau đi.

– Nhưng ...

Đức Cường khều tay Minh Dũng nói nhỏ:

– Là con gái đẹp lại có tài, chưa một chút cũng đâu có sao, chúng ta là con trai mà. Rộng lượng một chút đi.

– Nói như bạn Đức Cường như thế nghe phải được hôn ?

Đức Cường hơi đỏ tai vì bị Phương Thảo nghe câu “nịnh” của mình.

– Mình chỉ muốn giảng hòa thôi mà.

– Cảm ơn thành ý của bạn.

– Đâu có gì! Bọn mình muốn mời Phương Thảo đi uống nước có được không ?

Vẫn tưởng lời nói ngọt như mía lùi của Đức Cường sẽ được Phương Thảo đáp lại bằng một nụ cười. Nào ngờ, cô nàng hất mặt ra phía trước:

– Xin lỗi! Xe đang chờ, tôi không có thời gian.

Nói xong, cô nàng đồng đánh bước nhanh ra ngoài để hai chàng trai đứng ngẩn ngơ.

Thấy cô ra, người trên xe có lẽ là tài xế vội mở cửa xe. Cô nàng bước vào mà chẳng thèm quay lại.

Minh Dũng chau mày:

– Người gì mà đồng đánh.

Ngược lại với Minh Dũng, Đức Cường lại thích thú:

– Mình thích cô nàng này rồi!

Minh Dũng ngạc nhiên hỏi lại:

– Cô nàng đồng đánh đó hả ?

Đức Cường gật đầu:

– Ồ! Có đồng đánh như vậy mới là con gái đẹp chứ!

– Mình xin thua. Mình không chịu nổi tính cách của cô nàng đó.

– Rất may là bạn bỏ cuộc.

– Bạn muốn nói gì vậy hả ?

– Bởi vì nếu bạn không bỏ cuộc chúng ta sẽ là tình địch của nhau.

– Bạn yên tâm, mình không có hứng thú với các cô nàng kiêu kỳ như thế đâu.

Minh Dũng thổ lộ ý kiến. Còn Đức Cường thì hào hứng tuyên bố:

– Mình sẽ chính thức đeo đuổi cô nàng.

– Nhưng mà cô nàng đã đi rồi.

– Không sao! Trái đất tròn mà. Bạn hãy tin mình đi!

Đức Cường kéo tay Minh Dũng ra về. Cả hai đều mang theo suy nghĩ của mình về cô nàng đồng đánh mà sau này có thể sẽ là một nghệ sĩ tài hoa.

Bà Dạ Ngọc phổ nhạc cho bài thơ của mình. Lại một bài ca mang âm sắc dân gian. Bài thơ “Đêm trắng” của bà được ra đời trong những đêm tâm tư, ray rứt cho cuộc tình đã xa.

“Đêm cứ trắng cứ mãi dài vắng vặc.

Người yêu ơi, nơi ấy có bình yên ?

Em nơi đây với khắc khoải canh trường.

Ôm nỗi nhớ xót xa đầy tuổi mộng.

Mình có nhớ khi xưa mình hò hẹn.

Mưa giăng đầy mình vẫn đến tìm nhau.

Chuyến phà đêm nặng nề vượt sóng đêm Để cay đắng trên môi hôn vội vã
Tình yêu đó, nỗi buồn thời con gái Trôi thật nhanh làm đọng những giọt sầu
Đêm yên bình mà bão tố trào dâng Thành đêm trắng, trắng dài bao mơ
ước.”.

Giai điệu trong bài hát của bà thật dung dị, đầm ấm, mềm mại mang âm
hường dân gian.

Bà đã vận dụng hết chất liệu dân ca Nam bộ đầy sức truyền cảm, duyên
dáng, mượt mà, sâu lắng. Nỗi buồn về quá khứ, một cuộc tình đã xa xăm còn
là hoài niệm thiết tha trong bà.

– Mẹ! Mẹ lại buồn nữa sao ?

Bà Dạ Ngọc vẫn đặt đôi tay mình trên chiếc dương cầm.

– Không có gì. Con đừng quan tâm đến những chuyện vặt vãnh của mẹ.

– Mẹ nói thế làm sao được, chúng ta chỉ có hai mẹ con cùng sống với nhau.
Nếu không quan tâm đến mẹ thì con phải quan tâm đến điều gì khác được
chứ!

– Ý mẹ không phải như thế. Mà mẹ muốn nhắc cho con nhớ về những vui
buồn bất chợt của người nghệ sĩ. Nó cũng như là sự sống, là cảm hứng của
sáng tác vậy, không có gì quan trọng lắm đâu.

– Con biết mẹ nói thế để con yên lòng. Chớ thật ra con biết lòng mẹ đang
dậy lên bao con sóng.

– Chỉ cần con thương mẹ, cố gắng học hành để tạo dựng tương lai cho mình.
Bấy nhiêu đó thôi là mẹ mãn nguyện rồi.

– Mẹ! Con xin lỗi mẹ!

Bà Dạ Ngọc nhìn con trai:

– Có chuyện gì vậy con ?

– Con đã dối mẹ!

Bà Dạ Ngọc hồi hộp lo lắng:

– Nhưng mà chuyện gì ? Con phải nói cho mẹ biết mới được chứ!

– Con đã lên mẹ thi vào trường Quốc gia âm nhạc.

Bà Dạ Ngọc sững sờ:

– Sao con lại bảo với mẹ là con thi vào trường Đại học Y khoa và Đại học Kinh tế ?

– Dạ có ... nhưng ...

– Các trường đó con thi rớt hả ?

– Dạ không phải!

– Con nói nhanh đi!

– Hai trường đó con đều đậu cả.

– Vậy con chọn trường nào ?

– Con không chọn trường nào cả.

Bà Dạ Ngọc nghiêm khắc nhìn con:

– Dững! Tại sao con lại có ý nghĩ ấy hả ?

– Dạ con ...

– Hay là con sợ mẹ không đủ khả năng nuôi con vào đại học hả?

Con yên tâm đi. Mẹ có dành dụm số tiền trong ngân hàng. Tuy không nhiều lắm nhưng đủ để cho con đi học. Dù mẹ không còn được công chúng ái mộ đi nữa, thì với cuộc sống thanh đạm của mẹ con mình, chúng ta vẫn sống được mà.

– Con đâu có nói là con không học nữa đâu.

Bà Dạ Ngọc thở phào:

– Vậy thì tốt rồi!

– Nhưng con cũng đã có giấy báo trúng tuyển vào trường Quốc gia âm nhạc.

Mẹ! Con muốn được như mẹ! Được là một nghệ sĩ chân chính.

Bà Dạ Ngọc trầm ngâm:

– Dững! Con đường nghệ thuật không bằng phẳng đâu con.

Người nghệ sĩ có thể lên đến đỉnh cao nhưng rất dễ rơi vào vực thẳm. Mẹ khuyên con ...

– Mẹ! Con đã từng ủng hộ mẹ. Thế sao bây giờ lại không ủng hộ con chứ!

Bà Dạ Ngọc ghen lời:

– Dững! Không phải mẹ không ủng hộ con. Nhưng mẹ là một nghệ sĩ. Mẹ hiểu rõ sự khó khăn, gian khổ của nghệ sĩ.

– Đâu có sự thành công nào mà không trải qua khó khăn, gian khổ đâu mẹ ? Suy nghĩ một lúc, bà Dạ Ngọc gật đầu.

– Thôi được. Mẹ chấp nhận nguyện vọng của con.

Minh Dững nhảy cẫng lên, bá cổ mẹ:

– Con cảm ơn mẹ.

Bà Dạ Ngọc nhìn con trai trách yêu:

– Con trai đã lớn rồi, sắp là nghệ sĩ rồi mà vẫn còn như con nít vậy.

– Dù con lớn bao nhiêu đi nữa thì con vẫn là con của mẹ. Con luôn tự hào vì điều đó.

– Thôi, đừng có ở đó mà nịnh nọt nua. Lo chân bị để vào trường học đi.

– Có gì đâu mà phải chân bị, con vẫn cứ như ngày nào, một chiếc cặp con cóc trên vai, một chiếc xe đạp là đủ rồi.

– Là sinh viên mà con vẫn cứ đi xe đạp sao ?

– Mẹ ơi! Sinh viên thì sao ? Sinh viên thì vẫn là học sinh, còn sống bám vào cha mẹ. Mai này con thành tài, có sự nghiệp thì mới tính. Còn bây giờ vẫn thế mà đi học.

Bà Dạ Ngọc yên lòng khi thấy con trai mình chững chạc. Dù sống trong thành phố xa hoa, đầy cám dỗ lại là con của một nghệ sĩ nổi tiếng. Nhưng Minh Dững vẫn giữ cho mình một sự bình dị, anh không hề đua đòi theo chúng bạn. Điều đó khiến bà vui mừng vô cùng. Bà Dạ Ngọc xem đồng hồ rồi khẽ lên lên:

– Mãi lo nói chuyện mà quên mất sắp đến giờ mẹ đi biểu diễn rồi.

– Hôm nay mẹ biểu diễn ở đâu hả mẹ ?

– Nhà hát Thành phố con à.

Minh Dũng đứng dậy hai tay đan vào nhau:

– Mẹ! Con muốn ...

– Con muốn gì hả ? Con cần tiền à ?

– Dạ không phải!

– Vậy thì việc gì ? Nhanh lên, mẹ còn chuẩn bị nữa.

– Con muốn được đi theo mẹ để xem mẹ biểu diễn.

– Con nói gì ?

– Từ xưa đến nay mẹ không cho con đến xem mẹ biểu diễn vì phải ở nhà phải học. Nay con không còn học nữa, con muốn đến để học hỏi những điều bổ ích cho công việc học sau này của con.

Không có lý do gì để từ chối con trai. Bà Dạ Ngọc biết là mình đã quá khát khe với con trai. Ở nhà mà không thuê người giúp việc. Minh Dũng vừa vào tiểu học đã biết ở nhà một mình, tự lo cho mình. Những chuyến lưu diễn xa. Bà chỉ cần mua thức ăn, cho vào tủ lạnh, để lại cho Minh Dũng một ít tiền. Nhờ bạn đưa đón con đến trường rồi theo đoàn đi lưu diễn.

Những lần như thế, bà chưa kịp dặn dò con thì Minh Dũng đã trấn an bà:

– Mẹ yên tâm mà đi phục vụ đi. Con không sao, con tự biết lo cho mình.

Một lần rồi hai lần, ba lần. Bà Dạ Ngọc thật sự yên tâm về đứa con trai chịu thương chịu khó của mình.

Ngỡ mẹ không đồng ý, Minh Dũng năn nỉ:

– Mẹ! Mẹ cho con đi nghe!

Bà Dạ Ngọc mỉm cười:

– Mẹ có nói là không cho con đi sao ?

Minh Dũng reo mừng:

– Vậy là mẹ đồng ý rồi!

– Con chuẩn bị đi rồi chờ mẹ.

– Dạ!

Chỉ một loáng là Minh Dũng đã thay đổi y phục. Trông cậu không còn là đứa trẻ nữa. Nhìn mình chững chạc trong gương, Minh Dũng khẽ gật đầu hài lòng.

– Mình cũng sắp là nghệ sĩ rồi mà!

– Dũng ơi! Nhanh lên con!

Nghe tiếng mẹ gọi, Minh Dũng chạy ra phòng khách. Thật ngạc nhiên khi Dũng thấy mẹ đơn sơ trong tà áo dài màu sen tím.

– Mẹ không hóa trang sao ?

– Đến hội trường mẹ mới hóa trang. Còn bên ngoài mẹ muốn hòa nhập với đời thường. Minh Dũng thầm phục cho tư cách giản dị của mẹ. Anh nghĩ thầm:

– Mẹ sẽ là tấm gương cho mình noi theo.

Trống kèn xe đưa đón nghệ sĩ đã vang bên ngoài đường. Bà Dạ Ngọc kéo tay Minh Dũng:

– Mẹ con mình đi thôi!

– Dạ!

Minh Dũng đi bên mẹ mà ngỡ như ngày đầu tiên mẹ nắm tay Dũng đến trường để học bài vở lòng đầu tiên.

Phải! Đêm nay cũng là bài học đầu tiên của Dũng trên bước đường nghệ thuật!

Khúc hát mùa đông

Chương 2

Minh Dũng bước vào nhà hát không phải với tư cách là con của một nghệ sĩ. Anh ngồi vào hàng ghế khán giả để thưởng thức và học hỏi.

Sân khấu ca nhạc được tổ chức thật hoành tráng và sinh động.

Các ca sĩ đều thể hiện phong cách riêng của mình thật độc đáo.

Tiếng MC Ngọc Trâm vang lên:

– Tiếp tục chương trình của chúng tôi, xin trân trọng giới thiệu của một ca sĩ tên tuổi. Một giọng hát đã vượt thời gian sống mãi trong lòng của người một điệu. Xin giới thiệu tiếng hát của ca sĩ Dạ Ngọc với một sáng tác của nhạc sĩ Lam Phương, bài hát được mang tên “Cỏ úa”, xin kính mời quý khách thưởng thức.

Minh Dũng hồi hộp xem phần diễn diễn của mẹ. Bà Dạ Ngọc bước ra sân khấu với chiếc áo dài nhung đen có đính viền hạt cườm trắng lấp lánh. Bà như vì sao đêm xuất hiện làm sáng ngời một vùng trời đêm. Tiếng bà hát bi thiết như tâm sự của bà.

“Còn nhớ tên nhau xin gọi nhau trong giấc mộng. Còn chút thương yêu xin đưa vào dư âm. Có phải còn yêu vì đôi lần thầm nhớ. Mình sẽ thật quên có sao lòng vẫn chờ.

Từ lúc em đi trong rượu cay men nồng. Màu trắng khăn tang trong căn phòng cô đơn. Bao tổ tiên miên ngày em về nhà đó.

Buồn hắt buồn hìn ngổ đêm sâu cô liêu.

Một chiều trên đồi em làm thơ, cỏ biếc tương tư vàng úa, mộng dệt theo đàn bên người mơ, mới biết mình yêu bao giờ.

Hỡi cô nhân ơi! Chuyện thần tiên xa rồi. Tình đã như vôi mong còn gì chung đôi. Cứ cúi mặt đi để nghe đời làm lỡ. ĐỪNG níu thời gian cho thêm sầu vương mang.”.

Bà đã khuất sau bức màn nhung mà khán giả vẫn còn bồi hồi cảm xúc như muốn chia sẻ tâm sự cùng bà. Sau phút ngẩn ngơ, từng tràng pháo tay muện vang dội khắp cả khán phòng.

Minh Dũng hiểu tâm sự của bà qua lời ca nghẹn ngào mà bà thể hiện. Ngoài nỗi đau trong hôn nhân đổ vỡ. Bà còn có nỗi đau riêng sâu kín hơn và ray rứt hơn. Bà không bao giờ tâm sự với con. Có lẽ bà không muốn làm vẩn đục tâm hồn ngây thơ, trong sáng của con.

Minh Dũng ra phía sai hậu trường tìm mẹ. Anh giật mình khi nhìn thấy mẹ. Hình như mẹ đang khóc mà không mẹ đang khóc thật. Những giọt nước mắt vẫn còn chảy dài trên mi.

Minh Dũng đề tay mình lên vai mẹ:

– Mẹ! Chúng ta về nghe mẹ ?

Bà Dạ Ngọc nhìn con trai. Bà không phải giấu những giọt nước mắt đau buồn của bà nữa. Con trai của bà đã lớn. Nó đang đi theo con đường mà bà đang đi. Không biết điều đó là hạnh phúc hay là bất hạnh ? Nhưng bà thật là mừng, bởi vì đó là một con đường chân chính.

– Mẹ! Mẹ biết không ? Mẹ khóc thật đẹp!

Bà Dạ Ngọc vỗ nhẹ vào má con:

– Con trêu mẹ đó hả ?

– Đâu có! Con thật lòng mà. Con ước gì sau này con làm một nhạc sĩ. Bài hát đầu tiên của con sẽ tôn vinh giọt nước mắt của người mẹ.

– Con đa cảm quá!

Minh Dũng đùa:

– Nghệ sĩ mà mẹ!

– Chừng nào con nhập học ?

– Dạ, tuần sau.

– Mẹ xin lỗi!

– Mẹ! Chúng ta là mẹ con mà. Mẹ nói chi câu đó!

– Mẹ đã quá vô tình với con. Mẹ nghĩ là mẹ lo cho con như thế là đã quá đầy đủ. Mẹ không tìm hiểu quan tâm đến nguyện vọng của con.

– Lỗi là do ở con, con không trình bày với mẹ. Con đã lén mẹ thi vào trường quốc gia âm nhạc.

Bà Dạ Ngọc vỗ đầu con trai âu yếm bảo:

– Lần này thì mẹ tha cho, nhưng nhớ là không thể có một lần sau nữa nhé.

– Dạ! Con không dám đâu, mẹ yên tâm đi!

– Thôi, mẹ con mình về đi con.

– Dạ, mẹ không đợi xe đưa sao ?

Bà Dạ Ngọc lắc đầu:

– Mẹ muốn tản bộ một vòng trong thành phố. Con có đi cùng với mẹ không ?

– Con rất sẵn sàng. Rất hân hạnh được đi dạo cùng với một nghệ sĩ tài danh.

– Con học thối ba hoa tự lúc nào vậy ?

– Đôi khi mình cũng cần phải biết tự hào về những gì mình đang có chứ mẹ.

– Con đừng có nghĩ sai lầm về hai từ tự hào và tự mãn nhé!

– Dạ! Con biết mà mẹ.

– Nếu con biết thì rất tốt!

Hai mẹ con cùng bước đi trên phố khuya. Nhiều người trên đường cùng hướng mắt về bà trầm trồ:

– Nghệ sĩ Dạ Ngọc đó, ở ngoài trông bà ta còn rất trẻ và đẹp hơn trên sân khấu rất nhiều.

Bà Dạ Ngọc bỗng thấy vui, niềm vui của người nghệ sĩ được công chúng mến mộ. Ai bảo:

“Đời người ca sĩ như một loài hoa sớm nở tối tàn!” Không! Mãi mãi người nghệ sĩ ở trong môi trường nào cũng đều đem hết nghệ thuật làm đẹp bao tâm lòng, bao mơ ước của mỗi con người. Người nghệ sĩ ấy không bao giờ bị đào thải cả. Chân lý ấy suốt đời bà không quên và sẽ truyền đạt cho đứa con yêu duy nhất của mình.

Trong số các thí sinh được trúng tuyển vào trường Quốc gia âm nhạc, tất nhiên là không thể thiếu cô nàng đồng đánh Phương Thảo. Đức Cường cũng là gương mặt sáng chói của lớp.

Bài học đầu tiên mà các giáo sư truyền đạt cho các nhạc sĩ tương lai là giá trị của âm nhạc. Hoàng Kỳ một giáo sư có tiếng tăm của nền âm nhạc giới thiệu môn học với các sinh viên:

– Các em thân mến! Bài học đầu tiên mà tôi muốn giới thiệu với các bạn là môn học âm nhạc.

Những đôi mắt nhìn giáo sư như chờ đợi, sẵn sàng tiếp thu các kiến thức cơ bản của âm nhạc.

– Âm nhạc là nghệ thuật của âm thanh, có tính cách truyền cảm trực tiếp bao gồm các âm thanh của các loại nhạc cụ hòa cùng giọng hát. Âm nhạc đã có từ lâu và gắn bó mật thiết với con người.

Âm nhạc như một phương tiện để cải thiện đời sống, tinh thần, nâng cao chất lượng của cuộc sống.

Các sinh viên như được mở rộng tầm nhìn của mình. Từ lâu mọi người sử dụng âm nhạc như một khả năng bẩm sinh. Không ai hiểu hết những giá trị và tác dụng của nó cả. Âm nhạc có tính hấp dẫn, tính liên tưởng, sự hòa nhập cộng đồng, phát huy óc tưởng tượng, đầy sáng tạo. Âm nhạc lan rộng ra, đem đến cho mọi người một cảm đầy nghệ thuật.

– Các em sẽ làm quen, sẽ hiểu biết thêm về nghệ thuật của các loại nhạc cụ. Sau đó, dù tôi biết các em đã có sẵn năng khiếu và kiến thức về âm nhạc. Nhưng các em vẫn phải bắt đầu học lại từ đầu những nguyên lý cơ bản về

âm nhạc.

Các sinh viên hướng mắt trên màn hình vi tính mà giáo sư Hoàng Kỳ vừa bật lên:

– Các em hãy lắng nghe bài hát này để được làm quen với cách thể hiện và cảm thụ âm nhạc.

Dàn nhạc giao hưởng nổi lên với đầy đủ các loại nhạc cụ hòa tấu cùng nhau. Các thí sinh chăm chú theo dõi và lắng nghe. Kết thúc bài hát, giáo sư Hoàng Kỳ bắt đầu giới thiệu các nhạc cụ dân tộc Việt Nam:

– Nhạc cụ dân tộc Việt Nam có nhiều loại khác nhau. Những nhạc cụ có giá trị và tác dụng riêng của nó. Đầu tiên tôi muốn giới thiệu với các em một loại nhạc cụ đơn giản nhất của dân tộc ta là cây sáo. Một cây sáo trúc xinh xinh được giáo sư Hoàng Kỳ đưa lên:

– Sáo thường được làm bằng cây trúc để thổi lên điệu nhạc. Có loại sáo dọc, có loại sáo ngang. Tôi sẽ thổi cho các em nghe một bài nhé!

– Hoan hô thầy!

Thầy Hoàng Kỳ thổi lên một tiết tấu rất độc đáo của dân gian.

Âm điệu nghe thật vui nhộn, bay bổng.

“Cây trúc xinh tang tình là cây trúc mọc. Chị Hai xinh tang tình là chị Hai đứng.”.

Những tiếng vỗ tay vang lên. Thầy Hoàng Kỳ đã biến buổi học thành một sân diễn độc đáo.

– Còn đây là cây đàn bầu. Một trong những dụng cụ độc đáo của Việt Nam. Đây chỉ có một dây, ta có thể dùng que để gảy, âm sắc thật đặc biệt.

Tiếng đàn bầu lại vang lên nghe nhịp nhàng, sâu lắng dễ đi vào lòng người.

– Đây là đàn tranh, còn gọi là đàn thập lục. Ta dùng móng để gảy đàn. Ngoài độc tấu và hòa tấu, đàn tranh còn có tác dụng dùng đệm cho ngâm thơ. Còn đây là đàn nhị, một loại nhạc cụ có hai dây, dùng cung để rê, còn đây là đàn

nguyệt, còn gọi là đàn kìm.

Đàn nguyệt thường hay dùng để đệm cho người hát chầu văn, một thể loại đặc sắc cho đồng bào miền Bắc bộ.

Các sinh viên được thưởng thức tiếng đàn của từng loại nhạc cụ dân tộc.

– Qua các loại nhạc cụ dân tộc các em sẽ được làm quen với các dụng cụ phương Tây. Sau này tùy năng khiếu của từng em thầy sẽ cho các em thử chọn nhạc cụ để làm riêng sở trường cho mình.

Giáo sư Hoàng Kỳ đem ra các nhạc cụ phương tây.

– Đầu tiên tôi muốn giới thiệu với các em là đàn pianô. Đàn pianô còn gọi là dương cầm. Đàn violong còn gọi là vĩ cầm. Đàn ghita còn gọi là tây ban cầm. Đàn ácoócđông còn gọi là phong cầm. Các em có muốn thử hay không ?

Thầy Hoàng Kỳ làm cho các sinh viên thật bất ngờ về lời đề nghị này. Nhiều cánh tay giơ lên.

– Có. Có. Thưa thầy có!

Thầy Hoàng Kỳ chỉ tay:

– Thầy xin mời em!

Phương Thảo ngơ ngác nhìn quanh mình. Đã có nhiều cánh tay hạ xuống.

– Thầy mời em đó!

Như không tin ở tai mình, Phương Thảo đứng dậy hỏi:

– Em hả ?

– Thì em đó ?

– Lên đi, còn làm bộ nữa!

Có tiếng nói ganh tỵ vang lên làm cho Phương Thảo càng thêm tự tin bước

lên.

– Em muốn đàn nhạc cụ nào ?

– Thưa thầy, em muốn đàn tranh!

Phương Thảo làm cho cả hội trường bất ngờ. Bởi vì ai cũng biết khi thi năng khiếu Phương Thảo đã sử dụng đàn pianô, bây giờ lại đổi là đàn tranh. Không biết cô nàng có sử dụng được hay không.

– Mời em!

Phương Thảo dù cổ trấn tĩnh nhưng vẫn cảm thấy mình run rẩy như đang bước vào cuộc thi tài năng vậy. Cô đặt tay mình lên dây đàn mười sáu giây khẽ gảy đàn bằng móng. Những âm thanh tươi vui thánh thót rộn ràng được ngân lên. Bản tình ca đậm đà hương vị dân gian được trỗi lên khiến các sinh viên ngẩn ngơ, chặc lưỡi:

– Không ngờ cô nàng lại đa tài như vậy!

Đức Cường khẽ chặc lưỡi làm cho Minh Dũng ngồi kế bên phải thốt lời theo:

– Thế mới biết tài năng âm nhạc quả là cao siêu. Người tài thì lại có kẻ khác tài hơn.

Đức Cường trề môi:

– Nhất định mình sẽ không để cho cô nàng vượt trội hơn đâu.

– Bạn sẽ làm gì hả ?

– Chinh phục cô nàng!

– Bằng cách nào ?

– Tài năng và tình cảm.

– Chúc thành công.

Đức Cường nhìn Minh Dũng:

– Bạn có định là đối thủ của mình không ?

Minh Dũng chưa kịp trả lời thì thầy Hoàng Kỳ đã lên tiếng:

– Các em có thấy Phương Thảo đánh đàn thật hay không ? Tất cả là nhờ khả năng và sự khổ luyện của bản thân. Nhưng cái chính là nhờ đôi bàn tay mềm dẻo của mình. Người nhạc sĩ muốn thành công điều kiện thứ nhất là phải giữ cho đôi tay mình thật khéo léo, thật uyển chuyển. Nói như thế thì không có nghĩa là chúng ta chỉ đánh đàn mà không làm việc.

Giáo sư Hoàng Kỳ đưa tay xem đồng hồ rồi ra lệnh:

– Hôm nay chúng ta chỉ học đến đây. Mời các em nghỉ giải lao.

– Chúng em chào thầy!

Đức Cường chụp lấy ngay cơ hội:

– Phải tiếp cận cô nàng mới được.

Minh Dũng bắt tay:

– Chúc thành công nhé!

Đức Cường có vẻ phớt lờ:

– Cảm ơn!

Minh Dũng nhìn theo Đức Cường khẽ lắc đầu:

– Lại một con thiêu thân chạy theo ánh sáng phù du của tình yêu nữa rồi.

Minh Dũng chỉ nghĩ đến mẹ. Anh muốn về bên mẹ, kể cho mẹ nghe những điều mà anh đã học được hôm nay. Hy vọng mẹ anh sẽ dạy thêm cho anh nhiều điều hữu ích.

Phương Thảo đàn hay quá! Đức Cường nghe mà mê mẩn cả người.

Phương Thảo nhận ra Đức Cường ngênh mặt lên trả lời:

– Hồng dám nhận lời khen đó đâu.

– Phương Thảo khiêm tốn quá!

Phương Thảo định trả lời cho đánh đá cho Đức Cường chán ghét. Nào ngờ anh ta lại trả lời cô với giọng ngọt như mía lùi vậy.

– Người gì mà miệng lười tròn như quả bóng vậy.

– Đâu có! Đức Cường chỉ nói sự thật thôi, Phương Thảo quả là một thiên tài mà.

– Anh có nói quá không vậy ?

– Phương Thảo không biết cả lớp có những ba bốn chục người mà giáo sư chỉ đặc biệt gọi Phương Thảo lên đánh đàn à ?

Phương Thảo hơi ngẩn người ra:

– Ồ hén!

Đức Cường được thể tấn công thêm:

– Phương Thảo đàn hay thế là nhờ vào khả năng thiên phú hay là nhờ có giáo sư hướng dẫn ?

– Thảo học tại nhà và ở trường phổ thông thôi.

– Thế ai dạy kèm cho Thảo vậy ?

– Cô giáo của Thảo.

Thấy Phương Thảo đã chịu nói năng mềm mỏng. Đức Cường mừng thầm. Bước đầu đã thành công rồi. Mình cố gắng sẽ đạt được mục đích thôi. Nghĩ thế, Đức Cường ân cần mời mọc:

– Cường mời Thảo đi ăn kem nhé!

Phương Thảo cắn môi lưỡng lự:

– Đi ăn kem hả ?

– Ừ, mình đi ăn kem.

– Có ngon không ?

– Ngon lắm! Kem thơm mùi sầu riêng ngọt lắm.

– Nhưng ...

– Nhưng sao hả ?

– Thảo không dám đi!

– Tại sao ?

– Xe sẽ đến rước Thảo bây giờ.

– Chắc Thảo là tiểu thư kín cổng cao tường nên đi học mà có tài xế đưa đón ?

– Nhà Thảo ở tận Bình Dương. Ba Thảo đâu có cho Thảo ở trọ nên đành phải chịu vậy.

Thấy Đức Cường buồn, Phương Thảo an ủi:

– Chúng ta còn nhiều thời gian mà. Sau này thiếu gì dịp.

– Có lời hứa của Thảo là Cường yên tâm rồi!

Phương Thảo vẫy tay:

– Chào tạm biệt Cường nghe. Mai gặp lại.

– Mai gặp lại!

Phương Thảo ra cổng trường lên chiếc xe đời mới sang trọng lao vút đi trên đường phố. Đức Cường cứ nhìn theo luyến tiếc.

– Nhất định Phương Thảo phải là của mình mới được.

Đức Cường muốn phô trương thanh thế của mình nên tổ chức một buổi sinh nhật thật quy mô. Dĩ nhiên người mà Đức Cường ân cần mời mọc là nhất là cô nàng Phương Thảo. Cầm tấm thiệp mời trên tay, Phương Thảo do dự:

– Không biết Thảo có đi được hay không nữa!

Đức Cường lo lắng:

– Sao lại không đi được ? Nhất định là hôm ấy Thảo phải đến.

Nếu không Cường sẽ buồn lắm đó!

– Thảo cũng rất muốn đi chỉ sợ ba mẹ Thảo không cho phép mà thôi.

– Hay là Cường đến nhà xin phép hai bác nhé!

– Thế thì không cần đâu. Để tự Thảo xin với ba mẹ mình được rồi.

– Thảo cố gắng đến với Cường nghe.

Phương Thảo gật đầu:

– Thảo sẽ cố gắng!

– Cường rất mong Thảo đến.

Phương Thảo chợt hỏi:

– Buổi tiệc hôm ấy Cường có mời Minh Dũng không ?

Đức Cường hơi mất bình tĩnh:

– Sao ? Thảo quan tâm đến Minh Dũng hả ?

– Đâu có! Chỉ là chúng ta cùng học chung một lớp nhạc, Minh Dũng lại chơi đàn rất khá. Nếu được giao lưu với nhau thì đêm sinh nhật của Cường sẽ rất lý thú. Chứ Thảo đâu có ý gì riêng tư đâu mà Cường hỏi như vậy ?

Đức Cường thở phào cười tươi:

- Tại vì Cường quá sợ đó thôi. Thảo đừng buồn Cường nghe.
- Cường sợ gì vậy hả ?
- Cường sợ Thảo thích Minh Dũng mà không để ý đến Cường.

Phương Thảo hơi bất ngờ về câu nói của Cường:

- Tại sao Cường lại nói thế ?
- Vì ... vì ...

Đức Cường ấp úng. Nhưng rồi anh quyết định nói ra sự thật.

Nếu không thì anh sẽ mất Phương Thảo:

- Vì Cường rất là yêu mến Thảo Cường sợ mất Thảo.

Câu nói thay cho lời tỏ tình khiến Phương Thảo ngượng ngùng đỏ bừng hai má:

- Cường nói gì lạ vậy ? Chúng ta đều còn nhỏ mà.
- Mình đã là sinh viên rồi, có nghĩ đến chuyện yêu đương thì cũng là bình thường thôi.
- Nhưng ...

Đức Cường xuống giọng:

- Hay là Thảo không thích Cường. Có lẽ là Cường không xứng đáng với Thảo. Thảo nói đi, Cường không buồn Thảo đâu!

Phương Thảo bối rối đan xen hai tay vào nhau:

- Không phải! Không phải thế đâu.

– Thế tại sao Thảo lại từ chối tình cảm của Cường ?

– Thảo có nói là từ chối đâu mà Cường trách ?

Đức Cường nói như reo:

– Vậy là Thảo chấp nhận tình yêu của Cường rồi hả ? Cường mừng quá.

– Nhưng ...

– Còn nhưng gì nữa ?

– Tuy là yêu nhau nhưng chúng ta vẫn còn nhỏ, phải lo học hành. Tương lai chưa có thì chưa nghĩ đến chuyện hôn nhân.

Đức Cường mỉm cười:

– Thảo không nói thì Cường cũng biết, Cường đâu có ép buộc Thảo vì yêu mà quên học hành đâu. Thảo tin Cường là người hiểu biết mà.

Phương Thảo băng khuâng:

– Không biết hôm nay Minh Dũng có đến không. Nếu có Minh Dũng chúng ta cũng thử hòa tấu với nhau. Chắc là vui lắm.

Thấy Phương Thảo quan tâm đến Minh Dũng. Đức Cường bực bội:

– Thảo thì thế mà Dũng có nghĩ tốt về Thảo đâu!

Phương Thảo trở mắt nhìn Đức Cường hỏi:

– Cường nói sao ? Dũng nói gì về Thảo hả ?

Đức Cường muốn nhân dịp này ngăn cách sự gần gũi giữa Minh Dũng và Phương Thảo.

– Dũng hay nói với Cường là Thảo ỷ lại, tài năng không bao nhiêu mà đông đánh chẳng ai bằng.

Phương Thảo nghe hai má mình nóng bừng lên:

– Dững ... Dững nói mình thế sao ?

– Cường bịa chuyện như vậy để làm gì ?

Phương Thảo bậm môi:

– Đó đã chẳng nghĩa thì đây cũng chẳng tình. Người ta đã xem thường mình như thế thì mình cũng chẳng thèm vương bận.

– Cứ như thế đi. Mình phải cho Minh Dững biết rằng đừng có ý vào tài năng, ý là mình được truyền thụ từ dòng máu nghệ sĩ ấy rồi xem thường bạn bè.

Phương Thảo đồng ý:

– Cứ quyết định thế đi!

– Dù hôm sinh nhật của Cường có Minh Dững hay là không chúng ta cũng vẫn vui vẻ như thường nhé!

– Cường yên tâm. Thảo không để Cường thất vọng đâu.

Đức Cường đưa ngón tay mình lên:

– Ngoéo tay đi!

– Ngoéo thì ngoéo!

Phương Thảo đưa ngón tay mềm mại xinh xinh của mình lên.

Đức Cường hân hoan ngoéo chặt tay cô nàng.

Phương Thảo kêu lên:

– Đau quá!

Đức Cường vội vàng buông tay Thảo ra:

– Xin lỗi Thảo!

– Cường không nhớ là giáo sư Hoàng Kỳ đã có dạy chúng ta là “muốn đánh đàn thật điêu luyện thì phải giữ cho đôi tay mình hoàn mỹ hay sao ? –
Cường xin lỗi. Không những bây giờ mà cho đến suốt đời Cường sẽ giữ cho đôi tay Thảo thật đẹp, thật mềm mại.

– Cường nói thật hả ?

Đức Cường gật đầu:

– Phải! Bởi vì hạnh phúc của Thảo chính là hạnh phúc của Cường mà.

Phương Thảo cảm thấy mình tràn ngập niềm vui. Cô tự hỏi với mình:

– Phải chăng tình yêu là thế ?

Đức Cường như trả lời câu hỏi của Phương Thảo. Anh nắm chặt tay cô đi về phía cổng trường nơi có chiếc xe đang chờ Thảo.

Minh Dũng ở lại lớp muộn hơn các bạn. Anh muốn đánh một bản thật hay, thật ý nghĩa để chúc mừng sinh nhật cho Cường. Vừa bước ra khỏi lớp. Minh Dũng nhìn thấy sự thân mật của hai người, anh nủm cười:

– Mong rằng cả hai sẽ vui vẻ trong tình yêu. Còn mình, mình chỉ muốn sống suốt đời với mẹ. Yêu quý mẹ, và tôn thờ thần tượng mẹ mà thôi.

Khúc hát mùa đông

Chương 3

Phương Thảo nằn nì:

– Mẹ! Mẹ cho con chúa nhật tuần này đến dự sinh nhật của Đức Cường nghe mẹ!

Bà Phương Linh nghiêm khắc nhìn con:

– Đức Cường là ai!

– Dạ, Đức Cường là bạn học cùng lớp nhạc của con đó mẹ.

– Mẹ đã chịu con cho con đi học lớp nhạc là đã quá đáng rồi.

Mỗi ngày mẹ phải đưa xe cho con vào tận Sài Gòn đưa đón con là đã rất phiền rồi. Nay con còn đòi tiệc tùng nữa thì thật là mẹ không thể chấp nhận được.

– Mẹ. Thì chỉ thêm một lần cho xe đưa đón con đi. Con chỉ đến đó một chút thôi.

– Một chút cũng là đi rồi.

– Phương Linh, anh nghĩ là em nên để cho Phương Thảo thoáng một chút đi. Đừng gò bó nó quá không nên đâu em.

Bà Phương Linh hơi phật ý nhìn chồng:

– Anh lúc nào cũng bênh vực cho nó nên mới có ngày nay. Anh có biết vì sao mẹ con em phải rời xa Sài Gòn về Bình Dương này lập nghiệp hay không ?

Ông Trường Huy khẽ thở dài:

– Anh biết!

– Anh biết mà vẫn để cho Phương Thảo đi theo cái nghiệp ca cầm ấy. Có lẽ như thế là để cho em thấy là anh không hề quên người xưa trong tâm tư của mình.

– Phương Linh, đó là chuyện riêng của chúng ta. Trước mặt con, anh không muốn em nhắc lại chuyện này.

– Anh thật là độc tài. Anh muốn em lúc nào cũng tôn trọng tâm sự của anh. Còn em, anh có tôn trọng suy nghĩ và tâm tư của em không ?

– Anh không muốn tranh luận với em nữa.

Phương Thảo mếu máo:

– Ba mẹ ? Ba mẹ không cho con đi thì thôi. Ba mẹ đừng cãi vã với nhau vì con, con khổ lắm.

Bà Phương Linh đổi hờn:

– Chuyện này do ba con quyết định. Mẹ không có ý kiến gì cả.

Nói xong, bà bỏ đi lên lầu, Phương Thảo nhìn cha cầu cứu:

– Ba, con phải làm sao đây ?

– Con cứ đi đi! Ba sẽ cho anh Hoài đưa con đi! Nhớ về sớm nhé!

– Ba! Như thế là con chống đối với mẹ. Mẹ biết sẽ buồn lắm!

– Ba sẽ thay con làm cho mẹ vui, con biết tính mẹ mà. Chỉ cần ba vỗ về một chút là mẹ con vui ngay. Con không nên bỏ một buổi giao lưu hữu ích như thế.

– Ba!

– Gì nữa đây ? Cần tiền mua quà cho bạn phải không ?

Phương Thảo lắc đầu:

– Không phải. Mẹ lúc nào cũng chu đáo không bao giờ con thiếu tiền xài cả.

– Vậy thì việc gì ? Con cứ nói đi ba nghe đây!

– Con xin lỗi ba một chuyện!

– Chuyện gì hả con ?

– Tại sao mẹ con lại ghét Sài Gòn như vậy ? Tại sao mẹ không chịu sống ở đó mà lại về tận Bình Dương này lập nghiệp ? Phải chi giờ chúng ta còn ở Sài Gòn thì tiện việc học của con biết mấy.

Ông Trường Huy nhìn con gái với ánh mắt xúc động. Ông biết phải nói thế nào cho con gái mình hiểu được mình đây. Có nên hay là không ? Có nên gieo vào đầu con gái những phiền muộn ? Cứ để cho con mình sống bình yên trong thời tuổi mộng. Cứ tận hưởng đi con gái yêu của ba, hạnh phúc một gia đình.

– Ba! Ba nói cho con biết đi ba!

Phương Thảo nằn nì thúc giục. Ông Trường Huy hỏi con:

– Thảo à! Con cần biết chuyện ấy để làm gì chứ ?

– Con là con gái của ba mẹ, con cần biết ba mẹ có nỗi khổ gì để con còn có thể chia sẻ.

– Con không giúp gì được đâu Thảo. Con cứ lo học hành đi đừng bận tâm đến chuyện của ba mẹ làm gì.

Ông Trường Huy không để cho con gái nói thêm. Ông vội vã bỏ lên lầu như muốn trốn chạy. Phương Thảo đành phải chịu. Cô bỏ về phòng với niềm thất vọng.

Ông Trường Huy gõ cửa phòng:

– Phương Linh! Mở cửa cho anh đi!

Bên trong vẫn im lặng. Không thể làm gì khác nữa, ông Trường Huy thở dài đi về phía ban công. Nhìn bầu trời đêm dày đặc những vì sao ông Trường Huy lại khe khẽ thở dài:

– Không biết mình là vì sao nào và người ấy là vì sao nào trên bầu trời mà mãi bao năm chưa một lần hội tụ cùng nhau ?

Ông khẽ gọi tên người yêu trong sự náo nê:

– Dạ Ngọc! Bây giờ em ở nơi đâu ?

Trả lời ông chỉ có tiếng gió đêm xào xạc. Ông nhìn bầu trời xa mà tâm hồn như tìm về ngày xưa thơ mộng ...

Trường Huy!

Dạ Ngọc ngả đầu lên vai anh gọi nhỏ:

– Lúc này anh có nghe em hát hay không ?

– Có!

Trường Huy đáp nhẹ.

– Anh nghe em hát có hay không ?

– Em hát hay lắm. Giọng hát của em thật sâu lắng, truyền cảm dễ đi vào lòng người.

Dạ Ngọc chột buồn:

– Vậy mà ...

– Em trách anh có phải không ?

– Không! Nhưng em thật buồn.

– Dạ Ngọc! Em nên kiên nhẫn chờ đợi, chúng ta cần có thời gian để thuyết phục ba mẹ anh chấp nhận cuộc hôn nhân của chúng ta.

Giọng Dạ Ngọc bi thiết:

– Em không có niềm tin. Không bao giờ em được ba mẹ anh chấp nhận cả.

– Dạ Ngọc! Hay là em đừng đi hát nữa!

Dạ Ngọc tròn đôi mắt trước những lời đề nghị của Trường Huy:

– Hà! Anh nói sao ?

– Vì tình yêu của chúng ta, Dạ Ngọc em bỏ nghề đi.

Dạ Ngọc bỗng cảm thấy có một luồng máu nóng trào dâng trong cơ thể, cô kiên quyết:

– Không! Em không thể nào rời bỏ lý tưởng cùng bao hoài bão của mình cả. Làm ca sĩ thì có gì xấu đâu hả anh ?

– Không phải xấu mà còn cao đẹp nữa. Nhưng trong con mắt các ông bà, ca sĩ không thích hợp với đàn bà.

– Vậy đàn bà thích hợp nhất là làm việc gì ?

– Đàn bà là chỉ thích hợp với làm vợ và làm mẹ.

– Thật là những quan niệm cổ lỗ.

– Thật ra là ba mẹ anh cũng có lý của mình. Truyền thống gia đình của anh là kinh doanh. Một nhà doanh nghiệp muốn thành đạt thì phải có người đàn bà bên cạnh mình.

Dạ Ngọc hờn dỗi:

– Như vậy là anh đồng tình với ba mẹ anh ?

– Không phải vậy. Nhưng cái gì đúng mình cũng phải công nhận chứ.

– Vậy là anh sẽ theo cái đúng của anh.

– Dạ Ngọc!

Trường Huy kêu lên:

– Em còn lòng dạ để cay đắng với anh sao.

– Em còn biết phải làm sao hơn nữa hả anh ?

Trường Huy khẽ thở dài:

– Ba mẹ anh bắt buộc anh phải kết hôn với Phương Linh. Sau đám cưới hai gia đình hỗ trợ thành lập công ty khác.

Dạ Ngọc cười xa vắng:

- Chúc anh hạnh phúc và thành đạt.
- Dạ Ngọc! Mọi chuyện còn có thể tính lại nếu em ...
- Dù em có bỏ nghề ba mẹ anh cũng không chấp nhận em.
- Không, ba mẹ anh ...

Dạ Ngọc đưa tay ngăn, Trường Huy:

- Anh đề cho em nói hết đi. Em chỉ là con gái của một gia đình nghèo. Gia đình em không có khả năng hùn vốn để cho chúng ta thành lập công ty.
- Dạ Ngọc! Em đừng nghĩ ba mẹ anh như thế. Ba mẹ anh không phải vì tiền đâu.
- Xin lỗi anh, nhưng đó là sự thật. Chúng ta không xứng với nhau, kéo dài sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu.
- Ý em là ...
- Chúng mình chia tay đi!

Trường Huy hốt hoảng:

- Dạ Ngọc! Em nói gì lạ vậy ?
- Đó là giải pháp tốt đẹp nhất cho chúng ta.
- Tình yêu của chúng ta nồng nàn sâu đậm. Sáu năm yêu nhau không phải là thời gian ngắn. Chẳng lẽ nói chia tay là chia tay sao?
- Yêu nhau không phải là nhìn nhau mà cùng nhìn về một hướng. Hướng ấy là tương lai của anh. Em không thể ích kỷ, chỉ biết sống cho riêng mình. Em không thể yêu mà giữ chặt anh, hủy hoại tiền đồ của anh:
- Dạ Ngọc! Bình tĩnh lại đi em!
- Em không nóng nổi, hờn dỗi mà thốt lên những lời ấy đâu. Đó là tâm huyết của em. Em luôn mong anh hạnh phúc.

– Anh chỉ sống hạnh phúc khi có em thôi.

– Rồi thời gian sẽ trôi qua nhanh. Hạnh phúc của một gia đình sẽ làm anh nguôi ngoai đi nỗi nhớ. Tất cả rồi cũng qua thôi.

– Dạ Ngọc! Chúng ta không thể không có nhau đâu!

– Còn biết làm sao hơn bây giờ hả anh ?

“Còn nhớ tên nhau xin gọi nhau trong giấc mộng. Còn chút thương yêu xin đưa vào dư âm ...”.

Tiếng hát của Dạ Ngọc bỗng nghẹn ngào, thống thiết như đưa tiễn để rồi hoài niệm mãi một cuộc tình. Bóng Dạ Ngọc xa dần, xa dần rồi mất hút trên bầu trời đêm.

Ông Trường Huy lại thở dài. Tiếng thở dài của ông làm bà Phương Linh càng thêm uất ức. Đứng từ xa nhìn ông. Bà tự hỏi với mình:

– Có phải ông là chồng bà ? Người bà đã từng yêu và trao gởi cả cuộc đời ? Có phải bà đã sai lầm khi cố bám víu và giành lấy tình yêu ? Cái giá mà bà phải trả là sự ray rứt suốt hai mươi mấy năm.

Bà Phương Linh lại thở dài. Tiếng thở dài của bà như tiếng ai oán, thở than của một người đàn bà không được yêu. Ông chỉ sống với bà bằng trách nhiệm và bổn phận của một người cha, người chồng. Hạnh phúc là thứ mà bà suốt đời mãi đi tìm!

Thái độ phớt lờ không quan tâm của Minh Dũng khiến Phương Thảo càng cho những gì Đức Cường nói là sự thật.

Phương Thảo bực bội:

– Nếu đã thế thì không cần lịch sự nữa! Ừ, đồng đánh thì đồng đánh có sao đâu.

Phương Thảo giận dữ nên càng cố tỏ ra thân mật với Đức Cường. Sẵn dịp Đức Cường công khai tình cảm của mình với Phương Thảo:

– Phương Thảo, em giúp anh khai sâm banh đi để anh cắt bánh sinh nhật khai mạc!

– Dạ!

Cô nàng Phương Thảo tỏ ra vẻ ngoan ngoãn khiến nhiều ánh mắt ghen tỵ chiếu về hai người. Phương Thảo liếc mắt về phía Minh Dũng, thấy anh vẫn phớt lờ Phương Thảo càng cố trêu tức.

Cô vừa khai sâm banh vừa cố nghiêng đầu về phía Đức Cường.

– Chúc mừng sinh nhật!

– Happy Dear to you. I Happy Dear to you!

Tiếng vỗ tay nhịp nhàng vang lên theo tiếng hát. Để chứng tỏ mình là chủ nhân cừ khôi. Đức Cường cầm ghita lên gảy. Bản nhạc “Triệu đóa hoa hồng” vang lên thật nhẹ nhàng trầm lắng. Anh muốn nói với tất cả mọi người tình yêu say đắm của anh dành cho Phương Thảo. Phương Thảo cũng ngồi vào cây đàn pianô hoà cùng anh.

Mọi người ai cũng trầm trồ:

– Đúng là tri âm, tri kỷ còn hơn là Bá Nha và Tử Kỳ ngày xưa hòa đàn nữa.

Tuấn Khanh khều Minh Dũng:

– Minh Dũng!

Minh Dũng đang thả hồn theo tiếng nhạc của cả hai giật mình quay lại hỏi:

– Gì vậy Khanh ?

– Dũng thấy sao ?

– Thấy sao là sao ?

– Thì họ đấy!

– Thật là một sự hài hòa tuyệt vời.

- Nhưng sao mình thấy giữa họ làm sao ấy!
- Làm sao là làm sao ?
- Có cái gì đó không bình thường trong tình yêu giữa hai người.
- Tại bạn suy nghĩ nhiều quá đi thôi, chớ mình thấy có gì lạ đâu?
- Dững để xem. Thế nào rồi cũng có một ngày mà.
- Ngày gì ?
- Cháy nhà lòì mặt chuột đó!

Minh Dững huýt vào hông bạn:

- Khéo tưởng tượng ?

Bản nhạc chấm dứt trong tiếng reo hò của các nhạc sĩ tương lai.

Đức Cường kéo Phương Thảo ra cúi đầu điệu nghệ như đang biểu diễn trên sân khấu. Xong thật trịnh trọng Đức Cường điệu nghệ đưa tay mời:

- Xin mời các bạn cùng nhập tiệc!

Ba mẹ Đức Cường muốn nhường cho anh và các bạn trẻ một không khí tự nhiên, sôi động nên ở trong phòng. Người làm được bố trí phục vụ rất chu đáo.

Đức Cường chủ yếu là muốn Phương Thảo thấy rõ sự giàu có của gia đình mình. Anh chứng tỏ cho cô thấy mình không thua kém mà còn có thể vượt trội hơn gia đình cô nữa. Những món sơn hào hải vị được bày dọn ra. Tất nhiên là Đức Cường cũng nhận lại những món quà thật xứng đáng.

Minh Dững cùng bạn dự tiệc mà lòng bùi ngùi nhớ đến những bữa cơm thanh đạm với mẹ. Tuy là một ca sĩ có tiếng tăm nhưng khẩu phần ăn của bà rất giản dị! Dững biết mẹ mình để dành tiền lo cho tương lai của mình.

- Sao buồn vậy bạn ?

Vẫn là Tuấn Khanh hỏi.

– Đâu có gì.

– Chẳng lẽ những gì bạn bè bàn tán là sự thật ?

– Bàn tán gì hả ?

– Thì bạn bè nói Dũng bị Đức Cường hạ gục trong ván cờ tình yêu!

Minh Dũng chau mày:

– Tuấn Khanh, bạn nói cái gì mà lạ vậy ? Cái gì mà bị hạ gục trong ván cờ tình yêu hả ?

– Chẳng lẽ Dũng không hề có ý đeo đuổi cô nàng Phương Thảo sao ?

– Không! Minh chưa bao giờ có ý nghĩ đó cả!

– Vậy thì tất cả đều lầm!

Như hoài nghi Tuấn Khanh hỏi lại:

– Có thật sự là Dũng không buồn thật hả ?

– Bộ mình giống người buồn lắm hay sao ?

– Cũng không giống nhiều lắm nhưng không thể nói là hoàn toàn không.

Minh Dũng thừa nhận:

– Đúng ra thì mình cũng có tâm sự.

Tuấn Khanh nghe Dũng nói muốn tìm hiểu cho rõ chuyện:

– Tâm sự gì hả ? Có thể nói cho bạn bè nghe được không ?

– Đơn giản không có gì khó hiểu cả. Thân cô nhi như Dũng thấy người ta hạnh phúc gia đình thì lòng phải đau thôi.

– Thì ra là vậy!

Tuấn Khanh chợt hiểu ra nỗi buồn của bạn. Kể ra Tuấn Khanh thấy mình còn hạnh phúc hơn bạn. Tuy ba anh chỉ là một người đập xích lô, mẹ chỉ là một người bán chè nhưng gia đình anh thật là vui vẻ, hạnh phúc. Cảm thương gia đình của bạn. Tuấn Khanh hỏi:

– Ba Dũng đang ở đâu ?

Minh Dũng lắc đầu:

– Không biết!

– Tại sao ?

– Theo lời mẹ kể thì ba của Dũng bỏ đi từ khi Dũng còn rất nhỏ.

Tuấn Khanh cảm thấy thương bạn làm sao. Lòng anh cũng muốn được chia sẻ cùng bạn nỗi đau này.

– Sao, thức ăn không ngon hay sao mà hai bạn cứ nói chuyện mãi mà không chịu thưởng thức vậy ?

Đức Cường đến sau lưng hai người lúc nào không hay. Minh Dũng mỉm cười:

– Đâu có!

– Nếu không có thì cùng nhập tiệc với nhau, xong mình còn nhảy nhót nữa. Bạn nghĩ sao ?

– Đồng ý thôi!

Đức Cường cứ theo sát Phương Thảo như sợ có người giành vậy. Cả hai cùng dìu nhau đi vào vũ điệu Slow êm ái. Có nhiều ánh mắt của các bạn gái nhìn như chờ đợi lời mời của Minh Dũng. Anh như không hiểu điều đó, anh khều nhỏ Tuấn Khanh.

– Mình nhảy một bản đi!

Tuấn Khanh e ngại:

– Nhảy với Dũng hả – Ồ, có sao đâu.

– Mình sợ tạo xì căn đàn đó.

– Thì có sao đâu ?

– Ừ, nhảy chung thì nhảy.

Cả hai dìu nhau ra sàn nhảy trước nhiều ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Khúc hát mùa đông

Chương 4

Minh Dũng ngạc nhiên khi nhìn thấy Phương Thảo ngồi một mình bên gốc phượng trong sân trường. Minh Dũng hơi ngạc nhiên tự nhủ:

– Thường ngày cô nàng đâu có chịu cô đơn như thế. Lúc nào bên cô cũng tập hợp một nhóm sôi động. Sao hôm nay lại buồn bã như vậy ? Chắc là có chuyện gì ?

Nghĩ thế Minh Dũng bên lân la hỏi:

– Phương Thảo! Sao không vào chơi cùng các bạn mà lại ngồi thờ thẩn ở đây một mình buồn bã quá vậy ?

Nghe Minh Dũng hỏi Phương Thảo chẳng những không vui mà còn tỏ vẻ bực bội. Cô chỉ vào mặt mình:

– Bộ mặt của con nhỏ này giống buồn lắm hả ?

Biết cái tính đỏng đảnh của cô nằng. Minh Dũng cười mở:

– Bộ có tâm sự sao ? Đức Cường đâu ? Sao không an ủi Phương Thảo hả ?

Nghĩ làm ý tốt của Minh Dũng, Phương Thảo cho là anh có ý xiên xỏ cô, Phương Thảo tạt ngang:

– Bộ con nhỏ này là con nít hay sao mà lúc nào cũng cần có người theo giám sát, gìn giữ hả ?

Đến lúc này thì Minh Dũng không thể nào vô tư được nữa. Anh chau mày hỏi:

– Phương Thảo! Thảo làm sao vậy hả ?

Phương Thảo được dịp trút bỏ sự bức bối của mình:

– Tui đâu có gì nhưng mà tui ghét những người làm ra vẻ tình nghĩa lắm. Nhưng mà sau lưng lại dè bĩu chê bai bạn bè.

Minh Dũng mặt đỏ bừng vì tự ái:

– Phương Thảo muốn ám chỉ ai vậy ?

Bỗng nhiên Phương Thảo thấy rằng mình không cần phải giữ lịch sự với Dũng nữa. Cô thẳng thắn:

– Thì Dũng chứ ai!

– Tôi hả ?

– Chứ ai, còn làm bộ hỏi nữa!

Minh Dũng cố dằn vật cơn tức giận:

– Dựa vào đâu mà Phương Thảo lại khẳng định tôi là người xấu xa như thế hả ?

Phương Thảo hơi bối rối. Cô cố giữ vững lập trường của mình:

– Không phải xấu thì đâu có ở sau lưng tôi mà nói hành nói tỏi, dè bĩu chê bai tôi chứ ?

Đến lượt Minh Dũng sửng sốt:

– Hả, Phương Thảo nói sao ? Tui thể này đường đường là một nam tử hán mà lại ở sau lưng nói xấu con gái hả ?

Phương Thảo vênh mặt:

– Nếu không thì làm sao tui tự ái chứ.

Muốn tìm hiểu một chút sự thật sau lưng mình. Minh Dũng dụ giọng:

– Thảo! Thảo đừng có hiểu lầm Dũng. Thảo dễ thương, tài ba như thế thì Dũng nói gì được Thảo chứ.

– Thôi, đừng có vờ vịt nữa. Tui chỉ là cô nàng đồng đánh, tài năng không bao nhiêu mà ông ọ.

Chỉ có bấy nhiêu đó thôi, Minh Dũng hiểu ngay câu chuyện, anh đưa tay:

– Thôi, Dũng hiểu rồi. Thảo đừng nói nữa!

– Đúng mạch rồi phải không ?

– Không phải thế! Nhưng Dũng đã biết rồi!

Phương Thảo uất ức:

– Tui có lỗi gì mà chê bai tui chứ ? Tui chỉ nghĩ trong lớp học ai cũng là bạn cả, tui muốn được hòa đồng, vui vẻ với tất cả thôi.

Không thích thì thôi tại sao lại kiếm chuyện nói xấu tui chứ ?

Minh Dũng thở dài:

– Lòng người thật sâu hiểm. Ai mà có thể đo lường được chứ!

Minh Dũng không muốn trở thành một kẻ tiểu nhân. Anh không muốn mình như Đức Cường, muốn đạt mục tiêu bất chấp thủ đoạn.

Phương Thảo nghe Minh Dũng nói cũng nói lên ý nghĩ của mình:

– Đúng đó! Dừng nói đúng đó! Có mấy ai mà lấy thước để đo lòng người.

Minh Dũng không giải thích gì thêm, anh chỉ nói một câu:

– Thảo yên tâm! Thời gian sẽ là thước đo lòng người mà.

Nói xong anh bỏ đi, khiến Phương Thảo càng thêm tức giận. Cô nguyền dãi:

– Người gì mà khô, cứng như đá vậy. Quá vô tình!

Phương Thảo lại ngồi xuống bên gốc phượng, đau xót, suy nghĩ câu nói của Minh Dũng.

“Thời gian là thước đo lòng người” Liệu Đức Cường có còn yêu cô khi gia đình cô đang đứng bên bờ vực phá sản. Cái cô “Tiểu thư đồng danh” sẽ không tồn tại nữa đâu. Phương Thảo gục đầu trong tay mình khóc nức nở.

– Ba mẹ ơi! Sao lại thế này ?

Ông Trường Huy vỗ về vợ:

– Phương Linh! Bình tĩnh lại đi em! Em đừng khóc nữa. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.

– Anh tin rằng bọn xấu sẽ sa lưới. Chúng phải đền tội cho hành vi xấu xa của mình.

– Trường Huy! Anh làm giám đốc cái kiểu gì vậy hả ? Anh quản lý nhân viên mình ra sao mà để người ta lộng hành, thụt két làm hồ sơ giả cho công ty mình thâm như vậy ?

– Anh xin lỗi. Tại anh quá tin người!

– Đã từ lâu em thấy cái tên Phúc này không hề phúc chút nào.

Hắn là họa chớ không phải phúc đâu. Giặc ở ngoài còn đề phòng được ai mà phòng được giặc trong chứ.

Ông Trường Huy khẽ thở dài:

– Đúng như người ta nói “Cứu vật vật trả ơn, cứu người người trả oán” mà, anh nghĩ, anh đã cứu nó từ vực thẳm lên, không ngờ nó đã lấy oán trả ơn.

– Lòng người mà, mấy ai mà thấu hiểu. Có sự thế này rồi anh tính làm sao ?

– Anh đã trình báo với công an rồi, họ đang truy tìm Phúc để thu lại số tiền mà hắn đã đánh cắp của công ty.

– Còn hiện tại thì thế nào ?

– Nếu không thu về được khoản tiền nấy thì công ty chúng ta không thể giải ngân được những khoản nợ. Còn những hợp đồng dở dang nữa. Nếu không thực hiện đúng thì chúng ta phải bồi thường.

– Vậy anh tính sao ?

Ông Trường Huy suy tư:

– Phương Linh à! Anh tính thế này em thấy có được hay không ...

– Anh tính thế nào ?

– Chúng ta thế chấp căn nhà này cho ngân hàng đi. Chúng ta cứu vãn công ty mình rồi tính sau.

Bà Phương Nnh sững sốt nhìn chồng:

– Anh nói sao ? Thế chấp căn nhà này lỡ xảy ra việc gì, chúng ta lấy gì mà ở ?

– Anh nghĩ tình hình cũng không đến nỗi như vậy đâu!

– Chúng ta không thể biết được chuyện của ngày mai. Chúng ta đã già rồi. Lỡ có chuyện gì cũng không sao. Nhưng còn Phương Thảo em không đành lòng để nó chịu vất vả.

Giọt nước mắt lăn dài trên đôi má bà Phương Linh. Bà không khóc vì sự khó khăn của gia đình. Bà chỉ lo cho con gái trên bước đường tương lai mà thôi.

Phương Thảo nghe ba mẹ bàn tính với nhau mà lòng buồn rười rượi. Nhà

trường đang phát động cuộc thi tuyển chọn tài năng để đưa đi thi giải quốc gia âm nhạc. Phương Thảo cũng được chọn trong số các sinh viên bước vào vòng chung kết. Đức Cường và Minh Dũng cũng có mặt trong vòng loại này. Mọi người đang cố sức tập luyện để giành lấy chiến thắng.

Mỗi lần ngồi đàn, Phương Thảo chợt nghe cơn đau chạy buốt trên vùng đầu. Cô cố chịu đựng, cố tập luyện. Phương Thảo cũng muốn mình chiến thắng trong cuộc thi này. Buổi tập hôm nay Phương Thảo bỗng cảm thấy mình run rẩy. Đầu cô nhức buốt đến mức chịu không nổi nữa. Cô gục đầu xuống cây đàn.

– Phương Thảo! Phương Thảo làm sao vậy.

Minh Dũng lo lắng hỏi, Phương Thảo run giọng:

– Thảo ... Thảo nhức đầu quá!

– Thảo bệnh lâu chưa ?

– Chỉ gần đây thôi.

– Đức Cường có biết chuyện này hay không ?

– Có!

– Thế tại sao Đức Cường không lo lắng cho Thảo.

– Ngày thi cận kề, Đức Cường bận tập luyện. Anh ấy không có thời gian.

Minh Dũng bất bình:

– Chuyện tập luyện quan trọng hơn sức khỏe của Thảo sao ?

– Thảo đâu có lấy quyền gì mà bắt buộc Đức Cường phải chăm sóc cho mình chứ ?

– Còn ba mẹ Thảo có biết Thảo bị bệnh không ?

– Ba mẹ Thảo đang gặp khó khăn trong việc làm ăn. Thảo không muốn ba mẹ vì mình mà phải bận tâm lo lắng thêm. Và lại Thảo chỉ bị nhức đầu thôi.

Đâu có gì là nghiêm trọng đâu.

– Nhức đầu kéo dài, ắt có nguyên nhân. Dũng đưa Thảo đi khám bệnh nghe!

– Dũng không luyện tập sao ? Gần đến ngày thi rồi đó.

– Đi một chút với Thảo có sao đâu ?

Phương Thảo ngần ngại:

– Nhưng ...

Minh Dũng kéo tay Phương Thảo đứng lên:

– Đi! Đi với Dũng.

Phương Thảo không cưỡng lại được đành theo Dũng. Anh đeo cô trên chiếc xe đạp của mình đến bệnh viện trung tâm thành phố.

Đức Cường chợt nhìn thấy cảnh tượng trên. Anh hậm hực:

– Gần ngày thi không lo tập luyện lại tù tì đi chơi. Để rồi xem, cuộc thi này mình sẽ khẳng định được tài năng của mình phải vượt trội hơn Minh Dũng. Lúc đó Phương Thảo chọn mình thôi. Bây giờ không cần phải đeo đuổi.

Yên lòng với ý nghĩ ấy. Đức Cường trở vào phòng tập luyện dành riêng cho mình. Anh ngồi vào bàn nhấn phím tập luyện. Tiếng đàn réo rắt, thánh thót vang lên. Âm thanh của tiếng nhạc làm Đức Cường quên đi sự việc vừa xảy ra.

Sau khi kiểm tra X quang trên đầu của Phương Thảo, bác sĩ Tâm cho nhân viên y tế ra gọi Minh Dũng vào phòng.

– Cậu là gì của bệnh nhân ?

– Chúng cháu học chung trường với nhau.

– Thế thì thân nhân của cô ấy đâu ?

– Có việc gì xin bác sĩ cứ trực tiếp nói với cháu. Cháu sẽ thay gia đình quyết

định.

– Vậy cũng tốt, theo kết quả X quang có một khối u nằm trên hộp sọ, chèn ép giữa não và các dây thần kinh. Cần phải phẫu thuật ngay.

– Hà ? Bác sĩ nói sao ?

– Bệnh nhân phải nhập viện ngay chúng tôi còn phải kiểm tra và hội chẩn lại. Sau đó sẽ có một quyết định hính xác.

– Nhưng ...

– Không thể chậm trễ được đâu, không phải là cậu vừa nói là thay gia đình quyết định mà.

– Phải, nhưng ...

– Tiến hành thủ tục nhập viện ngay nếu cậu không muốn bệnh nhân thêm bệnh nặng.

– Vâng! Thưa bác sĩ!

Minh Dũng trở ra ngoài ngồi xuống bên Phương Thảo. Nhìn nét mặt căng thẳng của Minh Dũng, Phương Thảo lo lắng hỏi:

– Kết quả thế nào hả Dũng ?

Biết không thể giấu Phương Thảo được, Minh Dũng đành phải nói thật:

– Thảo ... Thảo phải nhập viện.

Phương Thảo tròn mắt:

– Sao ? Bệnh của Thảo có vấn đề sao ?

Chưa thể khẳng định được, Minh Dũng đành nói dối:

– Không có gì đâu! Bác sĩ cần làm một số xét nghiệm để tìm ra nguyên nhân chứng nhức đầu của Thảo thôi.

Phương Thảo lo lắng:

- Như thế thì đâu có cần gì mà phải nhập viện ?
- Đây là lệnh của bác sĩ. Bất cứ bệnh nhân nào muốn được điều trị thì phải tuyệt đối tuân theo lệnh của bác sĩ.
- Thảo hiểu điều đó. Nhưng ...
- Lại là nhưng nữa rồi. Dũng sẽ báo về cho gia đình Thảo. Còn bây giờ thì mình phải nhập viện thôi.
- Còn buổi tập của Dũng thì sao ?

Minh Dũng nghiêm mặt.

- Từ bây giờ Dũng không muốn nghe Thảo nhắc đến điều đó nữa. Tự Dũng biết sắp xếp thời gian mà.

Minh Dũng và Phương Thảo đi theo cô hộ lý về phòng bệnh.

Biết gia đình Thảo đang hồi sa sút theo các tin tức trên báo. Dũng chọn cho cô một căn phòng có giá cả bình dân. Sắp xếp cho Phương Thảo xong. Minh Dũng bảo:

- Bây giờ Phương Thảo nằm nghỉ đi, để Dũng ra điện báo cho gia đình Thảo nghe. Luôn tiện báo cho Đức Cường nữa.
- Cảm ơn Dũng!
- Đã là bạn bè rồi nói chi câu ơn nghĩa ấy!
- Thảo xin lỗi Dũng vì những câu nói hiều lầm trước đây!
- Đã bảo là đừng nói nữa mà!
- Ủ, thì không nói nữa.
- Thảo nghỉ ngơi một chút, Dũng đi nghe!

– Ừ, Dũng đi đi!

Bà Phương Linh kinh hoàng nhận được hung tin con gái mình đang bệnh nặng. Bà tức tốc gọi điện cho chồng rồi vào thành phố đến bệnh viện ngay.

Minh Dũng chạy một mạch về gặp Đức Cường trong phòng luyện đàn. Thấy Minh Dũng, Đức Cường trề môi:

– Sao? Đi chơi vui về chứ ?

Minh Dũng hơi bất ngờ trước câu nói của Đức Cường:

– Đức Cường! Bạn hỏi gì lạ vậy ?

– Thôi! ĐỪNG có vờ vịt nữa. Ở đây ai không thấy bạn đeo cô nàng dạo phố chứ!

Minh Dũng cố nhẫn nhịn giải thích:

– Phương Thảo đang bị bệnh, mình phải đưa Thảo đi khám bệnh.

Bạn đừng có hiểu lầm.

Đức Cường hơi khựng lại nhưng rồi vốn tính gàn dở Đức Cường nhún vai:

– Nhức đầu là bệnh lý muôn đời của cô nàng đồng đánh mà.

Minh Dũng bực bội:

– Sao Cường lại nói Thảo là cô nàng đồng đánh chứ ?

– Chẳng phải cái từ mà Dũng thường hay nói đó sao ?

– Nhưng bây giờ không phải là lúc chúng ta bình phẩm.

– Vậy thì bây giờ là lúc nào ? Vấn đề cần đề cập nhất là chuyện gì ?

– Phương Thảo bị một khối u ở não đang chèn ép hệ thần kinh.

Cần phải giải phẫu ngay!

– Hả ? Dũng nói sao ?

– Tôi nghĩ là không cần lặp lại bạn cũng nghe rồi.

– Dũng nói thật hả ?

– Chuyện nghiêm trọng như vậy tôi có thể đùa được sao ?

– Bây giờ chúng ta cần phải làm gì ?

– Chúng ta vào bệnh viện thăm Thảo ngay, kéo không kịp đó!

– Ừ thì mình đi đi!

Cả hai tức tốc vào bệnh viện. Minh Dũng hốt hoảng khi thấy phòng của Thảo vắng hoe Thảo đi đâu rồi ?

– Chắc là vòng quanh đâu đó thôi, không sao đâu!

Minh Dũng chạy quanh tìm kiếm nhưng vẫn không thấy Thảo.

Anh càng hoảng hốt:

– Chết rồi! Chắc là Thảo trốn viện. Tại mình cả. Mình không ở đây để canh chừng Thảo.

Bà Phương Linh cũng hốt hoảng chạy vào bệnh viện. Bà tìm số phòng mà Minh Dũng đã cho.

– Bác! Bác là mẹ của Phương Thảo phải không ?

Bà Phương Linh gật đầu:

– Cháu là Đức Cường hả ?

– Dạ không, cháu là Minh Dũng ?

– Phương Thảo đâu ?

– Dạ, cháu không biết!

– Tại sao cháu không biết ? Cháu đưa nó vào bệnh viện mà ?

– Nhưng khi cháu ra ngoài thì Thảo đã trốn khỏi bệnh viện.

– Trốn bệnh viện, vậy thì nó đi đâu chứ ?

Không ai có thể trả lời câu hỏi của bà. Vừa lúc ấy một nhân viên y tế bước đến hỏi:

– Ở đây ai là thân nhân của bệnh nhân Lê Phương Thảo ?

Bà Phương Linh quýnh quáng:

– Tôi đây! Con tôi đâu cô ?

– Người nhà ở đây sao không canh chừng cô ấy chứ.

– Xin lỗi, tôi vừa mới đến!

– Bệnh nhân lên cơn đau dữ dội được đưa vào cấp cứu chờ giải phẫu. Bà mau đến phòng hành chính ký tên để giải phẫu cho bệnh nhân đi.

Bà Phương Linh gần như muốn ngất xỉu trước cơn nguy biến này:

– Trời ơi! Con tôi.

Minh Dũng đỡ bà:

– Bác! Bác bình tĩnh lại đi. Giải phẫu cho Phương Thảo là điều cần thiết nhất.

– Trăm sự nhờ cháu. Cháu hãy điện cho bác trai dùm bác.

– Dạ!

Minh Dũng cầm lấy danh thiếp của ông Trường Huy, rồi đưa bà Phương Linh đến phòng hành chánh.

Bác sĩ hội chẩn cấp tốc rồi tiến hành phẫu thuật ngay. Minh Dũng điện thoại cho ông Trường Huy xong rồi rủ Đức Cường:

– Chúng ta đến chờ Phương Thảo đi.

Đức Cường có vẻ lưỡng lự:

– Nhưng Phương Thảo đang giải phẫu mà.

– Vì vậy chúng ta mới đến đó chờ kết quả!

– Nhưng ...

– Còn thể nào nữa ?

– Chỉ còn ba ngày nữa là cuộc thi bắt đầu. Nếu không tập luyện thì làm sao mà mình đoạt giải được.

– Nhưng sức khỏe của Phương Thảo là quan trọng hơn mà.

– Nhưng mà cuộc thi này chỉ có một lần. Nếu mình thất bại trong cuộc thi này thì cả đời không tìm được cơ hội mà vươn lên nữa.

– Chiến thắng đối với bạn cần thiết lắm phải không ?

Đức Cường gật đầu không suy tính:

– Phải! Mình rất cần!

– Vậy thì bạn về đi. Về luyện tập.

– Còn Dũng ?

– Mình ở lại đây với Thảo.

Đức Cường nói như biện minh:

– Hãy thông cảm cho mình. Dũng dù sao cũng là con của một nghệ sĩ, sau này Dũng có người nâng đỡ. Còn mình cơ hội không thể có nữa.

Không muốn nghe thêm những lời nói vô tình của Đức Cường.

Minh Dũng xua tay:

– Cường về đi!

Không chờ Đức Cường quay bước, Minh Dũng chạy vào phòng giải phẫu chờ đợi cuộc giải phẫu. Ông Trường Huy cũng vừa đến.

Bà Phương Linh gục đầu vào vai chồng khóc nức nở:

– Anh ơi, con chúng ta ...

Ông Trường Huy dỗ dành vợ:

– Không sao, con chúng ta sẽ vượt qua cơn hoạn nạn này mà.

Minh Dũng nhìn nét đau khổ trên hai gương mặt của đấng sinh thành mà xúc động. Lòng cha mẹ thương con như trời bể nào mà sánh được. Dù sao Phương Thảo cũng thật là hạnh phúc. Cô có được tình thương của cả cha lẫn mẹ. Còn mình ...

Minh Dũng thương mẹ. xót xa nhớ về cha. Bao nhiêu năm trời xa cách ông không một lần về thăm lại đứa con chối bỏ này. Ba ơi!

Sao lại vô tình thế hờ ba của con ?

Khúc hát mùa đông

Chương 5

Ca phẫu thuật kéo dài suốt cả hai giờ đồng hồ. Không ai nói với ai một lời nào. Tất cả đều căng thẳng chờ đợi. Thỉnh thoảng bà Phương Linh lại nấc lên. Ông Trường Huy lại nhẹ vỗ vai bà:

– Phương Linh! Bình tĩnh đi em. Con chúng ta sẽ không sao đâu.

Bà Phương Linh gục đầu vào vai chồng:

– Thật hả anh ? Con gái của chúng ta sẽ không việc gì phải không ?

– Phải! Nó sẽ bình an về với chúng ta mà.

– Anh ơi, nếu Phương Thảo có mệnh hệ nào chắc là em chết mất.

Ông Trường Huy đưa tay chặn lời nói của vợ:

– Sao em lại nói gỡ thế, Phương Thảo sẽ bình yên mà. Hãy tin như vậy Cánh cửa phòng giải phẫu bật mở. Phương Thảo nằm bất động trên băng ca đẩy sang phòng hồi sức. Mọi người cũng đã lao đến.

– Phương Thảo! Phương Thảo con ơi!

Các nhân viên y tế cản ngăn:

– Xin mọi người bình tĩnh. Bệnh nhân cần được đưa vào phòng hồi sức ngay.

Ông Trường Huy giữ chặt vợ trong tay:

– Bình tĩnh đi Phương Linh. Ca phẫu thuật đã thành công rồi.

Chúng ta chăm sóc tốt thì Phương Thảo sẽ nhanh chóng hồi phục thôi.

– Cầu trời cho con gái tôi được bình yên.

Ông Trường Huy quay sang bảo Minh Dũng:

– Bác cảm ơn cháu đã tận tình lo lắng cho Phương Thảo. Bây giờ cháu về nghỉ đi.

– Cháu muốn ở lại để được tận mắt thấy Thảo tỉnh lại.

– Bây giờ nó còn đang ngất thuốc mê phải nằm trong phòng hồi sức để các bác sĩ chăm sóc đặc biệt. Mình chưa vào được đâu.

Cháu về nghỉ rồi trở vào sau cũng được.

Minh Dũng chợt đề nghị:

– Cháu còn trẻ, còn khỏe có sức chịu đựng. Hai bác lớn tuổi rồi, vả lại cháu thấy hai bác không được khỏe hay là bác đi đăng ký phòng đặc biệt cho Phương Thảo dưỡng bệnh. Để bác gái có chỗ nghỉ ngơi. Cháu sẽ ở đây canh chừng Thảo.

Ông Trường Huy phân vân:

– Như vậy thì thiệt thòi cho cháu rồi.

– Đâu có! Cháu và Phương Thảo là bạn mà. Vì bạn có thiệt thòi một chút cũng đâu có sao.

– Đúng là nhiệt tình của tuổi trẻ mà.

Ông Trường Huy nhìn Minh Dũng mà lòng lâng lâng một tình cảm thương yêu, ông khẽ gật đầu:

– Thôi được! Bác sẽ làm theo lời cháu.

– Nhưng sau khi đưa bác gái đi nằm rồi. Bác sẽ ra đây cùng cháu, bác cháu mình có dịp tâm sự rồi.

– Dạ.

Minh Dũng ngồi trên băng đá trước cửa phòng hậu phẫu hồi sức mà chờ đợi. Anh rất mong cho Phương Thảo mau tỉnh lại được bình yên vô sự. Có như thế anh mới yên lòng trở về trường mà học tập.

Không bao lâu ông Trường Huy đã đến ngồi kế bên anh, dúm vào anh chiếc bánh bao nóng hổi:

– Ăn đi cháu! Chắc là đói bụng lắm rồi!

– Dạ, cảm ơn bác!

Cầm chiếc bánh trên tay. Minh Dũng mới nghe cơn đói cồn cào trong bụng. Từ trưa đến giờ anh chưa bỏ cái gì vào bụng cả. Anh bẻ chiếc bánh ra làm đôi:

– Dạ, cháu mời bác!

– Cháu ăn đi, bác không đói!

– Bác cô ăn một miếng đi. Chắc là bác cũng chưa ăn gì mà. Như thế bác không có sức để chờ Thảo tỉnh lại đâu.

Lời nói chí lý của Minh Dũng khiến ông Trường Huy cảm động. Ông nhìn anh trầm nghĩ:

– Đúng là một thanh niên chí tình chí nghĩa.

Ông cầm lấy nửa chiếc bánh rồi thúc giục Minh Dũng:

– Ăn đi cháu!

– Dạ.

Cả hai cùng nhai chiếc bánh bao như muốn nuốt trọn vào lòng những ân tình sâu nặng.

– Uống đi cháu.

Ông lại dúm vào Minh Dũng ly trà đá có nắp đậy. Minh Dũng ngạc nhiên nhìn ông:

– Là giám đốc một công ty có tầm cỡ mà bác vẫn sống giản dị thế sao ?

Ông Trường Huy mỉm cười:

– Ăn theo thuở, ở theo thời mà cháu. Ở đây là bệnh viện có muốn sống xa hoa cũng đâu có được!

– Bác quả là người biết cách sống.

Ông Trường Huy thở dài:

– Nếu nói đến chữ “biết” thì mình đâu có biết hết đâu cháu.

Rồi ông lắc đầu:

– Thôi! ĐỪNG nhắc đến chuyện đó nữa, hãy nói về cháu đi!

– Cháu có gì đâu để nói chứ.

– Có chứ. Chẳng hạn như cuộc thi âm nhạc toàn trường lần này.

Cháu đã có mặt trong cuộc thi chung kết. Đó chẳng phải là tài năng sao ?

– Đâu phải mình cháu, Đức Cường và Phương Thảo cũng là những tài năng.

– Rất tiếc lần này Phương Thảo của bác đã bỏ cuộc rồi. Còn cháu phải cố lên nhé!

– Dạ!

– Bao giờ mới đến ngày thi ha cháu ?

– Dạ, hai ngày nữa!

– Hai ngày nữa đã đến ngày thi sao cháu còn ở đây ?

– Dạ! Đáng lẽ cháu và Phương Thảo đang ra sức tập luyện thì đột ngột Phương Thảo phát bệnh nên cháu phải đưa Phương Thảo vô đây.

– Bây giờ cháu phải nghe lời bác. Phải về nhà nghỉ để mà lấy sức mà tập luyện. Cháu có biết cuộc thi này là rất quan trọng hay không ? Nếu cháu thành công lần này thì cơ hội đã đến với cháu.

– Cháu biết!

– Đã biết thế thì sao lại không về mà tập luyện đi.

– Cháu không thể yên tâm khi Phương Thảo chưa tỉnh lại.

– Có bác đây rồi. Cháu yên tâm về đi!

– Không! Cháu phải ở lại. Đến khi Phương Thảo tỉnh hẳn chừng đó cũng không muộn.

– Còn nếu như bây giờ cháu về, cháu sẽ hoang mang lắm. Cháu cũng không còn tâm trí mà học đâu bác.

Nghe Minh Dũng nói, ông Trường Huy càng thấu đáo câu nhân nghĩa ân tình.

– Dũng nè! Ba mẹ cháu đang làm gì hả ?

– Dạ! Ba mẹ cháu đã chia tay nhau từ khi cháu còn rất nhỏ.

Hiện tại cháu đang sống với mẹ tại thành phố này.

– Mẹ cháu đang làm gì ?

– Dạ! Mẹ cháu là ca sĩ.

Trái tim ông Trường Huy đập liên hồi:

– Mẹ cháu là ca sĩ hả ?

– Dạ!

– Mẹ cháu tên là gì ?

– Dạ, mẹ cháu tên Dạ Ngọc!

– Dạ Ngọc ?

Ông Trường Huy thẳng thốt kêu lên. Minh Dũng hỏi:

– Bác biết mẹ cháu sao ?

Ông Trường Huy cố trấn tĩnh hỏi:

– Tên tuổi của ca sĩ Dạ Ngọc thì mọi người ai cũng đều biết cả.

Giọng hát truyền cảm, sâu lắng của bà đã vượt thời gian sống mãi trong lòng người.

– Nghe bác nói thế chắc là bác hâm mộ mẹ cháu lắm ?

– Bác cũng thường hay xem các chương trình ca nhạc trên đài truyền hình. Bác cũng thường nghe mẹ cháu hát.

– Bác nghĩ thế nào về mẹ cháu ?

Câu hỏi bất ngờ của Minh Dũng làm cho ông Trường Huy bối rối. Ông biết nói thế nào cho Minh Dũng hiểu nỗi lòng của mình.

Không lẽ ông nói rằng:

“Ông yêu bà ngày xưa bây giờ và mãi mãi”.

– Bác! Sao bác không trả lời câu hỏi của cháu ?

Ông Trường Huy cố trấn tĩnh:

– Trong một lúc nhất thời không thể nói hết những suy nghĩ của mình về một người. Tóm lại, mẹ cháu là một người phụ nữ ai ai cũng yêu mến ngưỡng mộ cả.

– Cảm ơn bác!

– Sao lại cảm ơn bác. Người con phải cảm ơn là mẹ con mới đúng. Người đã tạo dựng hình hài cho con ban cho con một tài năng đặc biệt.

– Bác cũng nên hãnh diện về Phương Thảo. Phương Thảo cũng là một tài năng thiên phú.

– Bác cũng không hiểu nữa. Trong khi bác và bác gái con không hề có khả năng âm nhạc. Thì ngược lại Phương Thảo từ bé đã thể hiện năng khiếu của mình. Thế bác phải nhờ một giáo sư âm nhạc đến nhà luyện rèn cho nó. Nhưng bây giờ ...

Minh Dũng biết ông Trường Huy muốn nói đến bệnh tình của Phương Thảo. Anh an ủi:

– Bác yên tâm, rồi Phương Thảo sẽ vượt qua bệnh tật. Phương Thảo sẽ trở lại cuộc sống bình thường của mình.

– Cảm ơn cháu đã an ủi bác!

Hai người, một già một trẻ tâm đắc với nhau mà không hay hên ngoài trời đã sáng. Tiếng chim hót trên cây cao ngoài sân bệnh viện đã thức tỉnh hai người.

– Ai là thân nhân của bệnh nhân Lê Phương Thảo ?

Ông Trường Huy và Minh Dũng cùng bật dậy:

– Tôi đây!

– Chuẩn bị đưa bệnh nhân ra phòng.

Ông Trường Huy và Minh Dũng vui mừng vì Phương Thảo đã tỉnh. Cô được các nhân viên y tá đưa ra khỏi phòng hồi sức. Ông Trường Huy đau xót nhìn con gái, đầu quấn khăn trắng toát, dây truyền dịch đang nhỏ đều xuống cơ thể.

– Phương Thảo, Phương Thảo con tỉnh rồi hả ?

Phương Thảo mở mắt nhìn cha, nhìn Minh Dũng. Giọt nước mắt chảy dài trên má. Minh Dũng vỗ về:

– Không sao. Không sao đâu! Phương Thảo đã tỉnh rồi không sao đâu!

Phương Thảo chớp mắt rung rung dòng lệ. Không biết là giọt nước mắt xúc động vì tấm lòng của Minh Dũng. Hay là cô đang xót xa cho tình yêu của mình. Chỉ vì một chút danh vọng mà người yêu nữ làm ngơ trước cơn nguy biến thập tử nhất sinh của mình.

Minh Dũng bước ra sân khấu anh cúi đầu chào giám khảo rồi bước vào phần thi của mình. Âm thanh từ đôi bàn tay của Dũng rung lên từ phím đàn bồng rồi rạc, đứt quãng. Bàn tay anh hình như hơi run. Trong đầu anh hiện lên hình bóng của Phương Thảo với vòng băng trắng trên đầu.

Minh Dũng kết thúc phần thi của mình. Các vị giám khảo nhìn nhau ra vẻ thất vọng. Họ đã đặt hết hy vọng vào tài năng của anh.

Nhưng hôm nay, anh đã làm cho các vị giáo sư của mình thất vọng.

Đến lượt thi Đức Cường. Đức Cường chững chạc tự tin bước ra sân khấu. Anh cúi đầu chào giám khảo rồi điệu nghệ bước đến cây đàn.

Bàn tay anh run lên từng nốt nhạc đầu tiên. Dòng nhạc trữ tình, thơ mộng lao xao của những đêm màu hồng ca ngợi Sài Gòn đầy nét tình thơ.

Cuối cùng là kết quả được công bố. Giáo sư Hoàng Kỳ bước lên sân khấu:

– Xin kính chào quý các bạn đồng nghiệp, các học sinh. Trải qua cuộc thi tuyển chọn tài năng để bước vào cuộc thi quốc gia âm nhạc của thành phố mình tổ chức. Chúng tôi đã chọn được chín em bước vào vòng chung kết. Thí sinh Lê Phương Thảo vì bị bệnh nặng không thi được. Nhưng chúng tôi vẫn dành cho em một giải khuyến khích.

Từng tràng vỗ tay vang lên cổ vũ, kích động cho các thí sinh.

Bởi vì đây là phần hồi hộp nhất – Thí sinh Đức Cường là người vinh dự đoạt giải nhất của cuộc thi.

Từng loạt pháo hoa bay lên chúc mừng cho người vinh dự nhất.

Đức Cường sẽ là thí sinh duy nhất bước vào cuộc thi quốc gia.

Trong cuộc thi đó nếu thắng cuộc, anh sẽ được đi Singapore dự thi sinh viên âm toàn châu Á. Tương lai đang mở rộng ra trước mắt Đức Cường.

Minh Dũng cứ nấn ná lại để báo tin cho Đức Cường về bệnh trạng của Phương Thảo:

– Đức Cường!

Đức Cường nhìn Minh Dũng, nét tự mãn hiện lên trong mắt anh.

– Gì vậy Dũng!

– Bạn nên đến thăm Phương Thảo. Thảo đã tỉnh rồi sau cơn phẫu thuật.

– Thảo tỉnh rồi hả ?

– Phải. Thảo rất mong bạn.

Đức Cường tư lự một lúc rồi nói:

– Minh Dũng à! Minh muốn nhờ bạn một việc!

– Việc gì ?

– Chăm sóc Phương Thảo dùm mình.

– Còn bạn ?

– Dũng thấy đấy. Mình cần có thời gian luyện tập để bước vào cuộc thi quốc gia. Mình hy vọng đạt được giải nhất để bước vào cuộc thi sinh viên âm nhạc toàn châu Á.

– Nhưng ít ra bạn cũng vào thăm Phương Thảo chứ ?

– Đương nhiên rồi. Nhưng Dũng biết không phải là bây giờ.

Cho mình gửi lời thăm Phương Thảo nhé.

Minh Dũng lặng thinh, bởi vì anh biết mình không có đủ lý do gì để thuyết phục Đức Cường.

– Thế thì đành chịu thôi.

Minh Dũng lặng lẽ ra về để cho Đức Cường chìm ngập trong pháo hoa và lời chúc tụng.

– Minh Dũng!

Bà Dạ Ngọc đón con ngoài cổng. Bà muốn chia sẻ nỗi buồn của con mình. Minh Dũng thấy thương mẹ mình làm sao. Anh đã làm cho mẹ thất vọng. Minh Dũng cúi đầu nói nhỏ:

– Xin lỗi mẹ!

– Tại sao phải xin lỗi mẹ chứ ?

– Con đã thất bại, con đã không giành lấy chiến thắng. Con đã phụ bao kỳ vọng của mẹ.

– Dù thành công hay thất bại, con cũng là con của mẹ. Minh Dũng! Mẹ khuyên con đừng nản lòng. Nếu vì yêu âm nhạc thì chiến thắng hay thất bại cũng đâu có ảnh hưởng gì.

– Con cảm ơn tấm lòng bao la trời bể của mẹ. Mẹ là tổ ấm nơi suốt đời con nương tựa.

– Chuyện không giành chiến thắng lần này mẹ không trách con.

Nhưng mẹ muốn hỏi con một điều, con phải thành thật với mẹ.

– Dạ!

– Hôm nay con bảo với mẹ là con đến trường để luyện tập đàn. Nhưng thật ra con không hề luyện đàn phải không ?

Minh Dũng bối rối:

– Mẹ! Con ...

Bà Dạ Ngọc nghiêm sắc mặt:

– Minh Dũng! Mẹ thường dạy con thế nào ?

– Dạ! Mẹ dạy con “Nói dối là một tính xấu” không được dối mẹ điều gì!

– Thế thì hôm nay tại sao con lại nói dối ?

– Thưa mẹ! Con xin lỗi, nhưng con không thể để bạn ấy buồn bã trong khi bệnh nặng được!

– Cô gái ấy là ai ?

– Là bạn cùng lớp với con. Cô ấy là một tay chơi đàn rất tuyệt.

Cô ấy cũng lọt vào bảng danh sách chung kết hôm nay đó mẹ.

Nhưng rất tiếc là ...

– Và con vì cô ấy mà để mất lỡ mất cơ hội hôm nay phải không ?

– Không! Không phải vì cô ấy mà là vì tài nghệ của con thua kém Đức Cường thôi.

– Không phải thế. Chỉ tại vì con không luyện tập nên mới để thua Đức Cường trận này thôi. Nhưng mẹ không trách con. Con yêu cô ấy lắm phải không ?

Minh Dũng lắc đầu:

– Không! Không phải vậy! Cô ấy là người yêu của Đức Cường mà.

Bà Dạ Ngọc tròn mắt:

– Người yêu của Đức Cường ?

– Dạ phải!

– Thế tại sao Đức Cường không chăm sóc cho người yêu của mình mà con lại thay thế hả ?

– Tại vì Đức Cường muốn chiến thắng, bạn ấy không vào thăm Thảo mà lại chuyên cần luyện tập và ...

– Kết quả thất bại thuộc về con phải không ?

– Con xin lỗi mẹ!

– Mẹ không trách con mà trái lại mẹ còn tự hào về con nữa. Con đã sống không bằng hư danh mà bằng trái tim nhân hậu. Minh Dũng! Dù con thất bại nhưng mẹ vẫn vui.

– Con cảm ơn mẹ!

– Mẹ đã nấu sẵn món bún bò Huế, món ăn mà con thích nhất để chúc mừng chiến thắng cho con.

- Vậy con đã thất bại. Mẹ có cho con ăn không ?
- Con vẫn xứng đáng được hưởng bởi vì trái tim thuần lương, nhân hậu, biết yêu thương con người của mình.

Minh Dũng bá cổ mẹ reo lên:

- Con cảm ơn mẹ.
- Vậy thì mình về nhà nhanh lên.
- Lại đi bộ hả mẹ ?
- Không! Hôm nay chúng ta đi tắc xi cho nhanh. Con đã mỏi lắm rồi.
- Hoan hô mẹ! Mẹ quả thật tuyệt vời.
- Thôi, đừng có nịnh nọt nữa. Về nhanh lên kéo món bún bò của mẹ bị ế.
- Không! Con sẽ ăn hết cho mẹ vui lòng.
- Không sợ béo phì sao ? Làm nghệ sĩ mà béo quá mất tin tưởng trước công chúng đó.
- Không sao, con gầy thế này thì có bồi bổ cũng chưa chắc đã mập nữa.
- Nếu như lỡ mập thì sao?
- Không, con sẽ giữ mãi cho mình giống như thần tượng của con dáng gầy gầy, lãng mạn, đầy nét thơ ca.
- Là ai thế ?
- Bí mật!
- Không cần nói mẹ cũng biết người đó là ai rồi!
- Là ai hả mẹ ?

– Nhạc sĩ thiên tài họ Trịnh.

– Hay! Mẹ thật là hay, con phục mẹ sát đất đó! Mẹ đúng là bà tiên hiểu cả những giấc mơ của con.

– Mẹ không phải là bà tiên, mẹ chỉ là mẹ của con thôi.

– Phải, mẹ chỉ là mẹ của con thôi, người mẹ tuyệt vời.

Hai mẹ con cùng cười thật vui. Hạnh phúc của họ thật giản dị đầm thắm, nồng nàn. Đâu phải có những lời tán dương chúc tụng, những tiếng pháo thăng hoa mới đem lại cho con người hạnh phúc.

Hạnh phúc chính là tình yêu thương của con người.

Phương Thảo đã dần dần hồi phục sau một tuần lễ dưỡng bệnh. Cô thường đưa tay sờ lên đầu mình nước mắt rung rung. Bà Phương Linh an ủi động viên con gái:

– Không sao đâu, rồi tóc của con sẽ mọc dài ra. Sẽ lại đẹp thôi mà.

– Nhưng ...

Đời người còn rất dài, chỉ cần con vượt qua khổ nạn này, sau này còn thiếu gì dịp cho con trở hết tài năng của mình.

– Mẹ! Ba đâu rồi ?

Phương Thảo yếu ớt hỏi.

– Ba con vừa mới đến công ty. Ông ấy đã ở đây hơn một tuần rồi.

– Tình hình công ty thế nào hả mẹ ?

Bà Phương Linh vuốt má con:

– Con đừng có bận tâm cái chuyện công ty. Hãy yên tâm mà dưỡng bệnh, ba mẹ có thể mất tất cả nhưng ba mẹ không thể mất con, con gái à!

– Mẹ! Ba mẹ thật là cao cả ...

– Thương ba mẹ thì con phải cố gắng bình phục nghe.

– Dạ!

– Kia! Minh Dũng đến rồi kia!

Minh Dũng chào bà Phương Linh:

– Cháu chào bác!

– Ủ, cháu ngồi đây với Phương Thảo dùm bác. Bác ra ngoài mua ít đồ dùng cho Phương Thảo.

– Dạ!

Minh Dũng ngồi bên Phương Thảo:

– Thảo bớt đau nhiều chưa ?

Phương Thảo nở nụ cười hiu hắt:

– Bớt nhiều lắm rồi. Cám ơn Dũng!

– Sao cứ dùng mãi với nhau cái từ cám ơn vậy ?

– Đức Cường đâu ? Sao không đến thăm Thảo ?

– Đức Cường bận luyện tập để bước vào cuộc thi âm nhạc. Nếu đoạt được giải này Cường sẽ đi Singapore dự giải sinh viên âm nhạc xuất sắc toàn châu á.

Mắt Phương Thảo buồn hiu hắt, Minh Dũng an ủi.

– Đức Cường nhờ Dũng chăm sóc cho Thảo.

– Đừng an ủi Thảo nữa. Thảo biết rồi, xin lỗi Dũng.

– Tại sao lại phải xin lỗi Dũng hả ?

– Vì Thảo mà Dũng lại thất bại trong cuộc thi này.

– Tại sao vì Thảo chứ. Đức Cường thật sự có tài năng, Còn Dũng thì thua kém hơn nên bị đánh trượt, đâu có liên quan gì đến Thảo.

– Nhưng rõ ràng là vì lo lắng cho Thảo mà Dũng lơ là trong việc luyện tập đưa đến hậu quả này mà. Chắc là dì Dạ Ngọc buồn lắm hả ?

Minh Dũng hồ hởi:

– Ngược lại mẹ Dũng lại rất vui.

Phương Thảo ngạc nhiên.. – Tại sao vậy ? Tại sao dì ấy lại vui với thất bại của con mình chứ.

– Mẹ Dũng bảo là “Người nghệ sĩ không nhất thiết phải vì các giải thưởng”. Điều cần yếu nhất là phải có tình yêu âm nhạc.

Phương Thảo có vẻ thán phục:

– Dì ấy quả thật đã vượt qua bi ai, phần nộ của cuộc đời, dì đã thoát tục rồi. Trên đời rất hiếm có một con người như thế.

– Không hẳn thế đâu Thảo. Mẹ Dũng có lúc thật là buồn, tiếng hát và tiếng đàn của bà thật là bi thảm.

– Thế mới biết không có con người nào, sự việc nào mà “thập toàn thập mỹ” cả. Vì vậy mà Thảo quyết định không buồn nữa. Dù sau này Thảo phải lưu ban, phải tốt nghiệp sau các bạn một năm.

– Dũng hứa là trong thời gian Thảo dưỡng bệnh Dũng sẽ thường xuyên đến thăm. Đem thông tin mới nhất của trường về cho Thảo.

– Dũng lên Bình Dương thăm Thảo hả ?

– Chuyện nhỏ thôi!

– Suy nghĩ kỹ chưa mà hứa với Thảo vậy.

– Rất kỹ!

– Thế thì Dũng nhất định không được làm chú cuội hứa nhăng hứa cuội nhé.

– Xin hứa!

Minh Dũng đưa tay ngúo vào ngón tay xinh xắn mềm mại của Phương Thảo. Bà Phương Linh đứng ngoài nhìn thấy khe khẽ mỉm cười.

– Minh Dũng thật tốt. Những ngày này nếu không có Minh Dũng thường xuyên tới thăm chắc là Phương Thảo sẽ buồn lắm!

Bà nghĩ mà thâm hồi hận cho cách giáo dục và quản lý Phương Thảo. Phương Thảo là đứa con gái ngoan ngoãn, dễ thương nhưng cô không dám trái ý mẹ, chỉ lo học hành không hề kết giao với bạn bè. Vì vậy mà Phương Thảo rất buồn và rất cô đơn.

– Tội nghiệp con gái. Sau này mình sẽ tạo điều kiện cho nó có thêm bạn bè cho đỡ hiu quạnh.

Bà mỉm cười với ý nghĩ của mình.

Khúc hát mùa đông

Chương 6

Đêm thăng hoa âm nhạc là thăng hoa tài năng của Đức cường. Anh đã đoạt được giải cao nhất của cuộc thi. Và anh được đề cử sang Singapore dự cuộc thi giải sinh viên âm nhạc xuất sắc toàn Châu Á. Con đường đến vinh quang ngày càng gần. Nhưng con đường tình yêu của anh và Phương Thảo càng ngày càng xa.

Mỗi tuần Phương Thảo mong cho đến hết ngày để chúa nhật Minh Dũng sẽ đến thăm cô. Từ anh, cô biết nhiều về tình hình của lớp và sự tiến triển của âm nhạc thành phố.

Tiếng chuông reo khiến cho Phương Thảo mừng quýnh quýng:

– Minh Dũng đến rồi. Di Năm ơi! Mở cửa đi!

– Được! Tôi đi ra mở cửa ngay. Di Năm vội vàng bước ra. Mắt Phương Thảo long lanh niềm vui.

– Phương Thảo!

Phương Thảo vẫn ngồi trên sa long cô vừa định reo lên thì người con gái bên cạnh Minh Dũng đã làm cho cô sững lại:

– Phương Thảo đây hả Minh Dũng ?

Người con gái ấy nhìn Minh Dũng hỏi.

– Phải! Đây chính là Phương Thảo mà Dũng thường hay kể cho Huỳnh Lam nghe đó.

Thì ra cô gái ấy là Huỳnh Lam. Xem ra cách nói của họ thật là thân thiết.

– Phương Thảo, mình là Huỳnh Lam là bạn học cũ của Minh Dũng. Mình muốn làm quen với Phương Thảo.

Huỳnh Lam bước tới thật gần nắm lấy tay Thảo. Phương Thảo gật đầu chào lịch sự.

– Mình cũng rất hân hạnh làm quen với Huỳnh Lam.

Huỳnh Lam cười mở:

– Mình nghe Minh Dũng nói rất nhiều về bạn. Mình muốn đến thăm bạn.. Chúng ta là bạn gái, mình có thể hiểu nhau nhiều hơn, chia sẻ với nhau nhiều hơn.

Minh Dũng cũng phụ họa:

– Thấy Phương Thảo cô đơn, Dũng rủ thêm Huỳnh Lam đến cho vui. Và lại Huỳnh Lam cũng rất muốn làm quen với Phương Thảo.

Lời nói vô tình của cả hai làm cho Phương Thảo tự ái. Cô nghĩ thầm:

– Thì ra họ đang thương hại mình!

Nỗi buồn bỗng tràn ngập trong tâm hồn Thảo. Thảo cố gượng:

– Cảm ơn hai bạn.

– Phương Thảo lại khách sáo nữa rồi. Sao lại dùng mãi cái từ cảm ơn với bạn bè thế ?

Phương Thảo se buồn:

– Vì mình mà các bạn phải bận lòng. Mình thật vô dụng quá!

– Sao Thảo lại nói vậy ? Bệnh của Thảo chỉ là giai đoạn thôi.

Rồi Thảo sẽ bình phục. Tất cả sẽ bình thường. Thảo sẽ trở lại trường như cũ.

– Những lúc đó đã không còn các bạn nữa.

Minh Dũng cười buồn:

– Thì lúc đó Dũng và Huỳnh Lam sẽ luôn đến thăm Phương Thảo.

Phương Thảo xót xa nghĩ:

– Biết nói làm sao cho Minh Dũng hiểu bây giờ ? Mà ngay đến chính mình mình còn không hiểu được thì làm sao mà Minh Dũng hiểu chứ ? Không chỉ là bạn của riêng mình mà là bạn của người khác nữa.

Không hiểu được ý nghĩ của Phương Thảo, Huỳnh Lam thân mật:

– Thảo đừng buồn. Từ nay Thảo đã có Huỳnh Lam. Mình sẽ thường xuyên ra đây chơi với Thảo. Thảo đồng ý không ?

– Đương nhiên là Thảo rất vui rồi!

– Thế thì tại sao Thảo lại buồn thế hả ?

– Đâu có Thảo rất vui!

– Dũng nói huyền thuyên về tình hình trong lớp nhưng anh tránh không nói

tới việc Đức Cường đã đi dự cuộc thi âm nhạc toàn Châu Á.

Huỳnh Lam như vô tình:

– Lần này nếu Đức Cường đoạt giải quốc tế thì thành phố mình sẽ vinh dự biết bao.

Minh Dũng nháy mắt ra hiệu với Huỳnh Lam đừng nói. Huỳnh Lam không bắt được tín hiệu của anh. Cô hỏi Minh Dũng:

– Dũng nghĩ thế nào về Đức Cường hả ?

Minh Dũng bối rối:

– Đức Cường hả ? Dũng nghĩ là ...

– Là sao ? Bạn bè cùng học chung với nhau, đâu có khó nhận xét lắm đâu.

– Thì Đức Cường là một tài năng hiếm có. Cường sẽ là một thiên tài âm nhạc trong tương lai.

– Phải! Hiếm có một tài năng trẻ tuổi như vậy!

Phương Thảo càng nghe càng đau. Minh Dũng sợ Thảo buồn ảnh hưởng đến bệnh tật. Anh gạt ngang:

– Thôi! Không nhắc đến chuyện đó nữa, mình hãy kể chuyện vui cho Thảo nghe đi!

Có lẽ đây là sở trường của Huỳnh Lam. Cô kể cho Phương Thảo nghe câu chuyện trong nhà ngoài phố. Nhiều câu chuyện hài hước, dở khóc dở cười. Cô thể hiện như một nhà nghệ sĩ chính thống. Dù có buồn đến đâu Phương Thảo cũng phải bật cười.

Minh Dũng nói như reo:

– Cười rồi! Chịu cười rồi!

Bà Phương Linh từ trên lầu đi xuống thấy nụ cười rạng rỡ của con gái. Bà thầm cảm ơn những người bạn nhỏ của Thảo đã giúp Thảo tìm lại niềm vui.

Bà cảm thấy sự suy nghĩ của mình là rất đúng.

– Không nên gò bó con gái quá. Hãy để cho nó sống thoải mái, cởi mở với mọi người. Hãy để cho nó sống với tình bạn bè để nó được sống với tuổi trẻ hòa nhập vào thế giới vui nhộn của tuổi đôi mươi.

Nghĩ đến con gái là thế, bà lại nghĩ đến hoàn cảnh gia đình của mình hiện tại:

– Không biết vợ chồng bà có chèo chống nổi con thuyền này để đưa con bà đến bờ hạnh phúc hay không. Câu trả lời còn ở ngày mai!

Đức Cường liên tiếp giành chiến thắng ở các vòng loại. Anh đại diện cho tất cả sinh viên âm nhạc Việt Nam bước vào vòng chung kết và chiến thắng lại đến khi anh loại lần lượt tất cả các đối thủ bằng một bản Xônát nổi tiếng của nhạc sĩ Beethoven.

Dưới những ngón tay mềm mại của Đức Cường những âm thanh dịu ngọt vang ra. Có lúc nhịp nhâng thảnh thót, có lúc sôi động mãnh liệt. Bạn giám khảo và khán giả được Đức Cường hoàn toàn chinh phục.

– Đúng là một thiên tài âm nhạc. Đức Cường đã mang vinh quang về cho đất nước.

Ông bà Đức Phong ra tận sân bay đón con. Vòng vây người hâm mộ đón anh gần chặt cả phi trường.

Đức Cường đi trong từng vòng hoa. Nụ cười chiến thắng luôn nở trên môi anh. Các phóng viên của tuần báo Văn Nghệ phỏng vấn chụp hình anh liên tục.

– Đức Cường! Ba mẹ đây nè con!

Đức Cường như lao đến ba mẹ:

– Ba mẹ!

Bà Đức Phong ôm chặt con trai yào lòng:

– Con có vất vả lắm không Đức Cường ?

– Không có gì vất vả cả mẹ ạ. Ngược lại con rất vui, con được tiếp xúc với các bạn các nước. Con được học hỏi rất nhiều mẹ ạ!

Ông Đức Phong cười hề hả:

– Ba đã nói mà mẹ con đâu có chịu nghe. Bả cứ cần nhằn suốt.

– Tính mẹ là thế mà.

Đức Cường vừa nói vừa đưa mắt nhìn quanh như tìm kiếm ai.

Anh ngạc nhiên khi thấy Anh Thư đang nhoẻn miệng cười với mình:

– Anh Đức Cường!

– Chào Anh Thư! Em cũng đến đây nữa hả ?

Bà Đức Phong đỡ lời thay cho Anh Thư:

– Mẹ bảo cô ấy đến để đón con đó.

– Phiền cho Anh Thư quá!

– Đâu có gì! Em đến để chúc mừng cho thành công của anh.

Giá như câu nói ấy của người anh mong đợi anh sẽ vui mừng biết là bao. Lòng anh dậy lên bao nỗi nhớ lẫn day dứt. Phương Thảo! Em đã bình phục chưa mà không đến với anh ? Anh muốn đem tất cả vinh quang của mình đặt dưới chân em đó.

Anh Thư rất nhạy bén. Cô đã nhìn thấy nét xa vắng trong mắt anh. Cô chợt buồn:

– Tình cảm của mình và Đức Cường từ thuở thanh mai trúc mã, mấy năm qua cô bận bịu việc học hành nên không gần gũi với anh.

Có lẽ vì thế mà trở nên phai nhạt. Từ nay cô sẽ tranh thủ tiếp cận với anh mới được.

Hai người hai ý nghĩ, không ai hiểu được lòng ai. Đức Cường nôn nao muốn quay về nhà. Không còn trở lực nào ngăn cản anh đến với tình yêu của mình nữa.

– Chúng ta lên xe về nhà đi các con!

– Dạ!

Dù muốn dù không anh vẫn phải lịch sự cùng Anh Thư. Cô bạn nhỏ của mình.

– Anh Thư! Lên xe đi!

Giọng nói nhẹ nhàng của Đức Cường như ngọn gió mát xua tan đi bao phiền muộn trong lòng Anh Thư. Cô ngoan ngoãn bước lên xe ngồi cạnh bà Đức Phong. Nhìn Đức Cường lòng cô rộn lên bao suy nghĩ:

– Phải cần có thời gian nuôi dưỡng và phát triển tình cảm. Đã có lời hứa giữa hai gia đình, mình đã nắm chắc điểm tựa. Rồi kết quả sẽ như lòng mong đợi của mình thôi. Có điều mình phải kiên nhẫn chờ đợi thôi.

Nghĩ thế, cơ yên lòng ngồi cạnh bà Đức Phong ân cần với bà trong suốt chặng đường từ phi trường về nhà.

Đức Cường đến thăm Phương Thảo với bao niềm vui và hy vọng, trong lòng anh rộn lên bao cảm xúc. Anh tưởng tượng ra sau bao ngày tháng xa cách Phương Thảo sẽ mừng rỡ khi thấy anh. Cô sẽ lao vào tay anh chúc mừng chiến thắng của anh.

– Phương Thảo!

Đức Cường xúc động gọi. Phương Thảo ngẩng đầu lên nhìn anh. Khác với sự mong đợi của anh. Nét lạnh lùng trên gương mặt Phương Thảo khiến Đức Cường bối rối. Anh nghĩ:

– Có lẽ Phương Thảo vẫn còn giận mình. Nhưng không sao!

Niềm vui của chiến thắng sẽ giúp cho mình dễ dàng xin lỗi Thảo thôi.

Đức Cường ngồi cạnh Phương Thảo:

– Phương Thảo! Em đã khỏe hẳn chưa ?

– Cảm ơn anh. Thảo đã thật sự bình phục và đang chuẩn bị trở lại trường học cho hết năm cuối.

– Chúc mừng em!

– Có gì mà phải chúc mừng chứ. Em phải tốt nghiệp sau các bạn một năm mà.

– Không sao! Anh sẽ luôn bên cạnh em trong suốt thời gian em học lại ở trường.

– Anh có thời gian sao ?

– Anh đã đạt được chiến thắng, anh sẽ trở thành một nhạc sĩ chính thống. Tên tuổi của anh đã vang dội không những trong nước mà khắp cả Châu Á, ai cũng biết đến anh. Bây giờ anh không cần gì nữa.

Giọng Đức Cường bỗng trở nên tha thiết:

– Anh chỉ cần tình yêu của em thôi.

Phương Thảo nhìn Đức Cường, sao bỗng dưng anh lại xa vắng với cô như thế. Sao tình cảm yêu thương nồng nhiệt của hôm qua đã tan biến đi. Trước mắt cô, anh đã trở thành người vụ lợi, anh đã đem danh lợi đặt lên trên tình yêu. Bây giờ khi đạt được mục đích anh mới nghĩ đến tình yêu. Thì tình yêu đó đâu có ý nghĩa gì nữa đâu.

– Phương Thảo! Từ nay anh sẽ luôn bên cạnh em, chăm sóc cho em. Anh không để cho em buồn nữa đâu.

– Muộn mất rồi Đức Cường!

– Tại sao lại là muộn hả Phương Thảo ?

– Sự xa cách đã làm thay đổi tất cả rồi Đức Cường ơi!

– Chỉ gần một năm thời gian đợi chờ ấy có dài lắm đâu em ?

– Một năm chờ đợi không phải là dài cho một tình yêu. Nhưng rất tiếc sự chờ đợi ấy không mang một ý nghĩa nào cả.

– Sao lại không ? Anh đã xứng đáng với tình yêu và sự chờ đợi của em. Anh đã chiến thắng, anh muốn đem vinh quang của mình tô điểm cho tình yêu của chúng mình.

– Không cần đâu Đức Cường. Anh hãy đem chiến thắng và sự vinh quang đó của mình tô điểm cho sự nghiệp của anh. Đừng bận tâm gì đến Phương Thảo nữa.

– Không! Trong vinh quang đó anh cần có em. Anh không thể thiếu em trong cuộc sống được!

Phương Thảo chưa xót:

– Giá như câu nói ấy mà Thảo được nghe khi bước lên bàn giải phẫu chắc là Thảo có chết cũng mãn nguyện.

– Anh xin lỗi. Tại vì lúc ấy anh bận dốc hết toàn lực vào cuộc thi. Anh có nhờ Minh Dũng đến chăm sóc em mà.

– Anh đã đặt danh lợi lên trên tình yêu. Bây giờ khi đạt được danh lợi, anh lại muốn được cả tình yêu! Anh có thấy mình tham lam quá không ?

– Ở đời ai lại không tham danh lợi và tình yêu! Đó đâu phải là một tính xấu đâu!

– Em không bàn luận việc tất xấu, nhưng ở đời này ai mà trọn vẹn ước mơ đâu.

– Phương Thảo! Em nói thế có nghĩa là sao hả ?

– Em sẵn sàng dâng trọn trái tim mình và cuộc đời mình cho người đã vì em mà gác bỏ cả danh vọng và sự nghiệp của mình.

Đức Cường nghe có một cái gì đó uất trào lên cổ. Anh nắm chặt vai Phương Thảo.

- Phương Thảo! Em nói thế có nghĩa là ...
- Em nghĩ có nghĩa như thế nào thì anh cũng đã hiểu rồi.
- Em và Minh Dũng đã ...
- Không phải là giữa em và Minh Dũng!

Đức Cường không còn chịu đựng nổi nữa.

Anh hét lớn:

- Không phải Minh Dũng thì với ai ? Em nói mau đi Phương Thảo, anh không thể chờ đợi được nữa.
- Không phải với Minh Dũng cũng không phải người nào khác cả.
- Phương Thảo, em nói gì lạ vậy ? Anh không hiểu gì cả.

Không phải là sau cuộc giải phẫu đầu em có vấn đề gì chứ ?

- Không! Em không có vấn đề gì. Em rất bình tĩnh.
- Thế thì tại sao em lại nói năng lung tung như vậy ?
- Em không nói lung tung mà em đã xác định kỹ được mình.

Tình cảm của em chỉ có một phía mà thôi. Minh Dũng đã có Huỳnh Lam. Anh ấy không hề có tình cảm với em.

Đức Cường thở phào:

- Phương Thảo! Tất cả chỉ là do em ngộ nhận. Anh xin lỗi đã không chăm sóc cho em để em ngộ nhận giữa vấn đề ơn nghĩa và tình cảm. Anh sẽ đền đáp xứng đáng cho Minh Dũng để trả ơn bạn ấy.
- Anh định làm gì để trả ơn cho Minh Dũng chứ ?
- Chúng ta sẽ tặng cho Minh Dũng một món quà thật giá trị.

– Theo anh là quà gì ?

– Ở nhà Dũng chỉ có một cây ghi ta. Anh sẽ tặng cho Dũng một cây đàn pianô. Chắc là Dũng thích lắm.

Phương Thảo cười cay đắng:

– Anh lúc nào cũng lấy vật chất thay cho giá trị của tinh thần cả.

– Em nói thế là sao ?

– Minh Dũng vì mãi lo chăm sóc cho em mà bị thất bại trong cuộc thi, nỗi đau tinh thần ấy không có gì bù đắp được đâu.

– Anh đã đạt được chiến, thắng bằng tất cả tài năng và sức lực của mình. Anh không hề có thủ đoạn với Minh Dũng.

– Đúng như thế, nhưng ai cũng biết rằng nếu không vì chăm sóc em mà bỏ cả tập luyện thì anh chưa chắc gì đã vượt qua Minh Dũng.

Đức Cường phẫn nộ:

– Phải! Anh cũng công nhận tài năng của mình kém hơn Minh Dũng! Vì vậy anh đã ra sức tập luyện. Minh Dũng vì ỷ lại vào tài năng của mình nên thất bại. Anh đã chiến thắng một cách công bằng mà.

Phương Thảo thở dài:

– Có nói thế nào anh cũng không hiểu!

– Bây giờ có phải em muốn dứt bỏ tình cảm của anh nên em muốn dùng cái chiêu “vạch lá tìm sâu” phải không ? Em cứ nói thật đi! Anh sẵn sàng chấp nhận mà.

– Trong mắt anh, không có điều gì tốt đẹp cả. Mọi vật, mọi người đối với anh đều mang một sự toan tính, ích kỷ.

Đức Cường tức giận:

– Phải! Đối với em tôi là một kẻ xấu xa. Tôi không xứng đáng, không thanh

cao bằng Minh Dũng chứ gì ?

– Đó là tự suy nghĩ của anh. Em không có ý so sánh giữa anh.

và Minh Dũng.

– Không có ý gì cũng đã nói rồi còn gì mà phải biện minh.

Phương Thảo lặng thinh, Đức Cường dịu giọng:

– Phương Thảo! Anh chân thành xin lỗi em. Hãy cho anh một cơ hội chuộc lại sai lầm của mình đi Phương Thảo!

– Cái gì đã qua thì không trở lại được. Đức Cường! Hãy quên hết mọi chuyện. Từ nay chúng ta vẫn là bạn với nhau.

– Có nói thế nào thì em cũng vẫn giữ ý của mình. Thật sự em không tha thứ cho anh sao Phương Thảo ?

– Em không cô quyền giận hờn hay tha thứ cho anh. Chúng ta đâu là gì của nhau.

– Phương Thảo! Có một ngày em sẽ hối hận về sự cố chấp của mình.

– Em sẵn sàng chấp nhận mọi hậu quả cho sự quyết định của mình.

– Em đã nói thế thì anh cũng đâu có gì để nói. Chào em!

Đức Cường giận dỗi bỏ về. Phương Thảo vẫn ngồi bất động nhìn theo. Hai dòng lệ chảy dài trên má. Bà Phương Linh bước đến bên con gái vỗ về:

– Đừng khóc nữa Phương Thảo!

Phương Thảo gục đầu lên vai mẹ thổn thức:

– Mẹ ơi! Có phải là con lại sai lầm không ?

– Không! Con đã làm theo tiếng nói của trái tim mình. Mẹ tin rằng con không hề sai lầm.

– Con cảm ơn mẹ đã ủng hộ cho con.

– Bởi vì chúng ta đều là phụ nữ. Không ủng hộ nhau thì ủng hộ ai đây ?

Phương Thảo xúc động ôm chầm lấy mẹ:

– Mẹ! Mẹ của con!

– Con gái, mẹ tin rằng con sẽ có hạnh phúc trong tình yêu chân thật của mình.

– Cảm ơn mẹ!

– Không cần con cảm ơn mẹ. Mẹ chỉ cần thấy con vui là được rồi. Con đã chuẩn bị để nhập học lại hay chưa ?

– Dạ rồi!

– Lần này đi lại vất vả cho con. Nhà ta không còn như ngày xưa nên việc đưa đón con có phần hạn chế. Con phải vào trong ấy sống nội trú. Cố gắng nghe con!

– Mẹ yên tâm đi! Con bây giờ không còn là một tiểu thư đồng danh nữa con đã vượt lên cứng cỏi lắm rồi.

– Mẹ tin tưởng con gái của mẹ.

– Con cũng vậy. Lúc nào con cũng tin tưởng mẹ! Mẹ sẽ là chỗ dựa con tựa nương suốt cả một đời.

– Mẹ cũng mong mình là một cây đại thụ để che chắn cho con suốt đời.

– Mẹ thật là cao cả!

Bà Phương Linh khe khẽ vuốt tóc con. Mái tóc suông, dài mượt mà dần dần trở lại với Phương Thảo. Sóng gió đã qua, bầu trời sẽ quang đãng, bình yên như xưa thôi. Hạnh phúc sẽ trở lại với đứa con gái thân yêu bé bỏng của bà. Bà vững lòng tin như thế.

Lần đầu tiên xa nhà sống một đời sống sinh viên thực thụ Phương Thảo thật

buồn. Căn nhà thân yêu với bao hạnh phúc bên ba mẹ. Căn phòng ấm áp mà Phương Thảo luôn ủ mình ngủ nướng mỗi buổi sáng thả mình trong nắng ấm dưới khu vườn cây trái oằn sai. Tất cả những kỷ niệm ấy luôn sống trong lòng Phương Thảo.

Ở đây thật buồn, nhà xa lạ, bạn cũng xa lạ Phương Thảo cảm thấy buồn và cô đơn biết bao.

– Phương Thảo!

Phương Thảo đang ngồi thu mình trong một góc sân của ký túc xá, nghe tiếng Minh Dũng gọi, cô ngẩng đầu lên:

– Minh Dũng! Anh mới đến hả ?

– Mẹ của Dũng bảo đem đến cho Thảo mấy cái bánh nướng nè ngon lắm! Thảo ăn đi!

Phương Thảo xúc động:

– Cảm ơn dì Dạ Ngọc. Hôm nào thuận tiện anh đưa Thảo đến thăm dì ghen!

– Ủ mẹ cũng rất muốn biết mặt của Thảo đó! Mẹ thường nói chắc là Thảo rất hiền, rất ngoan.

– Nếu biết Thảo hay nghịch ngợm phá phách chắc là dì Dạ Ngọc sẽ thất vọng.

– Ngược lại mẹ Dũng lại rất thích. Bà cho rằng trẻ con như thế mới hiếu động.

– Nhưng Thảo đâu còn là trẻ con ?

– Ủ hén! Thảo đã là một cô gái tuổi hai mươi đầy nhiệt huyết.

Phương Thảo chợt hỏi:

– Sao hôm nay Huỳnh Lam không đến cùng với anh vậy?

– Huỳnh Lam hôm nay bận việc không đến chơi với Thảo được.

Không có Huỳnh Lam. Thảo buồn hả ?

Phương Thảo thờ dãi nói nhỏ:

– Biết nói làm sao cho người ta hiểu được mình bây giờ ?

– Thảo nói gì lạ vậy ?

– Đâu có!

Không lẽ Thảo nói với anh là cô rất buồn vì sự thân thiết của anh và Huỳnh Lam. Không lẽ nói với anh là trong lòng cô đã có một sự thay đổi lớn. Anh không còn là một tình bạn đơn thuần mà đối với cô anh đã trở thành nỗi buồn vui vô tận.

Thấy Phương Thảo có vẻ buồn, Minh Dũng gợi ý:

– Để Dũng đàn cho Phương Thảo hát cho đỡ buồn nghe.

– Cũng được!

Minh Dũng chạy vào phòng lấy cây ghi ta treo trên tường, anh bắt đầu dạo lên một nhạc khúc của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn. Một ca khúc không năm tháng mang đầy khát vọng, nhớ mong, hoài bão.

Phương Thảo cất tiếng hát thiết tha trầm ấm:

“Bao nhiêu năm rồi còn mãi đi ra đi. Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi một ...
Con tim yêu vô tình chợt gọi. Lại thấy trong ta hiện bóng con người”.

Tiếng hát cùng tiếng đàn của cả hai có sức hút và đánh động chiều sâu trong lòng người. Một tình cảm đặc biệt sâu sắc nhưng lại mềm mại và ấm cúng nổi lên trong lòng những tâm hồn hướng về tình yêu.

– Phương Thảo hát hay quá! Đâu có thua kém gì một ca sĩ chính thống đâu.

– Chỉ có anh là khen Thảo thôi, chứ đâu có ai khen Thảo đâu.

– Có lẽ là tại Thảo khép chặt cuộc sống của mình quá. Thảo phải cởi mở hơn, hòa mình với bạn bè, Thảo sẽ thấy niềm vui, sẽ được sự ủng hộ của bạn bè.

– Thật không anh Dũng, nếu Thảo không e dè với bạn bè thì mọi người sẽ đến gần Thảo phải không ?

– Phải! Một người vừa đẹp vừa dễ thương vừa hiền dịu lại đàn giỏi, hát hát hay ai lại không thích chứ ?

– Hay! Hay thật!

Tiếng vỗ tay cùng giọng cười giễu cợt vang lên:

– Hay quá, kẻ xướng người họa, kẻ đồ người vẽ thật là hay!

Minh Dũng và Phương Thảo cùng kêu lên:

– Đức Cường!

– Không hoan nghênh tôi phải không ? Xin lỗi! Vì tôi đã quấy rầy giây phút thần tiên của hai người.

Minh Dũng ngạc nhiên:

– Đức Cường! Bạn nói cái gì mà lạ vậy ? Cái gì là giây phút thần tiên chứ ?

– Đừng có mà vờ vịt nữa Minh Dũng. Anh đã lợi dụng lúc Phương Thảo bị bệnh và thừa lúc tôi vắng mặt để quyến rũ Phương Thảo! Chiếm đoạt tình yêu của bạn!

Minh Dũng trố mắt:

– Đức Cường! Bạn không có quyền sỉ nhục tôi và nhất là sỉ nhục Phương Thảo.

– Hừ! Nếu muốn người ta không biết thì tuyệt đối đừng có làm.

Phương Thảo không muốn Đức Cường vu khống thêm cho Minh Dũng. Cô phản đối:

– Đức Cường, anh đừng có ở đó mà ngậm máu phun người.

Minh Dũng không phải là tiểu nhân như anh tưởng.

– Phương Thảo! Em nên suy xét lại đi. Đừng để Minh Dũng lợi dụng nữa.

– Tốt hay xấu gì thì tự tôi biết phân biệt. Cảm ơn anh đã nhắc nhở.

– Phương Thảo! Em hãy nhớ một điều. Hãy vì tình yêu của chúng ta mà.

– Có một điều em muốn nhắc nhở anh. Ở đây không có từ chúng ta. Mà chỉ có riêng anh và riêng em thôi.

– Anh biết em rất giận anh. Nhưng anh nghĩ tất cả những giận hờn ấy chỉ là vụn vặt. Anh sẽ đền bù lại thiệt thòi đã qua!

– Em đã nói với anh là có những thứ đã mất thì không bao giờ tìm lại được cả. Anh về đi! Đừng bận lòng vì em nữa.

Đức Cường nhìn Minh Dũng bức bối:

– Có phải chăng vì Minh Dũng mà em quyết định dứt bỏ tình cảm của anh phải không ?

Minh Dũng nhíu mày:

– Tại sao lại có tôi trong chuyện của hai người vậy ?

– Đừng có giả vờ nữa!

Đức Cường hét lên. Minh Dũng cố giải thích:

– Đức Cường! Bạn đừng hiểu lầm! Giữa mình và Phương Thảo chỉ là bạn bè thôi. Mình thấy Phương Thảo sống trong ký túc xá buồn nên ...

– Nên tranh thủ đến đây lấy tình cảm của Thảo chứ gì ?

– Đức Cường! Bạn quá cố chấp, mình không biết phải nói sao cho bạn chịu hiểu nữa.

Phương Thảo xen vào:

– Minh Dũng! Anh không cần phải nói nữa!

Rồi cô quay sang Đức Cường:

– Đức cường! Anh nghe đây. Trước kia tôi yêu anh. Đó chỉ là sự ngộ nhận của tuổi mới lớn. Giây phút bùng bột đó tôi nghĩ có lẽ ai cũng có. Còn bây giờ tôi yêu Minh Dũng, một tình yêu thật sự chín chắn.

– Phương Thảo! Phương Thảo nói gì vậy ?

Minh Dũng sững sờ:

– Minh Dũng, hãy để cho em nói! Phải. Em đã thật sự yêu anh dù chỉ là tình yêu đơn phương. Em yêu một người đã dám vì em mà hy sinh cả danh lợi riêng mình.

Đức Cường lay vai Phương Thảo:

– Phương Thảo! Em suy nghĩ lại đi. Đáng lý ra em phải yêu, phải sống với một người đàn ông biết lấy sự nghiệp tương lai mà dâng cho em mới phải chứ ?

– Em không cần những thứ ấy. Điều mà em cần Minh Dũng đã cho em, còn anh thì anh không thể. Anh không thể sống vì em, vì tình yêu. Đối với anh sự nghiệp và danh lợi là trên hết.

– Anh đã biết mình có lỗi với em. Anh hứa là anh sẽ chỉnh sửa, sẽ bù đắp cho em.

Phương Thảo gục mặt trong tay khóc nức nở:

– Nhưng em không thể. Không thể nữa Đức Cường ơi!

Trong tình thế này, Minh Dũng phải nói thay cho Phương Thảo:

– Đức Cường! Bạn đừng ép buộc Phương Thảo nữa. Hãy để Phương Thảo bình tâm mà quyết định chuyện trái tim mình.

Đức Cường quay sang Minh Dũng sừng sộ:

– Tôi không thể mất Phương Thảo. Bằng mọi giá tôi phải bảo vệ tình yêu của mình. Tôi không để cho bất cứ ai lợi dụng Phương Thảo. Bạn đừng hòng mà bắt cả hai tay.

Đức Cường! Bạn nói gì lạ vậy ? Cái gì mà bắt cả hai tay ?

– Có lẽ Phương Thảo đã bị bạn lừa chớ tôi thì không. mọi người chê trách tôi vô tình vô nghĩa chứ thật ra bạn còn thủ đoạn hơn tôi nhiều.

– Thủ đoạn! Bạn nói tôi thủ đoạn hả ?

– Chứ còn gì nữa!

– Tôi đã làm gì mà bạn kết tội tôi như vậy hả ?

– Bạn đã có Huỳnh Lam còn moi chài thêm Phương Thảo.

Người như thế là người tốt hay sao ?

– Ai nói với bạn là tôi có Huỳnh Lam chứ ?

– Sự thật ai cũng thấy cả.

– Tôi xin trân trọng thông báo cho bạn biết. Tôi không có gì với Huỳnh Lam lẫn Phương Thảo. Tôi chỉ yêu có mỗi một người, người đó là mẹ tôi thôi. Từ nay tôi sẽ không xen vào chuyện của hai bạn nữa!

Nói xong, Minh Dũng bước ra về, Đức Cường tha thiết:

– Phương Thảo em thấy không Minh Dũng đâu có tình ý gì với em đâu. Chỉ có mình anh mới dành cho em một tình yêu thiết tha thôi.

Phương Thảo lạnh lùng:

– Dù rằng Minh Dũng không yêu em. Em cũng vẫn giữ nguyên lập trường của mình. Anh về đi! Hãy để cho tôi được yên!

– Phương Thảo!

Phương Thảo bịt chặt hai tai mình lại:

– Tôi không muốn nghe những gì anh nói nữa cả. Anh về đi! Về đi!

– Được rồi! Phương Thảo, anh về. Nhưng em phải cho anh một yêu cầu. Anh sẽ chờ em, chờ cho đến khi em chịu nghĩ lại.

Phương Thảo lặng thinh. Đức Cường biết mình có nán lại cũng chẳng có kết quả gì. Tia hy vọng lóe lên trong đầu anh. Nếu Minh Dũng không có ý đeo đuổi Phương Thảo thì tốt rồi. Dần dần Phương Thảo sẽ nghĩ lại, chỉ cần mình kiên nhẫn chờ đợi là được.

Nghĩ thế Đức Cường nhẫn nại:

– Phương Thảo! Em nghỉ ngơi đi anh về!

Phương Thảo nhìn theo Đức Cường mà lòng rối bời.

– Mình như kẻ đang bơi giữa làn nước. Biết nước nào đục nước nào trong mà chọn lựa đây ? Thôi thì cứ phó mặc cho dòng đời đưa đẩy mà thôi!

Phương Thảo trở về phòng của mình với bao ưu tư trong lòng.

Khúc hát mùa đông

Chương 7

Trong khi Đức Cường chính thức gia nhập vào hội âm nhạc thành phố thì Minh Dũng đã khẳng định tài năng của mình ở các tụ điểm ca nhạc. Tiếng đàn của anh đã gây sự chú ý của giới mộ điệu âm nhạc. Họ nghe tiếng đàn của anh như một niềm vui, một nguồn cảm hứng mới cho cuộc sống.

Anh không đến thăm Phương Thảo. Anh muốn Đức Cường hiểu cho tấm lòng mình với bạn. Cứ tưởng thế mọi việc sẽ bình yên, nhưng sâu thẳm của tâm hồn vẫn thấp thoáng cái tên thân thương “Phương Thảo”. Anh tự hỏi mình:

– Mình làm thế có đúng không. Bỏ mặt Phương Thảo trong lúc này có phải là đem hạnh phúc đến cho cô. hay không ? Thái độ của mình không tỉnh, không say, không đi, không đến có phải là tư cách của một con người hay không ?

Tiếng hát thiết tha của Phương Thảo hôm nào cũng vang lên:

“Con tim yêu thương vô tình chợt gọi. Lại thấy trong ta hiện bóng con người ...”.

Hơi thở của bản tình ca là nỗi đau, là niềm mơ ước được sống thật có ý nghĩa của một chuyến đi về. Có lẽ nào mình đã sống không thật với lòng mình sao ? Tại sao mình lại không thể bỏ Phương Thảo lại sau lưng để vững bước đi. Có lẽ nào Đức Cường đã nói đúng! Mình đã yêu Phương Thảo mất rồi. Cô đã là nỗi nhớ, nỗi khát vọng tha thiết của trái tim anh.

Gởi hồn mình vào trong từng nốt nhạc, Minh Dũng viết lời cho bài hát “Nhớ một người” thấm đậm hình ảnh của Phương Thảo.

“Tình khúc đầu anh viết Lời ca này cho em Trời khuya sao rực sáng ánh trăng như mặt cười Trong đêm ngồi một mình Nhớ em từng nốt nhạc Bay lên như chiếc lá Trên cành xanh mãi xanh Ca khúc như tình anh Dài hơn sông, hơn suối Tình nhân ơi! Có biết!

Anh yêu em mất rồi Làm sao dìu em đi Trên thiên đường tình ái Cho hết những ngày xuân Qua đêm đông vô tận Hãy đến! Em hãy đến!

Cùng anh dệt lá vàng, Thành tâm có tình yêu Ngàn năm còn mãi xanh.”.

Minh Dũng kẻ từng dòng nhạc trên khuông nhạc. Từng âm thanh đầu tiên vang lên, rồi tiếp tục, tiếp tục cho đến nốt nhạc cuối cùng.

Một sự trộn lẫn, hòa nhập với nhau giữa tình yêu và khát vọng.

Minh Dũng vừa đàn vừa hát như muốn gởi lời tỏ tình của mình theo gió đến với người thương.

– Hay! Hay quá!

Minh Dũng ngưng tiếng đàn ngược lên nhìn Huỳnh Lam:

- Huỳnh Lam! Huỳnh Lam khen thật hay là đang chế giễu Dũng đó ?
- Làm gì có! Huỳnh Lam chẳng những khen mà còn khích lệ Dũng sáng tác nữa.
- Cảm ơn Huỳnh Lam.
- Sao lại cảm ơn chứ ? Chúng ta là bạn từ hồi còn học phổ thông đến bây giờ mà. Mình không ủng hộ nhau thì ủng hộ ai chứ ? Có điều là ...

Huỳnh Lam chợt buồn, Minh Dũng bởi hồi:

- Điều gì hả Huỳnh Lam ? Bài hát này của Dũng cần được bổ sung điều gì ? Huỳnh Lam nói đi! Dũng sẵn sàng tiếp thu.

Nét thất vọng hiện lên mặt Huỳnh Lam:

- Không! Huỳnh Lam đâu có biết gì về âm nhạc đâu mà góp ý, bổ khuyết chứ. Chỉ có một điều là Huỳnh Lam biết bài hát này Dũng không phải viết cho Huỳnh Lam.

Minh Dũng vẫn không hiểu được tâm tình của Huỳnh Lam, anh vẫn như vô tình.

- Tưởng điều gì chứ điều ấy có khó gì. Mai này Dũng sẽ viết rất nhiều bài hát tặng cho Huỳnh Lam!

- Thật sao ?

Mắt Huỳnh Lam sáng rực hỏi:

- Sao lại không thật ? Dũng sẽ viết thật nhiều bài hát ca ngợi về tình bạn để tặng cho Huỳnh Lam!

Huỳnh Lam nghe Dũng nói mà tức bực:

- Huỳnh Lam không cần những bài hát đó.

– Huỳnh Lam thật là tức cười, thật là mâu thuẫn. Mới vừa ủng hộ Dũng thì lại thì bắt bỏ Dũng ngay. Huỳnh Lam làm Dũng khó hiểu quá!

Huỳnh Lam ứa nước mắt:

– Đâu có gì khó hiểu, chỉ tại Dũng không chịu hiểu thôi.

– Huỳnh Lam không chịu nói thì làm sao Dũng hiểu được!

– Nhưng làm sao mà Huỳnh Lam nói được chứ!

– Huỳnh Lam! Chúng ta là bạn thân với nhau, đâu có gì mà khó nói hả ?

– Huỳnh Lam không nói được là không nói được!

Huỳnh Lam bỏ chạy ra ngoài. Minh Dũng nhìn theo mỉm cười và lắc đầu.

– Con gái thật là khó hiểu.

– Không có gì là khó hiểu cả con à!

– Mẹ!

Minh Dũng đón mẹ từ trên thang lầu đi xuống. Anh hỏi mẹ:

– Mẹ! Mẹ ơi! Ngày xưa mẹ còn là con gái, mẹ có khó hiểu như Huỳnh Lam đây không hả mẹ ?

– Cũng có một chút!

– Thế ba con có hiểu mẹ hay không hả mẹ ?

– Không!

Bà Dạ Ngọc lạnh lùng đáp. Minh Dũng ngạc nhiên:

– Tại sao không hiểu nhau mà ba mẹ lại cưới nhau chứ? Vậy mà ba mẹ lại còn có con nữa. Hai người làm con chẳng hiểu gì cả.

– Có những điều mà con mãi mãi chẳng hiểu được.

– Mẹ! Khi nãy mẹ bảo là Huỳnh Lam không có gì là khó hiểu cả.

– Ừ!

Bà Dạ Ngọc gật đầu:

– Vậy mẹ nói cho con nghe đi. Huỳnh Lam làm sao thế?

– Có gì khó hiểu đâu. Huỳnh Lam đang yêu đó!

– Huỳnh Lam đang yêu ?

– Phải!

– Nhưng Huỳnh Lam yêu ai ? Sao cô ấy lại tỏ vẻ cộc cằn với con như vậy ?

– Cô ấy yêu con đó!

Minh Dũng tròn mắt:

– Yêu con ? Huỳnh Lam yêu con ?

– Chứ còn ai nữa ?

– Sao mẹ biết!

– Kinh nghiệm mà!

– Con đâu có thấy Huỳnh Lam có ý gì với con đâu.

– Người vô tình nên không thấy kẻ hữu tình thôi! Minh Dũng.

Con thấy Huỳnh Lam như thế nào ?

– Huỳnh Lám là một cô gái rất tốt.

– Chỉ tốt thôi sao ?

– Không những tốt và chỉ còn rất nhiệt tình với bạn bè.

– Còn Phương Thảo thì sao ?

Minh Dũng bối rối:

– Sao bỗng dưng đang nói về Huỳnh Lam mẹ lại đổi đề tài sang Phương Thảo hả ?

– Con cứ trả lời mẹ đi. Thế nào ?

– Phương Thảo thì ... thì ...

– Thì con yêu Phương Thảo phải không ?

– Mẹ! Mẹ nói cái gì mà kỳ lạ vậy ? Con và Phương Thảo đâu có gì ?

– Có phải bài hát vừa rồi con viết cho tâm tình của mình dành cho Phương Thảo ?

– Con ... con ...

Minh Dũng không thể nào giấu giếm được mẹ. Tâm tình của anh đã thành thơ, thành nhạc lan tỏa cả không gian, bay rộng khắp bầu trời.

Bà Dạ Ngọc đặt tay lên vai con:

– Minh Dũng! Đừng tự dằn vặt mình, lẫn trốn mình nữa.

– Nhưng ...

– Mẹ hiểu con và cả những điều mà con đang vướng phải.

– Mẹ! Con phải làm gì ?

– Đấu tranh để bảo vệ tình yêu và hạnh phúc của chính mình.

– Ý mẹ là ...

– Hãy đến với Phương Thảo! Đừng để tình yêu vượt khỏi tầm tay vì những điều không đáng đó.

– Nếu con tìm đến, với Phương Thảo thì con phải mang tiếng bất tín, chiếm đoạt tình yêu của bạn.

– Phương Thảo đã không hề sai lầm khi quyết định một sự việc lớn của đời mình. Tình yêu phải bắt đầu bằng sự yêu thương chân thành dành vì nhau mà quên đi lẽ sống của chính mình. Người mà dám làm dám sống vì Phương Thảo chỉ có con mà thôi.

– Mẹ! Mọi sự tùy duyên. Chúng ta không thể quyết định được việc gì đâu.

– Minh Dũng! Con đang sống giữa thế kỷ nào hả ? Giữa lúc khoa học đang tân tiến hiện đại có thể đưa con người lên cả sao hỏa. Còn con, con lại ngồi chờ ông trời sắp đặt sao ?

– Chứ con biết làm gì bây giờ hả mẹ ?

– Chủ động đến với tình yêu.

– Con ...

– Con có thật sự yêu Phương Thảo không ?

– Con không biết. Chỉ biết là khi con quyết định không gặp Phương Thảo nữa, con thấy mình rất buồn như là con đã mất một cái gì đó to lớn lắm.

– Thế thì đúng quá rồi còn gì nữa. Con còn đợi gì chứ, con không hiểu sao ?

– Vâng! Con đã hiểu rồi. Con không vì một áp lực nào mà đánh mất tình yêu và hạnh phúc của mình cả.

Bà Dạ Ngọc sung sướng nhìn vào con trai:

– Thế mới là con trai của mẹ.

– Mẹ! Con sẽ không để cho mẹ thất vọng vì con đâu.

– Hai mẹ con nhìn nhau cùng chung một niềm tin mãnh liệt.

Hạnh phúc sẽ đến với những tâm hồn biết yêu thương.

Hay là chúng ta đi hát đi Phương Thảo ?

Phương Thảo rùn vai trước lời đề nghị của Tuyết Mai, cô bạn học cùng phòng.

– Đi hát hả ?

– Ừ chúng ta đi hát đi ? Một là có thể kiếm thêm thu nhập. Hai là có thể học hỏi thêm kinh nghiệm về âm nhạc. Ba là mình có một trò chơi lành mạnh.

– Thảo ... Thảo không dám đâu.

Tuyết Mai vỗ vai bạn:

– Trời ơi! Sinh viên âm nhạc năm cuối gì mà nhát như thỏ đế vậy ?

– Đứng trước đám đông mình ngại lắm ...

– Tiểu thư ơi! Tiểu thư hãy bỏ cái lớp bọc của mình đi. Thời đại này rồi chứ đâu phải là cái thời của Hàn Ni trong “Mùa thu lá bay”.

đâu. Cô nàng chỉ khép nép với cây đàn dương cầm với bốn bức màn treo. Chúng ta phải biểu diễn trước công chúng. Thảo phải tập quen với môi trường này.

– Phải vậy mới được hả ?

– Người như Thảo không hiểu sao lại chọn môn âm nhạc ?

Phương Thảo ngây thơ:

– Tại vì Thảo thích, Thảo yêu âm nhạc nhưng Thảo không có ý định làm ca sĩ, hay là nhạc sĩ.

– Trời đất! Thảo nói thật hả ? Mình không hiểu nơi Thảo nữa.

Nếu Thảo không có ý định vươn lên bằng nghệ thuật âm nhạc thì sau khi lành bệnh Thảo trở lại trường để làm gì chứ ?

– Thảo muốn lấy bằng tốt nghiệp Thảo muốn mình phải học hành đến nơi đến chốn. Sau đó Thảo sẽ về. phụ giúp ba mẹ chấn chỉnh lại công ty.

– Mình nói bạn đừng buồn nghe.

– Cứ nói đi! Có gì mà buồn.

– Mình nghe nói công ty của ba mẹ bạn đã sa sút lắm. Đến nỗi tiểu thư hàng ngày có xe hơi đưa đón mà phải sống nội trú.

Phương Thảo thở dài:

– Mình giận mình không thể giúp đỡ gì được ba mẹ trong lúc khó khăn này.

– Sao lại không ? Tại sao không chịu làm đó thôi!

– Đâu có! Mình rất muốn làm để phụ giúp ba mẹ nuôi sống bản thân mình.

– Chân yếu tay mềm như bạn nếu không đi hát thì bạn sẽ làm được gì hả ?

– Nhưng nếu mình đi hát thì có được không ?

– Chưa làm thì chưa có câu trả lời.

– Thảo sợ lắm! Tuyết Mai lắc đầu:

– Không biết đến bao giờ Thảo mới, có thể hết được cái bệnh tiểu thư của mình.

– Thảo đang cố gắng mà.

– Nếu cố gắng thì chấp nhận ngay lời đề nghị của mình đi!

– Tuyết Mai nói đúng đó. Thảo đừng có ngần ngại nữa!

Phương Thảo ngượng ngùng nghe Minh Dũng nói:

– Dũng nghe hết rồi hả ?

– Không phải Dũng nghe lén đâu. Nhưng mà tại vì hai người bàn luận say

mê quá nên Dũng có đánh động mà cả hai đều không nghe thấy.

Tuyết Mai khí thế hẳn lên khi có Minh Dũng ủng hộ:

– Mai nói đâu có quá sự thật. Thảo hát rất hay. Thảo không thể để mai một tài năng của mình. Và nhất là phải mạnh dạn lên.

Không thể cứ khép kín cuộc sống của mình mãi. Tất cả bây giờ đã khác xưa rồi.

Minh Dũng gật đầu:

– Tuyết Mai nói phải đó, Phương Thảo em đừng lo, mọi người quan tâm em mà.

Phương Thảo cũng gật đầu:

– Được rồi, mọi người đừng vì em mà hao tổn tâm huyết nữa.

Em đồng ý đi cùng Tuyết Mai hát thử.

Tuyết Mai hò reo:

– Hoan hô! Hoan hô Phương Thảo.

Phương Thảo liếc yêu bạn:

– Xem bạn kia! Xem bạn cổ vũ hò reo tưởng chừng như đang tán dương một ngôi sao vậy!

– Thì bạn đã là một ngôi sao mà. Một ngôi sao ngủ yên vừa thức dậy bởi ...

– Tiếng ồn của bạn phải không ?

Tuyết Mai cười:

– Vốn dĩ mình đã thế mà. Không có sự náo động mình không sống được.

Minh Dũng đề nghị:

- Nhưng trước khi đi các bạn cần phải tập dợt. Nếu không ê mặt đó.
- Chứ sao. Việc này thì phải làm phiền đến anh đó Minh Dũng à.
- Sẵn sàng thôi. Anh lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ hai người đẹp cả.
- Đẹp thì chỉ có Phương Thảo thôi. Còn em hả! Em hông dám đẹp đâu.

Minh Dũng đùa:

- Nhưng cũng hơn hẳn sắc đẹp nghiêng thành của nàng Thị Nở.

Tuyết Mai cười to:

- Điều đó thì có thể tự hào được rồi, phải không ? Dù sao thì mình cũng còn hơn được một người.

Phương Thảo thêm sự hồn nhiên tinh nghịch của Tuyết Mai, cô tự nhủ:

- Mình phải sống như Tuyết Mai mới được.

Tuyết Mai đề nghị:

- Bây giờ anh Dũng và Phương Thảo cùng tập dợt với nhau đi.
- Còn Tuyết Mai ?

Phương Thảo lo lắng hỏi. Tuyết Mai vỗ vai bạn:

- Làm gì mà căng thẳng vậy bạn ? Ai mà đưa bạn vào biển lửa đâu mà bạn sợ. Bạn ở đây lo tập dợt để mình đi làm việc với bầu sô mới có điểm để mà hát chứ ?
- Có được không ?

Tuyết Mai tự tin:

- Sao lại không ? Tuyết Mai này không ra chiêu thì thôi. Mà một khi đã xuất thì phải thắng thôi, mình đi nghe.

Còn lại một mình Phương Thảo và Minh Dũng. Phương Thảo bỗng thấy tay chân mình lơ ngơ. Đã lâu không gặp nhau, cô tưởng Minh Dũng sẽ không bao giờ đến thăm cô nữa. Đột ngột, anh đến khiến cô bối rối:

– Anh khỏe không ?

– Anh khỏe. Phương Thảo thế nào ?

– Em rất khỏe và cố gắng sống vui để quên nỗi buồn của riêng mình.

– Phương Thảo! Anh xin lỗi! Anh đã vì chút tự trọng không đáng mà phụ bỏ một tấm chân tình.

– Minh Dũng! Em không hề có ý trách hờn anh. Chỉ tại em trước kia không nhìn rõ được mặt người nên ...

– Chuyện cũ đã qua rồi em đừng nhắc lại nữa. Chúng ta hãy cùng nhau phấn đấu cho ngày mai.

– Minh Dũng! Anh nói thế là sao hả ?

– Thời gian xa cách anh mới thấu hiểu được lòng mình. Anh không thể sống thiếu em được Phương Thảo ơi!

Phương Thảo bồi hồi:

– Hạnh phúc đến với em thật quá bất ngờ khiến em không biết phải làm gì cả.

– Anh không đòi hỏi gì em cả, ước mong của anh trong tương lai chỉ cần đem lại cho em niềm vui và hạnh phúc. Bấy nhiêu thôi là đã thỏa nguyện rồi.

Minh Dũng nắm chặt bàn tay run run của Phương Thảo áp chặt vào ngực mình:

– Phương Thảo! Hứa với anh đi! Hứa với anh là sẽ mãi mãi bên cạnh anh. Dù bất cứ hoàn cảnh nào cũng sẽ không chia lìa.

– Minh Dũng! Em thật sự sung sướng trước hạnh phúc mà mình vừa có. Nhưng ...

– Em còn băn khoăn điều gì nữa hả Phương Thảo ?

– Em lo sợ quá!

– Em sợ gì ?

– Em sợ hạnh phúc của mình sẽ mong manh như làn sương khói mỏng. Em sợ hạnh phúc của mình sẽ dễ vỡ, mau tàn!

– Phương Thảo! Em hãy vững tin vào tình yêu bền vững của chúng ta. Không có trở lực nào có thể chia cách được đôi ta.

Phương Thảo nép vào đầu vào ngực Minh Dũng nghe nhịp đập của trái tim anh. Lời cô thổ lộ bên tai.

– Mãi mãi chúng ta sẽ bên nhau, cùng đi nhau đi suốt quãng đường đời!

– Phương Thảo! Em hãy hát đi. Hát bài nào thật đẹp, thật hay để ca ngợi tình mình nồng thắm.

– Anh đàn đi!

Minh Dũng ôm chiếc đàn guitar lướt khẽ dạo lên khúc nhạc tình thắm thiết. Phương Thảo cất giọng êm ái du dương.

“Ngày xưa, mỗi lần em buông tiếng hát. Thì anh tay phím nắn nốt cung đàn. Từng nhịp nhát khoan ru hồn theo tiếng tơ. Nhẹ dịu lời ca em thăng trầm theo từng bước. Và rồi hồn yêu mỗi lần em hát sai, em nũng nịu cười nói sai là tại anh.”.

Minh Dũng phụ giọng bè theo Phương Thảo:

“Nhưng em nuôi mộng ước về tương lai. Hoa mai giăng ngập nẻo đường em đi. Lòng em đành chối tiếng giao hòa, từ ly là khúc hát đau lòng sầu muộn lồi ...”.

Tiếng ca, tiếng đàn hòa quyện cùng nhau, bay vút cao trong không gian. Bản tình ca như lời tâm sự của kẻ đang yêu:

“Ai đem xây mộng gác vàng cao sang. Ai đem cung nhạc tiếng đàn giao hoan ? Lời ca ngày đó đã xa rồi. Mà ai còn chuốt mãi cung đàn vọng về tim. Rồi đây, mỗi lần em buông tiếng hát. Thì ai thay thế nắn nốt cung đàn, từng nhịp nhặt khoan ai sẽ diu em tiếng em. Và lời hờn yêu em không còn như ngày trước. Và rồi tại ai mỗi lần em hát sai. Cung lữ đây chùng mấy ai đàn đừng sai.

Cung lữ đây chùng Mấy ai đàn đừng sai ?”.

Câu hát như đánh thức trái tim con người, đừng để dây chùng cung lữ. Mà hãy yêu nhau bằng tất cả sự chân thành của chính trái tim mình. Đó là chân lý của tình yêu và cuộc sống.

Ông Trường Huy tắt máy miệng lẩm bẩm:

– Đúng là “họa vô đơn chí” mà. Dạ Ngọc vừa mất bây giờ đến Minh Dũng bị tai nạn nữa.

– Có chuyện gì vậy anh ?

Bà Phương Linh hỏi chồng:

– Minh Dũng bị tai nạn. Phương Thảo vừa báo về.

– Nghiêm trọng không anh ?

– Tình hình thế nào anh cũng không biết nữa. Chúng ta nên đến ngay, kéo Phương Thảo lo sợ.

– Anh chờ một chút, em sẽ ra ngay.

Bà Phương Linh vội vã vào phòng lấy một số đồ dùng cần thiết rồi cùng chồng vào thành phố với con. Dạ Ngọc đã chết, bà cũng không còn gì để buồn, ghen với người đã khuất. Bà xem Minh Dũng như đứa con ruột thịt của mình. Bà cũng mong cho Phương Thảo hạnh phúc với tình yêu của mình. Đừng bao giờ con gái bà mang nỗi phiền muộn như mình.

Phương Thảo sốt ruột đi qua, đi lại trước cửa phòng cấp cứu.

Cô vô cùng lo sợ. Nếu Minh Dũng có làm sao cô sẽ hối hận suốt đời. Nhưng

Phương Thảo lại mang nhiều thắc mắc:

– Vì sao Huỳnh Lam và Minh Dũng lại hành động như thế. Rõ ràng là Minh Dũng không hề yêu Huỳnh Lam mà. Chắc là bên trong có ẩn tình nào đây. Tại sao Huỳnh Lam lại có thái độ như thế đối với mình ?

Đèn tín hiệu trong phòng cấp cứu đổi màu. Phương Thảo không còn thời gian để suy nghĩ. Cô lao đến hỏi bác sĩ:

– Anh ấy có sao không bác sĩ ?

Vị bác sĩ không mở khăn che mặt mà đưa đôi mắt tinh nghịch nhìn cô:

– Cô là gì của anh ấy ?

– Tôi ... tôi ...

– Là gì thì cứ nói, là vợ hay người yêu thì cứ nói. Có gì mà ngập, ngừng như thế.

– Tôi hông biết nữa.

Thái độ ngây thơ của Phương Thảo khiến vị bác sĩ cười.

Phương Thảo nghe giọng cười này sao mà quen thuộc làm sao!

Nhưng cô không có thời gian để thắc mắc. Cô hỏi nhanh:

– Bác sĩ, xin bác sĩ hãy cho biết anh ấy có làm sao không ?

– Anh ấy không làm sao cả. Có điều là phải ngồi nghỉ chân một thời gian thôi, phiền cô phải chăm sóc rồi.

– Nghĩa là ...

– Vết thương trên đầu thì không ảnh hưởng đến não bộ. Nhưng.

chân trái thì gay go đấy!

– Gay thế nào hả bác sĩ ?

– Xương đùi gãy một khúc, cổ chân gãy một chút.

– Tại sao lại gãy ở hai nơi xa như thế hả bác sĩ ?

Vị bác sĩ ấy lại bật cười. Phương Thảo cố nhớ cái giọng cười này nhưng tạm thời cô không tài nào nhớ ra cho được.

– Cô hỏi tôi ... thì tôi biết hỏi ai ? Cô hãy đến hỏi anh tài xế đã tạo ra tác phẩm này. Xem anh ta làm thế nào mà nghệ thuật thế!

– Xin lỗi bác sĩ. Tại vì tôi rối quá nên nói năng lung tung.

– Không phải là quá rối đâu mà là do quá quan tâm thôi.

Nói thế, vị bác sĩ trở giọng trịnh trọng:

– Không làm phí thời giờ nữa. Cô vào đây để làm thủ tục nhập viện và ký tên để chúng ta tiến hành bó bột cho bệnh nhân.

– Dạ! Cảm ơn bác sĩ.

Phương Thảo nhìn dòng chữ hiện ra thoăn thoắt trên tay bác sĩ.

Cô lại bất ngờ bởi dòng chữ quen thuộc này.

– Đây! Cô cầm lấy rồi ra quầy đóng viện phí đi!

Phương Thảo nhìn vào tờ giấy có đóng dấu tên của bác sĩ, cô bật kêu lên:

– Trần Đình Quang!

– Ủa! Bộ cô biết tôi hả ?

Nếu không giữ ý tứ thì Phương Thảo đã đắm vào vai bác sĩ khả kính này rồi:

– Đồ quỷ! Cứ làm bộ mà nhát người ta hoài.

Lúc này vị bác sĩ mới gỡ khăn che ra. Gương mặt quen thuộc tinh ranh hiện ra trước mắt cô. Đình Quang! Người bạn thân thuở trung học nghịch ngợm

nhất của cô đây rồi.

Phương Thảo ra vẻ giận lẫy:

– Đã nhận ra nhau rồi mà còn làm bộ ra vẻ tôi là bác sĩ với bệnh nhân nữa.

Đình Quang cười vui vẻ:

– Nếu không thì đâu có ghẹo Phương Thảo được. Nhưng thôi, không còn thời gian nữa đâu Thảo đi đóng tiền nhanh lên đi. “Anh ấy” đang chờ đó.

Hai tiếng “Anh ấy” đầy chế giễu của Đình Quang làm Phương Thảo bực bội. Nhưng cô không có thời gian để tiếp tục tranh cãi.

Cô nói mát mẻ:

– Cảm ơn bác sĩ!

Đình Quang mỉm cười nhìn theo Phương Thảo. Một cô bạn gái dễ thương cùng chung nhau dưới một mái trường. Nhưng rất tiếc đã không còn chung hướng đời và hướng tình yêu.

Đình Quang khẽ thở dài với niềm luyến tiếc. Nhưng anh đành phải gạt hết mọi nỗi niềm ưu tư của mình để làm tròn nhiệm vụ.

Còn có biết bao bệnh nhân đang chờ anh đem bàn tay mình xoa dịu mọi vết thương đau.

Khúc hát mùa đông

Chương 8

Minh Dũng được đưa ra khỏi phòng bó bột. Đầu anh còn mang băng trắng. Chân trái được bó bột trắng toát cứng ngắt.

Gương mặt anh vẫn còn lộ nét đau đớn.

– Minh Dũng! Xin lỗi anh!

Dù rất đau nhưng Minh Dũng vẫn gắng cười:

– Phương Thảo! Chỉ cần em hiểu anh là anh đã vui lắm rồi!

Ông Trường Huy và bà Phương Linh cũng bước vào phòng bệnh. Ông ân cần:

– Minh Dũng! Con thấy trong người thế nào hả ?

– Thưa bác! Con không sao! Xin lỗi con đã làm cho hai bác phải lo lắng.

Bà Phương Linh trách yêu:

– Bộ không tính làm con rể tôi hay sao mà nói thế hả ?

Minh Dũng:

– Dạdạ – Thế nào ?

– Dạ con rất muốn, chỉ sợ Phương Thảo giận con mà không chấp nhận thôi.

– Bác đã nghe Phương Thảo kể lại sự việc, cũng không thể trách nó được. Minh Dũng! Phàm làm người điều tối kỵ là lững lờ trong tình cảm. Không muốn rắc rối về sau thì từ bây giờ cháu phải dứt khoát vấn đề.

– Con hiểu thưa bác!

Minh Dũng đáp lại lời ông Trường Huy. Ông còn định nói thêm nhưng bà Phương Linh đã khẽ liếc mắt ra hiệu với chồng:

– Con mới vừa trải qua tai nạn, cần phải nghỉ ngơi. Có việc gì chúng ta sẽ bàn sau. Còn bây giờ anh đưa em ra chợ mua cho con một số đồ dùng.

Ông Trường Huy nghe vợ nói cũng chí tình, chí lý nên gật đầu:

– Được! Phương Thảo! Con ở đây, chăm sóc cho Minh Dũng.

Ba mẹ ra ngoài một chút.

– Dạ!

Chợt nghĩ ra một điều, ông Trường Huy hỏi Minh Dũng:

– Minh Dũng! Chúng ta có cần phải báo tin cho ba con biết hay không ?

Minh Dũng lắc đầu:

– Thưa bác! Con nghĩ là không nên, ba con đã phiền muộn lắm rồi, con không muốn người phải thêm lo lắng mà vượt đường xa đến đây. Con sẽ liên lạc điện thoại với ba con sau.

– Cũng được. Bác tôn trọng ý kiến của con.

Ông quay sang bảo vợ:

– Thôi chúng ta đi em!

– Vâng! Chúng ta đi.

Bà Phương Linh quay sang dặn dò Phương Thảo vài điều cần thiết rồi mới cùng chồng ra ngoài. Còn lại hai người trong phòng, Phương Thảo thấy mình thật lúng túng. Cô không biết mình phải làm cách nào để chăm sóc cho anh.

– Minh Dũng! Để em đỡ anh nằm xuống nghe.

Minh Dũng nắm chặt đôi tay Phương Thảo:

– Phương Thảo! Em đừng giận anh nghe.

Nụ cười trên môi Phương Thảo khiến cho Minh Dũng an lòng:

– Trong hoàn cảnh này còn giận anh được sao ?

– Nhất định em phải hiểu cho anh. Anh thật sự yêu em, chỉ yêu mình em thôi.

Nhẹ gỡ tay của Minh Dũng ra khỏi tay mình. Phương Thảo âu yếm nói:

– Chuyện đó sẽ nói sau. Còn bây giờ anh phải ngủ cho lại sức đã.

– Anh làm sao mà ngủ được hả ?

Phương Thảo giả vờ nghiêm sắc mặt:

– Không ngủ được cũng phải cố ngủ. Anh quên là vừa rồi anh đã mất nhiều máu hay sao ?

– Biết!

– Biết sao còn không chịu ngủ ?

– Anh không thể nào ngủ được nếu không nghe được tiếng hát của em.

Phương Thảo liếc mắt:

– Khéo vời vỉnh.

Minh Dũng dẫu môi lên làm nũng như đứa trẻ:

– Cơ hội ngàn năm mà. Nếu em không chịu thì anh sẽ thức hoài thức mãi!

Minh Dũng nói xong, cố giương đôi mắt mình lên chờ khiến cho Phương Thảo phải bật cười:

– Thôi được rồi, ông tướng ạ.

Phương Thảo vừa nói, vừa ép tay mình lên mí mắt Minh Dũng dè xuống:

– Xem thế này có chịu ngủ hay không!

– Anh không chịu bị áp đặt như thế đâu!

– Ngay cả khi em luôn ngồi bên anh vừa quạt, vừa hát hay sao ?

Phương Thảo giả vờ đứng lên:

– Không chịu thì thôi, em đi vậy.

Minh Dũng vội vàng kéo tay Phương Thảo lại:

– Anh chịu. Anh chịu.

– Thế thì ngủ đi.

Phương Thảo hát nho nhỏ ru lòng mình và cho người yêu sau cơn sóng gió.

“Đã hơn một lần có người bảo tôi bước vào yêu là khổ. Nào hiểu gì đâu cơn mê tình ái đến nào có hay. Vào thời gian mới yêu bỗng thấy vui vui nhiều. Mong mơ hay trách yêu đến giận hờn vu vơ. Khi đang yêu chờ nhau trong thương nhớ như hoa nở cuối mùa. Ai dám nghĩ ngờ rằng, nếu yêu là khổ. Trong lúc đang tận hưởng những ngày thần tiên, nhưng tình cờ một hôm anh hẹn anh không đến, ân tình dành cho anh thì mãi mãi dâng lên. Một lần rồi hai ba lần nữa, em thấy mình lo sợ nhiều ...”.

Minh Dũng dần dần đi vào cơn mộng theo tiếng hát ngọt ngào của Phương Thảo. Cơn mê tình ái cũng dâng đầy trong tim. Anh ngủ say sưa như một đứa trẻ.

Bên ngoài cửa bác sĩ Đình Quang đang nhìn họ khẽ mỉm cười:

– Họ thật là trẻ con, thật là lãng mạn. Đúng là tình yêu màu nhiệm đã biến nỗi đau thành hạnh phúc.

Không muốn khuấy động phút giây thần tiên của kẻ đang yêu.

Bác sĩ Đình Quang đi dần về phía hành lang. bước ra ngoài hít thở khí trời trong mát.

Huỳnh Lam chờ mãi, chờ mãi cho đến khi trời đã khuya mà Minh Dũng vẫn không về nhà. Cô. vừa lo vừa bực tức:

– Không lẽ Minh Dũng lại tệ bạc với mình như thế. Nỡ bỏ một mình ở nhà đêm nay sao ? Anh biết là cô rất sợ đêm tối mà.

Huỳnh Lam tự giận mình:

– Khi không lại ở đây. Bây giờ muốn về cũng không thể. đành phải ở lại đây đêm nay thôi.

Huỳnh Lam vận dụng hết bản lĩnh trong người mình để chống lại cơn sợ hãi. Cô mong sao, trời sáng mau để cô quay về nhà mình. Tình yêu không phải đơn giản như cô tưởng, không thể tranh giành, không thể chiếm hữu như ý muốn của mình.

Huỳnh Lam mở cửa đợi Minh Dũng suốt đêm nhưng anh vẫn không về nhà. Mỗi mòn, cô thiếp đi trên bàn.

Thời gian không biết bao lâu, đến khi nghe tiếng động cô giật mình ngược mắt lên. Cô rú lên:

– Á!

– Cô làm gì vậy ?

Huỳnh Lam cố nén cơn run lấp bắp:

– Dì Dạ Ngọc! Dì Dạ Ngọc! Con sợ lắm.

Có tiếng cười nho nhỏ:

– Tôi đây mà. Cô nhìn kỹ lại đi. Giữa thế kỷ này mà làm gì có chuyện hồn ma hiện về mà cô sợ.

Huỳnh Lam cố định thần nhìn kỹ người đàn bà đang đứng gần bàn thờ của dì Dạ Ngọc. Cô vẫn còn run giọng:

– Bà không phải dì Dạ Ngọc. Bà là ai ? Sao lại tự tiện vào nhà người ta như thế ?

– Tôi thấy cửa không đóng nên tôi mới vào.

– Dù cửa không khóa nhưng bà đâu thể tự tiện vào nhà người ta như vậy ?

– Xin lỗi. Nhưng tôi có việc cần.

– Bà cần gì mà phải đột nhập vào nhà người ta như thế ?

– Cô dùng tiếng đột nhập nghe hình sự quá! Tôi chỉ muốn vào nhà để lấy

cho Minh Dũng ít đồ dùng cá nhân thôi.

Huỳnh Lam hốt hoảng:

– Minh Dũng! Minh Dũng làm sao hả ?

– Cậu ấy bị tai nạn giao thông phải vào viện từ hôm qua đến nay.

– Há ? Anh ấy bị tai nạn giao thông à ?

– Phải! Vì đuổi theo Phương Thảo nên Minh Dũng vượt đèn đỏ nên tông vào xe của người ta.

– Rồi ... rồi anh ấy có sao không hả bà ?

– Không sao chỉ gãy một chân trái thôi.

– Há ? Gãy một chân trái hả ?

– Phải!

– Trời ơi! Lỗi là do ở tôi mà. Tôi đã gây cho Minh Dũng tai nạn này!

– Cô hối hận sao ?

– Tôi ...tôi không cố ý mà.

– Giờ thì cô đã hiểu rồi phải không ? Tình yêu không thể sắp đặt, hay chiếm hữu mà nó phải xuất phát từ trái tim yêu.

– Nhưng tôi muốn biết bà là ai ? Bà là gì của Minh Dũng ?

– Tôi không là gì của Minh Dũng cả.

– Bà này lạ chưa ? Bà không là gì của Minh Dũng sao lại đến đây ?

– Có người nhờ tôi đến.

– Người đó là ai ?

- Phương Thảo!
- Bà là gì của Phương Thảo ?
- Tôi là mẹ của Phương Thảo.
- Hà ? Bác ... bác là mẹ của Phương Thảo thật hả ?
- Ai, có thể giả vờ để nhận tình thậm chứ ?
- Thế Phương Thảo thế nào ?
- Nó đang chăm lo cho Minh Dũng trong bệnh viện.
- Thế hai người thế nào ?
- Thế nào là thế nào ?
- Hai người có giận nhau không hả bác ?
- Không! Cả hai đã hiểu nhau.

Huỳnh Lam có vẻ hối hận:

- Bác! Bác ơi! Cháu thật là có lỗi, cháu xấu hổ quá.
- Cô gì đâu. Mọi việc đã qua rồi. Cháu đừng buồn. Rồi hạnh phúc sẽ đến với cháu thôi!
- Bác! Cháu có hạnh phúc nữa sao bác ?
- Hạnh phúc luôn đến với những con người biết sống thật với chính mình.
- Bác ơi! Bây giờ cháu phải làm gì để chuộc lỗi lầm với Minh Dũng hả bác ?
- Cháu cứ ở đây giữ nhà cho Minh Dũng đến khi nó xuất viện.
- Nhưng ...
- Cháu không muốn tỏ thành ý sao.

– Dạ muốn!

– Thế thì ngần ngại gì nữa chứ ?

– Dạ được! Cháu sẽ ở đây giữ nhà cho Minh Dũng.

– Như vậy thì tốt rồi. Bác đi nghe!

– Ủa! Sao bác nói là lấy chút đồ dùng cho Minh Dũng mà.

– Bác đã lấy xong rồi.

Bà Phương Linh chỉ giỏ đồ bên cạnh. Huỳnh Lam ngạc nhiên:

– Bác lấy khi nào ? Sao cháu không biết ?

– Bác lấy khi cháu còn ngủ!

Huỳnh Lam khẽ gãi tai:

– Cháu thật tệ, giữ nhà mà người ta đến dọn nhà mà cháu cũng không hay.

Bà Phương Linh mỉm cười thông cảm với đứa con gái nghịch ngợm này:

– Vậy từ nay nhớ cẩn thận nhé.

Bà Phương Linh nói xong đi ra ngoài. Ông Trường Huy đón bà đưa vào bệnh viện. Cả hai cũng cần trở về Bình Dương. Họ đã ở đây một ngày một đêm rồi. Ông bà để cho bọn trẻ tự giải quyết chuyện tình cảm riêng tư của mình. Ông bà chỉ hỗ trợ thôi chứ không có quyền quyết định áp đặt chuyện tình yêu của con cái.

Kinh nghiệm của bản thân đã giúp ông bà hiểu rõ điều ấy. Ông bà không muốn vết xe mới lại đi vào lối mòn cũ của họ.

Thật là những ý nghĩ đẹp cho cuộc sống. Họ đã đem lại cho đời những cuộc tình thật đẹp, thật nên thơ! Đáng để cho những bậc cha mẹ noi theo.

Minh Dũng rời bệnh viện về nhà để tiếp tục dưỡng thương.

Huỳnh Lam ngập ngừng:

– Xin lỗi. Lam không cố ý để cho Dũng bị tai nạn như thế này đâu.

Minh Dũng nắm chặt tay của Huỳnh Lam:

– Lam không có lỗi! Người có lỗi chính là Dũng. Lam đã không giận là Dũng mừng lắm rồi. Cám ơn Lam đã chăm sóc nhà cửa cho Dũng trong thời gian điều trị.

– Có gì đâu. Đó là bổn phận của Lam mà.

Huỳnh Lam quay sang Phương Thảo:

– Xin lỗi Thảo vì những hiểu lầm đã qua.

– Không sao đâu Huỳnh Lam đừng bận tâm. Chúng ta là bạn mà.

– Thảo. Thảo tốt quá khiến cho Lam cảm thấy mình thật nhỏ nhen, ích kỷ.

– Chúng ta đừng nhắc lại những chuyện đã qua. Hãy giữ gìn cho nhau một tình bạn tươi đẹp.

– Huỳnh Lam sẽ nhớ mãi lời này. Nhưng bây giờ Huỳnh Lam phải về vì Huỳnh Lam ở đây quá lâu, đã nhớ nhà lắm rồi.

Minh Dũng nhiệt tình:

– Cám ơn Huỳnh Lam! Hôm nào rảnh Huỳnh Lam nhớ đến thăm Dũng nghe.

– Nhất định mà. Huỳnh Lam sẽ đến thăm Dũng thường xuyên như ngày nào vậy.

– Chúng ta vẫn là bạn mà.

Huỳnh Lam ân cần:

– Minh về! Phương Thảo ráng chăm sóc cho Minh Dũng mau lành bệnh

nghe.

– Huỳnh Lam yên tâm! Thảo sẽ cố hết sức mình.

– Chúc hai bạn vui vẻ.

Huỳnh Lam ra về với nỗi buồn còn vương mang trong lòng.

Bây giờ Phương Thảo mới bắt đầu sắp xếp, ổn định cho Minh Dũng.

– Bây giờ đã về nhà rồi, anh không được làm nũng như lúc còn nằm trong bệnh viện. Anh phải biết tự lo cho mình nhé!

Minh Dũng ỉu xiu:

– Anh biết.

– Thế thì tốt! Mỗi ngày em chỉ đến thăm anh một lần, em sẽ mua thức ăn cho anh hằng ngày.

– Sao mỗi ngày chỉ đến có một lần vậy ?

– Bởi vì em còn bận học. Em không muốn lưu ban lại một năm nữa đâu nhé.

– Anh biết.

– Biết thì sao không vui lên mà mặt mũi bí xị vậy ?

– Tại vì anh linh cảm rằng mình thật cô đơn, thật bất hạnh.

– Ai bảo thế vậy. Có thằng bạn này thì làm sao mà cô đơn, bất hạnh được chứ.

Phương Thảo Yà Minh Dũng cùng reo lên:

– Tuấn Khanh!

Tuấn Khanh chỉ vào ngực mình:

– Chính là tôi đây.

Phương Thảo đùa:

- Ngọn gió nào đưa Khanh trở về thành phố vậy ?
- Gió mái gì! Lưu diễn mãi ở miền ngoài hoài cũng chán, định về thành phố tầy trần. Nào ngờ vừa về đến thì nghe tin Minh Dũng bị tai nạn. Mò vào bệnh viện thì được báo là đã xuất viện. Nên mới đến đây lãnh nợ nè.
- Có Tuấn Khanh ở cùng thì Dũng đỡ buồn rồi!
- Nhưng nhớ Tuấn Khanh là bạn chứ không phải là người hầu nhé!

Minh dũng thụi vào vai bạn:

- Đồ quý! Bạn làm như mình là phát xít vậy. Chuyên áp bức, bóc lột bạn bè.
- Đâu có! Nhưng mình sợ bị đày đọa lắm.
- Có Tuấn Khanh ở đây Thảo thật sự yên lòng! Bây giờ Tuấn Khanh ở nhà với anh Dũng để Thảo đi chợ mua thức ăn và một số đồ dùng cho cho anh Dũng.

Tuấn Khanh hít mũi:

- Nghe người ta nói mà mũi lòng ghê.
- Cái gì mà mũi lòng hả ?
- Cũng đồng bạn bè trang lứa, một người thì một tiếng anh, hai tiếng cũng anh. Còn mình thì chỉ được gọi Tuấn Khanh mà thôi.

Phương Thảo dầm vào vai Tuấn Khanh.

- Đồ quý nè! Chỉ khéo châm chọc mà thôi.

Phương Thảo nói xong vội bước đi. Vì nếu còn ở lại Tuấn Khanh sẽ tiếp tục châm chọc thôi.

Tuấn Khanh thắp một nén nhang trên bàn thờ bà Dạ Ngọc:

– Xin lỗi! Lúc dì Dạ Ngọc qua đời, Tuấn Khanh không thể bay ra Huế dự tang lễ được.

– Lúc ở Huế, hội âm nhạc của thành phố Huế có đến viếng. Họ cũng có tổ chức lễ tưởng niệm bà. Như thế chắc là mẹ Dũng cũng vui lắm rồi.

– Dũng dự định gì cho tương lai mình ? Chẳng lẽ cứ đi đàn mãi cho các tụ điểm ca nhạc Dũng không muốn khác hơn hay sao ?

– Chỉ cần được hát, được đàn thì đã hạnh phúc lắm rồi. Còn ở đâu thì điều đó không quan trọng lắm đâu.

– Nhưng ở các sân khấu lớn mình có thể dễ dàng khẳng định tên tuổi và tài năng của mình hơn.

– Hiện nay nghệ thuật có xu hướng hiện đại. Người ta luôn theo đuổi những cái mới, cái lạ của làng âm nhạc nước ngoài riêng Dũng, Dũng chỉ muốn lội ngược dòng trở về với những làng dân ca quê mùa thôi. Vì vậy Dũng nghĩ có lẽ mình không hợp với mọi người.

– Đâu phải ai cũng thế. Đâu phải ai cũng chạy theo các điệu hiphop mà quên hẳn đi dòng nhạc dân tộc. Mỗi người một bản lĩnh, một tài năng. Mình nghĩ Dũng nên phát huy sở trường của mình.

– Thì cũng đâu có ngừng phấn đấu đâu. Nhưng có lẽ thời vận chưa đến.

– Con người ta phải đi tìm thời vận chứ ? Thời vận đâu có đi tìm mình.

Minh Dũng chỉ vào mặt mình:

– Bộ mình giống con người “ngồi chờ sung rụng” lắm hả ?

Tuấn Khanh ngắm nghía gương mặt của Minh Dũng rồi cười khi:

– Thế là không giống lắm.

Minh Dũng chỉ tay lên bàn:

– Đó là những bản nhạc của mà mình định gửi lên chương trình ca khúc mới

đó.

Tuấn Khanh cầm lên xem. Anh kinh ngạc hỏi Minh Dũng:

- Trong thời gian ngắn mà bạn sáng tác được nhiều ca khúc hay như thế này hả ?
- Một phần là của Dũng, một phần là những sáng tác còn dở dang của mẹ. Dũng có nhiệm vụ là bổ sung và hòa âm thôi.
- Đúng là gia tài của mẹ để lại cho Dũng thật là vĩ đại.
- Dũng nhất định không để mình phải hổ thẹn khi kế thừa sự nghiệp của mẹ.
- Dũng định lấy chủ đề cho tập nhạc này là gì hả ?
- Tưởng niệm mẹ một phần ca ngợi công đức của mẹ, một phần giới thiệu những ca khúc của mẹ. Hy vọng sẽ được ủng hộ
- Người đầu tiên là mình và Phương Thảo. Sau đó là các bạn cùng lớp và cuối cùng là toàn thể những người yêu âm nhạc của thành phố này.

Minh Dũng cười to:

- Bạn làm như sự thành công đã đến trong tầm tay vậy! Tất cả chỉ là một sự khởi đầu thôi.
- Một sự khởi đầu thật tốt đẹp.
- Tất cả những gian nan, khó khăn còn ở phía trước.
- Nhất định mình sẽ vượt qua mà.
- Bây giờ điều trước tiên là hoàn thành tất cả những tác phẩm này. Sau đó gửi lên hội âm nhạc thành phố nhờ xét duyệt.
- Qui trình thì phải vậy thôi!
- Vậy chúng ta còn chần chờ gì nữa mà chưa chịu bắt đầu.

Cả hai mãi say sưa bàn luận mà không hay phía bên ngoài cửa sổ có một người đang chăm chú lắng nghe. Thấy cả hai hạ quyết tâm như thế anh hơi lo lắng. Nhưng lời anh ta lại nhếch môi cười:

– Không dễ dàng hư thế đâu Minh Dũng. Mà đừng có ảo tưởng. Một nhạc sĩ chỉ đàn cho những tụ điểm không tên tuổi.

Đừng tưởng một bước là bước thẳng lên đài vinh quang. Mà nên nhớ, tao cũng là một thành viên của hội âm nhạc thành phố. Tiếng nói của tao sẽ có một tác động lớn nhé.

Thay vì bước vào thăm Minh Dũng như dự định Đức Cường nghĩ rằng:

– Không cần thiết phải vào thăm một tên phản bạn như nó.

Không. Nó không thể có những thắng lợi lẫn hạnh phúc trên những nỗi khổ đau của mình được.

Đức Cường quay bước đi với bao toan tính trong lòng. Hai người bạn trong nhà không hề hay biết nỗi đe dọa đã đến với họ.

Cả hai cứ say mê với những dòng nhạc đã lên khuôn. Họ cứ hát, cứ đàn những ca khúc mà họ đang tâm đắc. Họ quên hết cả thời gian và không gian. Họ đang sống hết mình cho nghệ thuật âm nhạc.

Thời gian rồi cũng đi qua Minh Dũng đã được tháo băng bột trên chân của mình. Anh bắt đầu tập đi với cái chân trái cứng ngắt của mình. Cũng may cho anh là anh bị gãy chân. Đôi tay của anh vẫn thuần thục, nhuần nhuyễn trên phím đàn. Phương Thảo vẫn đến. Cô hát với tất cả tâm hồn mình qua những tình khúc của anh.

Thử nghiệm! Tất cả là những thử nghiệm mà thôi. Nhưng cả ba vẫn lao vào với tình yêu và sự say mê âm nhạc của mình.

Đức Cường đón Phương Thảo trước cổng trường:

– Phương Thảo!

Phương Thảo hơi ngỡ ngàng khi nhìn thấy Đức Cường:

– Đức Cường! Anh tìm Thảo hả ?

– Cường có chuyện muốn nói với Thảo.

Phương Thảo thấy mình hồi hộp căng thẳng:

– Có chuyện gì quan trọng hả ?

Đức Cường ra vẻ trịnh trọng:

– Quan trọng rất quan trọng Phương Thảo!

– Là việc gì. Anh nói mau đi! Thảo hồi hộp quá.

Đức Cường liếc mắt nhìn xung quang một cách điệu nghệ:

– Chúng ta không thể đứng giữa đường để nói một chuyện quan trọng. Mình vào cái quán nước bên kia đường đi.

Tất nhiên lịch sự phải thế Phương Thảo không thể từ chối được.

Cô gật đầu:

– Được. Nhưng Thảo ít thời gian lắm!

– Anh không kéo dài làm mất nhiều thời gian của Thảo đâu.

Ngồi xuống chiếc ghế êm ái trong một cái quán thanh lịch, Đức Cường tỏ hết cái galăng của mình:

– Thảo uống gì ?

– Cho Thảo một ly cam tươi.

– Thảo uống cam tươi rất tốt. Nó chứa nhiều vitamin C. Nó rất tốt cho làn da hồng hào, khỏe mạnh của Thảo.

Phương Thảo bực mình với những lời lẽ tán dương trân tráo của Đức Cường. Nhưng cô vẫn im lặng chịu đựng:

– Anh muốn nói gì rồi Thảo ?

– Đừng nôn nóng, Thảo uống nước đi.

Phương Thảo miễn cưỡng cầm ly nước lên hút chất nước thơm ngọt vào miệng. Đức Cường cứ chân chờ mãi như muốn kéo dài thời gian. Phương Thảo sốt ruột thúc giục:

– Anh có thể nói được rồi ?

Biết thế nào là có thể dừng lại, Đức Cường đi thẳng vào vấn đề.

Anh hỏi:

– Có phải Phương Thảo định làm ca sĩ cho chủ đề của những ca khúc “Tưởng Niệm Mẹ” của Minh Dũng ?

Phương Thảo ngạc nhiên:

– Tại sao anh lại biết chuyện đó ?

Đức Cường cười to, có vẻ thật ngạo mạn:

– Em quên anh là thành viên của hội âm nhạc thành phố hay sao?

Phương Thảo cũng cười châm biếm:

– Em làm sao quên được những thành tích của anh.

Đức Cường tức giận:

– Tại sao em lại từ chối những chiến công của anh để đi tìm cái \ hư ảo chứ ? Em tin tưởng là Minh Dũng sẽ thành công hay sao ?

– Em tin. Tin vào những ca khúc được viết từ máu trong trái tim anh ấy.

Đức Cường cười mỉa mai:

– Máu trong trái tim. Hứ! Đó chỉ là sự ngụy biện. Hắn ta chỉ sao chép từ những tác phẩm mà mẹ hắn ta để lại. Hắn ta không xứng đáng để nhận hai

tiếng nhạc sĩ làm chủ bản quyền của mình.

Phương Thảo ngạc nhiên:

– Sao anh biết những điều mà Minh Dũng chưa công khai hả ?

Đức Cường trề môi:

– Đã là đối trá thì làm sao mà người ta không phát hiện được.

Anh đã trình báo tất cả với chủ tịch hội âm nhạc. Những ca khúc của Minh Dũng có vấn đề, cần phải xem xét lại. Quy luật của một tác phẩm là không được sao chép bất kỳ một tác phẩm nào của người khác. Dù người đó là mẹ mình.

– Anh nói hết chưa ?

– Chưa.

– Vậy thì anh cứ nói hết đi.

– Phương Thảo! Em là một ca sĩ chưa thành danh. Nổi bật ở các tụ điểm ca nhạc thì đó là đã là gì nào? Anh không muốn em đã lu mờ mà còn lu mờ thêm bởi tai tiếng của Minh Dũng. Em suy nghĩ kỹ lại đi. Em có thể từ chối hát ca khúc của Minh Dũng. Hiện anh với uy tín của anh ở hội âm nhạc, anh sẽ lắng xê em bằng chính tác phẩm của anh.

– Đức Cường! Nếu anh đã nói hết thì anh hãy để cho em nói. Có được không ?

– Em nói đi.

– Điều thứ nhất em muốn khẳng định với anh là dù có thất bại em vẫn ủng hộ, vẫn hát những ca khúc của anh ấy.

– Em gàn bướng như xưa Phương Thảo à.

– Điều thứ hai, em muốn nói là Minh Dũng không hề vi phạm quy luật. Anh ấy không hề sao chép mà chỉ công bố những tác phẩm của mẹ mà thôi.

- Như vậy thì tài năng ấy là của mẹ hẳn ta chứ hẳn ta không có tài cán gì!
- Điều này nói ở đây không phải là tài năng mà anh ấy chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của mẹ. Xen vào đó là những ca khúc của riêng anh để tặng mẹ.
- Lợi dụng! Đó là một sự lợi dụng trắng trợn để đưa tên tuổi của mình lên. Với tư cách là một thành viên của hội âm nhạc anh phản đối.
- Anh vì thù nghịch mà cố tình bác bỏ tâm nguyện của anh ấy.

Nhưng em tin rằng tất cả những nhạc sĩ trong hội âm nhạc họ sẽ có một cái nhìn sáng suốt hơn anh.

- Phương Thảo! Em u mê rồi nên nói gì em cũng không hiểu.
- Phải! Em đang u mê vì vậy anh không cần phải phí thời gian với em nữa.
- Nhưng anh không đành lòng nhìn em đi vào ngõ cụt.
- Đó là chuyện của riêng em. Anh không cần phải bận tâm nữa.

Phương Thảo đứng lên và kết thúc câu chuyện:

- Từ nay về sau nếu không có điều gì nghiêm trọng anh đừng làm phiền em nữa.
- Phương Thảo! Anh sẽ làm cho em nhìn thấy sự thối nát của Minh Dũng.
- Anh cứ làm những gì anh muốn. Chào anh!

Đức Cường hậm hực nhìn theo Phương Thảo. Nhất định anh không bao giờ để yên cho Minh Dũng. Kẻ đã cướp tình yêu của anh. Làm cho anh tuy đang ở trên đà danh vọng mà đau khổ khôn nguôi.

- Minh Dũng! Minh Dũng! Nhất định trên cả hai đấu trường tình yêu và nghệ thuật chỉ có Đức Cường mà không thể có Minh Dũng được!

Khúc hát mùa đông

Chương 9

Đức Cường lớn tiếng phản đối bất chấp những cái nhìn bất mãn của các bậc thầy của mình.

– Tôi cho là chúng ta không cần phải bàn cãi về những tác phẩm của Minh Dũng cả. Bởi vì anh ta đã xâm phạm quy luật của hội âm nhạc. Anh ta đã sao chép những tác phẩm của mẹ mình để nhận lấy bản quyền. Điều đó chứng thật anh ta không hề có tài năng.

Giáo sư Hoàng Kỳ bây giờ mới lên tiếng:

– Điều đó thì không hẳn. Muốn chứng thật được một tài năng thì không phải một sớm một chiều. Chúng ta không vì một lý do nào mà phủ nhận những ca khúc của Minh Dũng là không có giá trị.

Nhạc sĩ Thế Bảo chủ tịch hội âm nhạc thành phố hỏi:

– Ý anh Hoàng Kỳ là ...

– Cả hai điều buộc tội Minh Dũng của Đức Cường đều không có căn cứ.

Đức Cường xen vào:

– Thưa thầy! Những điều em nói là sự thật mà.

Giáo sư Hoàng Kỳ giơ tay:

– Anh hãy để tôi nói hết ý của mình cái đã. Đồng ý là trong luật âm nhạc không được sao chép bản quyền. Nhưng Minh Dũng đã sử dụng tác phẩm của mẹ không cho anh ta. Anh ta tôn vinh mẹ làm bốn phần của kẻ kế thừa thì anh ta không vi phạm đạo đức.

– Nhưng thưa thầy! Dù là thế, chúng ta cũng đâu thể công nhận anh ta là kẻ có tài năng.

– Xen lẫn trong các tác phẩm riêng của bà Dạ Ngọc còn có những tác phẩm khá độc đáo của Minh Dũng. Đó là cả công trình lao động nghệ thuật của

anh ta.

– Thầy nói thế là sao ?

– Chúng ta đừng vui đập làm mai một một tài năng.

– Thầy nghĩ mình có thiên vị hay không ?

Giáo sư Hoàng Kỳ khẽ chau mày:

– Anh nói thế là có ý gì ?

– Thầy đang định lảng xê cho học trò của mình bằng những tác phẩm không đầu vào đầu cả .

Giáo sư Hoàng Kỳ phẫn uất:

– Anh nói thế là thế nào ? Anh lấy gì để đánh giá thấp con người tôi như thế hả ?

Nhiều ánh mắt bất mãn lần ngạc nhiên hướng về Đức Cường.

Tại sao hôm nay anh lại có thái độ bất kính với thầy của mình như thế ?

– Thưa thầy! Em xin lỗi khi phải nói ra những điều suy nghĩ của mình. Vì lẽ gì mà thầy bất chấp sự phản đối của đồng nghiệp để bảo vệ những tác phẩm của Minh Dũng ?

– Tôi cho mình đang làm đúng. Tôi không có gì khuất tất cả.

– Thầy thì nói thế nhưng ở đây thầy đang bảo vệ học trò của mình tìm cách lảng xê học trò của mình để lấy tiếng.

Giáo sư Hoàng kỳ căm phẫn đến cực độ:

– Đức Cường! Anh nên thận, trọng lời nói của mình. Anh cũng là học trò của tôi mà. Chẳng lẽ tài năng của anh hiện giờ là do tôi lảng xê cất nhắc. Chứ thật sự ra anh là kẻ bất tài hay sao ?

– Đối với em thì lại khác. Sự thiên vị của thầy đối với Minh Dũng không thể

lướt qua tài năng của em. Nên thầy không còn cách nào khác, chớ thật ra trong cuộc thi ngày xưa thầy không hoàn toàn ngả về em.

Mọi người đều bất mãn về thái độ của Đức Cường. Dù sao thì giáo sư Hoàng Kỳ cũng là bậc thầy của mình. Đức Cường đã quên đạo lý “tôn sư trọng đạo”. Anh lên tiếng chỉ trích mạnh mẽ thầy mình trước cuộc họp khiến người ta bỗng thấy ngao ngán.

Giáo sư Hoàng Kỳ cố nhẫn nhịn:

– Thôi được! Nếu anh đã nói thế thì tôi cũng đành chịu. Để tỏ tinh thần khách quan tôi sẽ đứng ngoài cuộc. Nhưng ở đây trong hội âm nhạc này không phải chỉ có tôi cũng không phải chỉ có anh.

Tôi yêu cầu toàn thể nhạc sĩ của hội âm nhạc thẩm định bài hát.

Xong chúng ta hội ý cùng nhau.

Đức Cường vẫn ngạo mạn:

– Có cần gì một chuyện không đâu mà làm phí thời gian quý báu của các nhạc sĩ hay không ?

– Tại sao lại gọi là một chuyện không đâu ? Chúng ta chuyên trách âm nhạc để làm gì mà thẩm định một bài hát có giá trị hay không lại là chuyện không thể.

Nhạc sĩ Thế Bảo lên tiếng:

– Tôi tôn trọng ý kiến của giáo sư Hoàng Kỳ. Chúng ta cần thẩm định lại các bài hát của Minh Dũng trước khi gửi lên sở văn hóa thông tin kiểm duyệt.

– Rồi đây tôi chỉ sợ các anh chị, các thầy cô phải hối tiếc vì đã phí thời gian ,vào chuyện kịhông đâu.

– Nếu anh sợ phí thời gian anh có quyền không tham gia.

Đức Cường xum xoe:

– Thun chủ tịch! Em đâu dám thế! Nếu chủ tịch đã phát động thì em nhất

định phải tham gia. Có điều em vẫn giữ chủ ý của mình.

– Không ai ép buộc anh phải bỏ lập trường của mình cả. Cuộc họp kết thúc. Tôi chờ ý kiến của các nhạc sĩ gởi lên.

Giáo sư Hoàng Kỳ sách cặp bước ra. Đức Cường cũng vội vã theo sau:

– Thưa thầy! Chắc thầy giận em vì những lời thành thật của mình.

– Không! Tôi không giận anh mà còn cảm ơn bởi những lời thành thật của anh.

– Em chỉ vì uy tín của hội âm nhạc của chúng ta thôi. “Một con sâu không thể làm sâu nổi canh” được.

– Câu nói ấy anh nên dành cho mình thì hay hơn.

– Thầy ...

Giáo sư Hoàng Kỳ bước lên xe bỏ mặt Đức Cường đứng một mình tức tối:

– Thật là tức mà! Tại sao ng ta lại bênh vực cho Minh Dũng như thế chứ ?

Đức Cường thâm lo ngại:

– Nếu lỡ cả hội âm nhạc đều có cùng ý kiến sẽ tôn vinh ca khúc của Minh Dũng thì sao ? Chẳng lẽ mình bỏ cuộc hay sao.

Sở văn hóa thông tin? Đức Cường sáng mắt hẳn lên. Nếu ở đây thua thì anh sẽ còn phương án hai. Tác động làm mất lòng tin của Sở. Ba anh có người bạn thân làm ở đó. Anh sẽ lợi dụng sự quen biết ấy đến thăm và tác động trước. Không thể chậm trễ nữa, Đức Cường thực hiện ngay ý nghĩ của mình:

– Minh Dũng! Tao không thể nào làm kẻ thua cuộc được. Một thằng phản bạn cướp tình yêu thì không bao giờ có hạnh phúc được, rồi Phương Thảo sẽ về với tao khi mày thất bại. Mày sẽ mất tất cả. Tao sẽ cho mày biết cái mùi vị bị mất mát như thế nào.

Tưởng chừng như chiến thắng đã đến, Đức Cường cất tiếng cười vang. Mọi người quay lại nhìn anh với cái nhìn hơi khó chịu.

– Điên chắc ?

Đức Cường tô vẽ thêm với ông Thanh Hải, giám đốc sở văn hóa thông tin thành phố:

– Bác biết không cá hội âm nhạc họ đang có một âm mưu đó.

– Âm mưu gì hả cháu ?

– Họ đã liên kết với nhau che giấu sự thật. Sự thật về những ca khúc mà Minh Dũng đang xin xét duyệt.

– Bác cũng có nghe trình báo sơ sơ về tài năng của Minh Dũng.

Đức Cường bĩu môi:

– Tài năng gì bác ơi! Anh ta chỉ sao chép từ những tác phẩm của mẹ anh ta để lại thôi.

– Có chuyện đó sao ?

– Ở dưới hội âm nhạc ai cũng bênh vực bao che cho anh ta. Họ bảo rằng ngoài nhưng tác phẩm của mẹ còn có những tác phẩm do anh ta sáng tác.

Ông Thanh Hải gật đầu:

– Cũng có thể.

– Bác ơi! Ngay cả bác cũng tin cái trò “Tráo phượng đoạt long”.

của anh ta sao ? Lấy gì chứng minh tác phẩm nào là của anh ta ?

Tác phẩm nào của mẹ anh ta hả ? “Vàng thau lẫn lộn” chúng ta cần phân biệt kỹ điều đó.

Ông Thanh Hải lại gật đầu:

– Cháu nói cũng có lý.

Thấy mình đã có cơ sở để thuyết phục được ông Thanh Hải, Đức Cường tiếp tục nói:

– Cháu không muốn hạ uy tín của hội âm nhạc nhất là ngành văn hóa thông tin nên cháu nói cho bác biết chứ không có ý xấu với Minh Dũng.

– Bác hiểu ý cháu.

– Cháu không muốn khi gạo đã nấu thành cơm rồi, chúng ta mới phát hiện ra là nhạc sĩ ấy đã sao chép. Chùng đó bác biết là phải làm văn bản trình báo, phải kỷ luật nhạc sĩ. Chùng đó sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến uy tín của các ngành có liên quan.

– Bác hiểu và bác sẽ cân nhắc thật kỹ chuyện này.

Được lời hứa của ông Thanh Hải, Đức Cường càng tăng thêm lòng tin tưởng cho chiến thắng của mình. Hạ gục Minh. Dũng là niềm vui, là thành công lớn nhất của anh bây giờ.

Minh Dũng! Em đừng buồn. Trong khả năng của thầy, thầy chỉ giúp cho em được công bố những tác phẩm của mẹ em thôi.

– Thưa thầy! Bấy nhiêu đó em cũng mãn nguyện rồi. Danh vọng, tên tuổi điều đó không phải là tất yếu. Em chỉ có một tình yêu nghệ thuật, một cách sống chân thật với con người với cuộc sống là đủ rồi.

– Thầy hiểu em, nhưng rất tiếc mọi người không hiểu em. Nếu em cố tình dấu diếm không công khai tác phẩm của mẹ thì cũng không ai biết để mà bắt bẻ.

– Em muốn được trung thực với chính mình.

– Điều đó rất tốt. Thầy rất quý đức tính đó của em. Nhưng dù lần này có thất bại em cũng đừng nản chí. Em hãy chứng thật cho mọi người biết tài năng thật sự của mình.

– Thưa thầy! Ý thầy là ...

– Lần này chúng ta chỉ tổ chức được một đêm tưởng niệm ca sĩ Dạ Ngọc. Người đã cống hiến cho nền nghệ thuật âm nhạc nước nhà nhiều ca khúc

thật giá trị. Còn em thì làm kế thừa bản quyền của mẹ mà thôi.

– Em hiểu – Nhưng trong phạm vi của thầy, thầy sẽ xin giấy phép tổ chức một chương trình tuyển chọn ca khúc mới. Thầy tin rằng lúc đó nếu em thật sự có tài thì không ai có thể phủ nhận được!

– Thừa thầy! Em hiểu. Em cảm ơn thầy đã vì em mà phải bận tâm lo lắng.

– Thầy làm thế chỉ vì chân lý sống thôi. Em đừng bận tâm chuyện ơn nghĩa. Em về để lo chuẩn bị đi. Đêm tưởng niệm ca sĩ Dạ Ngọc sẽ có rất nhiều ca sĩ tên tuổi đăng ký tham gia. Những bài hát của em và mẹ sẽ được các ca sĩ thể hiện. Em cho thầy gửi lời chia buồn cùng Phương Thảo. Phương Thảo chưa thể tham gia được!

– Dạ! Em tin rằng Phương Thảo sẽ như em, sẽ thấu hiểu được vấn đề mà.

– Thầy cũng mong như vậy. Em nào cũng là học trò của thầy.

Em nào thầy cũng mong được thành đạt. Thầy không thiên vị ai cả.

– Không ai có thể bất bình vì đạo đức của thầy cả.

– Vậy mà ...

Giáo sư Hoàng Kỳ thở dài. Ông không muốn nhớ lại những lời mà Đức Cường đã chỉ trích ông. Hiểu ý ông, Minh Dũng nói thay cho Đức Cường:

– Thừa thầy! Một ngày nào đó, Đức Cường sẽ hiểu, sẽ rút lại những lời vô lễ đó với thầy.

– Thầy chỉ sợ là Đức Cường sẽ lún sâu vào tăm tối. Nẻo sáng dù có thênh thang nhưng lại không có lối về.

– Thầy ơi! Có cách nào để đưa Đức Cường sống lại với tình thương của chúng ta không hả thầy ?

Giáo sư Hoàng Kỳ lắc đầu:

– Sự ghen tuông, lòng ích kỷ đã huỷ diệt tất cả! Thầy e rằng chúng ta đã hết cách rồi. Trước mắt chúng ta phải tổ chức thành công đêm tưởng niệm này.

Mọi việc sẽ mình sẽ tính sau.

– Dạ!

Minh Dũng ra về mà lòng không biết nên buồn hay vui. Anh buồn cho sự thất bại của mình nhưng cũng vui vì những ca khúc của mẹ anh được sử dụng. Dù mang tên mẹ hay tên anh thì cũng thế thôi. Còn Phương Thảo! Không được hát lần này thì cô sẽ hát lần sau. Thậm chí cô sẽ hát mãi, hát suốt cả cuộc đời mình những ca khúc của anh.

Minh Dũng mỉm cười với niềm vui đó. Anh tin rằng Phương Thảo cũng vui. Bởi anh luôn tin rằng giữa anh và cô luôn có thần giao cách cảm mà.

Tình cảm và lòng mến mộ của ca sĩ và công chúng dành cho bà Dạ Ngọc rất nhiều. Nhất là bây giờ khi bà đã nằm xuống.

Nhạc sĩ Thế Bảo, chủ tịch hội âm nhạc thành phố phát biểu khai mạc buổi lễ. Ông đã ngâm ngùi nói về người ca sĩ tài hoa này:

– Sự nghiệp ca hát của ca sĩ Dạ Ngọc sẽ sống mãi trong tình yêu của mọi người. Những ca khúc của chị luôn ca ngợi cuộc sống và tình yêu con người. Chị là một nhạc sĩ có thể lay động hàng triệu trái tim con người. Chị đã sống một cuộc sống chân thật, trọn vẹn của một con người. Chị đã đi vào giấc ngủ thiên thu đầy tình người. Chúng tôi, những người đi sau xin được gửi lòng ái mộ và tiếc thương đến với chị. Mong rằng ở cõi vĩnh hằng chị sẽ thật vui với những tình cảm của những con người đang tiếp bước chị trên con đường nghệ thuật ...

Ca sĩ Thu Huyền là người đầu tiên hát tác phẩm của bà. Bài hát “Cỏ non” đưa con người về một vùng đất xanh tươi của vùng Bến Ngự quê hương bà. Ca sĩ Nhật Hoàng bằng chất giọng trầm ấm đã nói hết cả tình yêu quê hương mình qua bài hát “Nhớ quê xưa” ...

Đức Cường bằng mọi cách đến tiếp cận Phương Thảo. Dù Phương Thảo không muốn, cũng không thể từ chối cuộc trao đổi này.

– Phương Thảo thấy thế nào ?

– Anh muốn nói đến điều gì.

- Thì buổi ca nhạc đêm nay.
- Thành công thôi.
- Thành công là bà Dạ Ngọc thành công, chứ Minh Dũng thì hoàn toàn thất bại.
- Có sao đâu. Thất bại là mẹ của thành công mà.
- Phương Thảo! Đối với anh, em không cần phải che giấu sự thất vọng và nỗi buồn của mình.
- Ai nói với anh là tôi đang buồn hả ?
- Thảo vui lắm khi không được hát đêm nay ?
- Ai bảo với anh là đêm nay tôi không được hát hả ?
- Vậy em hát được sao ?

Trả lời câu hỏi của Đức Cường là lời giới thiệu của một MC:

– Tiếp tục chương trình chúng tôi xin giới thiệu một sinh viên của trường quốc gia âm nhạc. Một ca khúc để tỏ lòng ngưỡng mộ một tài năng của nhạc sĩ Dạ Ngọc. Đó là bài hát về tình mẹ thiết tha. Đã có biết bao đề tài viết về tình mẹ. Nhưng trong ca khúc của chị đã là một dấu ấn đặc biệt trong đời. Đó là một người mẹ mất hạnh phúc gia đình tự vươn trong một xã hội đầy trắc trở, khó khăn. Bài hát “Ngôi sao mẹ” sẽ được Phương Thảo sinh viên năm cuối của trường Quốc gia âm nhạc biểu diễn.

Phương Thảo vừa bước lên sân khấu đưa mắt nhìn Đức Cường như muốn nói.

– Anh thấy không ?

Phương Thảo trong chiếc áo dài tím sen cổ kính cúi đầu chào khán giả. Cả khán phòng bỗng sững sờ. Hình ảnh của ca sĩ Dạ Ngọc được tái hiện trên sân khấu.

Mọi người căng thẳng chờ đợi đàn nhạc trỗi lên. Nhưng từ một khoảng trống

của sân khấu, bóng đèn vụt tắt. Minh Dũng ôm đàn guitar đệm nhạc cho Phương Thảo hát:

Bằng chất giọng dịu dàng, thiết tha Phương Thảo đã đưa bài hát “Ngôi sao mẹ” đi vào lòng người:

“Trăm năm nhuộm bạc mái đầu.

Rừng hoang đã khép một màu tang thương cút côi trần thế phũ phàng.

Đêm đêm còn vọng người đang trên trời.

Mẹ đi đâu! Mẹ về đâu.

Mênh mang một cõi khói sầu thênh thang.

Mẹ về trên nẻo thiên đàng.

Tiếc thương con trẻ hai hàng lệ rơi Ngôi sao mẹ, ngôi sao sáng.

Long lanh tỏa ngập rừng hoang muôn phần Con luôn vọng hướng trời cao,
Để tìm bóng mẹ ngôi sao bạc phần.

Thiên thu sao mẹ tỏa hồng.

Thắp thêm ngọn lửa ấp nồng cho con.

Mẹ ơi! Tình mẹ mãi còn.

Sáng thêm chân lý cho con xây đời”.

Mẹ luôn là vì sao sáng mãi trong lòng anh. Anh sẽ mãi đi bên chân mẹ như theo hướng vì sao.

Phương Thảo kết thúc bài hát nhưng dư âm mãi còn vang vọng trong trái tim những người biết yêu quý tình mẹ.

Sau phút bàng hoàng xúc động khán giả đồng loạt vỗ tay, như muốn chia sẻ cùng Minh Dũng nỗi đau bất tận này. Chắc trong lòng ai cũng biết đây là bài hát được viết từ trái tim đau của Minh Dũng. Một nỗi đau muôn thuở của

con người khi mình đã mất đi người mẹ thân yêu.

Đức Cường tức giận:

– Chắc đây là sự sắp xếp của ông Hoàng Kỳ. Nên phút cuối có sự thay đổi mà anh không hay biết. Ông Hoàng Kỳ thật là thiên vị mà.

Ông Hoàng Kỳ bước đến vỗ vai Đức Cường:

– Chắc anh không phản đối việc tôi sắp xếp cho Phương Thảo cùng Minh Dũng biểu diễn.

Đức Cường dù có tức giận nhưng cũng gượng làm vui:

– Thưa thầy! Em cũng chỉ bảo vệ cái đúng thôi. Em chỉ sợ chúng ta bao che cho những kẻ xâm phạm quyền tác giả. Còn việc ca sĩ trình bày, ai hát hay, biểu diễn tốt thì người đó được ủng hộ.

– Em nói thế thầy cũng rất mừng. Thầy chỉ sợ người ta nói thầy thiên vị khi để một người không tên tuổi lên biểu diễn.

– Điều đó cũng tốt thôi. Một sinh viên âm nhạc mần mệ tài năng của một ca sĩ nhạc sĩ thuộc về bậc tiền bối là chuyện bình thường.

Thầy không nhớ chúng ta đã từng xuống các trường học giao lưu hay sao ?

– Ở đời không có việc gì mà không đụng chạm, dù sự việc đó có tốt đi nữa mà một khi người ta đã méo mó đi thì cũng thành xấu mà thôi.

Đức Cường nói như mĩa mai:

– Thầy là người đức cao vọng trọng, ai mà dám xuyên tạc chứ.

– Thầy không mong người ta trọng vọng mình, chỉ mong người đời nói về mình đúng sự thật thôi!

Ông nói xong rồi bước đi:

– Buổi lễ sắp kết thúc, thầy cần có vài lời cảm ơn các ca sĩ, các khách mời.

– Thầy cứ làm đúng nhiệm vụ của mình. Em đứng đây cũng được rồi.

Miệng thì nói ngọt như mía nhưng trong dạ của Đức Cường thì dâng lên niềm căm phẫn:

– Ông ta sắp xếp cho Minh Dũng và Phương Thảo biểu diễn là để dẫn mặt mình. Còn làm bộ giả nhân, giả nghĩa nói chuyện đạo đức. Ông ấy tính một tay che lấp mặt trời chắc.

Đức Cường vừa suy nghĩ vừa bĩu môi:

– Định tổ chức chương trình tuyển chọn ca khúc mới để nâng đỡ cho Minh Dũng hả ? Đừng hòng! Thử xem trong cuộc thi này Minh Dũng có qua nổi tài năng của mình không cho biết.

Đức Cường hân hoan vì quyết tâm của mình:

– Mình sẽ tham gia chương trình này bằng một ca khúc mới, sôi động phù hợp với giới trẻ. Sẽ có nhiều lá phiếu ủng hộ mình. Xem Minh Dũng có vượt qua được những giai điệu củ rích để lọt vào topten của cuộc thi hay không ? Lúc đó dù ông Hoàng Kỳ có hết lòng nâng đỡ, che chở cũng không làm gì được.

Nghĩ đến Minh Dũng, Đức Cường vẫn thấy lòng sục sôi căm giận:

– Minh Dũng! Tao sẽ không để cho mày có cơ hội đâu. Mày sẽ thấy được hậu quả của việc mày phản bạn như thế nào ? Suốt đời mày không có cơ hội đâu. Đừng có mà hòng.

Đức Cường bước ra về với những toan tính, âm mưu đen tối trong lòng.

Khúc hát mùa đông

Chương 10

Minh Dũng! Sao anh buồn vậy ?

- Đâu có! Anh đang vui đó chứ!
 - Vui mà làm sao anh không nói gì hết vậy ?
 - Có những niềm vui mà người. ta không thể nói thành lời đó chứ.
 - Anh thấy đêm nay thế nào ?
 - Thành công ngoài sức tưởng tượng của anh. Lần này anh chỉ muốn được nói lên nỗi nhớ mẹ, một tình yêu thương vĩnh viễn dành cho mẹ mà thôi.
 - Và anh đã nói được rồi.
 - Nếu không có giáo sư Hoàng Kỳ động viên, giúp đỡ thì chúng ta khó mà thành công.
 - Anh nghĩ sao về chuyện này ?
 - Còn nghĩ gì nữa ? Mọi chuyện tùy duyên mà.
 - Em nghĩ là bên trong có một bàn tay nào đang âm thầm khuấy động. Hình như họ không muốn anh có sự thành công.
 - Em muốn nói đến Đức Cường hả ?
- Phương Thảo không nói mà hỏi lại:
- Anh nghĩ thế nào về Đức Cường ?
 - Đức Cường vẫn còn yêu em.
 - Em không muốn nói đến chuyện đó. Người ta không thể sống với một tình yêu chỉ bằng sự ích kỷ, toan tính.
 - Vậy em muốn nói điều gì về Đức Cường ?
 - Sự nhỏ nhen, ích kỷ của anh ta đã đem đến cho anh ta một sự thù hận. Hình như anh ta quyết rửa mối thù này.

- Ý em là Đức Cường đang hướng về anh à ?
- Phải! Đức Cường không muốn anh có cơ hội vươn lên.
- Cũng phải. Ai cũng thế. Ai cũng cần có một ý chí, phấn đấu vượt lên trên mọi người.
- Anh quá nhân hậu nên anh không nhìn rõ vấn đề. Nếu anh ta thật sự có tài thì anh ta có quyền phát huy tài năng đó.
- Đúng vậy. Tài năng của Đức Cường đã được khẳng định ở Liên Đoàn Quốc Gia. Anh đã đạt được huy chương vàng trong cuộc thi quốc tế nữa.
- Đồng ý. Nhưng tài năng đó không phải là duy nhất. Nếu đã đạt được thành công thì phải giúp bạn mình thành công. Chứ có sao lại đứng sau lưng hại bạn ?
- Anh không nghĩ Đức Cường như thế.
- Dù không nghĩ thì mình cũng phải đề phòng.

Không muốn Phương Thảo loanh quanh mãi vấn đề này, Minh Dũng nói:

- Thôi được rồi. Anh sẽ để ý mà. Còn em, em chuẩn bị gì cho mình chưa ?
- Chuẩn bị gì hả ?
- Xem đó lo cho người ta mà quên lo cho mình, thì lo chuẩn bị tắt nghiệp chứ chuyện gì.
- Lo gì nữa. Thì những bài học đã thấm sâu vào máu, vào tim, vào óc. Những câu hát, điệu nhạc, nhịp điệu đã như hơi thở của mình rồi chuẩn bị gì nữa chứ ?
- Em lại mắc bệnh rồi!

Phương Thảo ngạc nhiên hỏi:

- Em mắc bệnh gì hả ?

– Thì bệnh chủ quan đô. Chủ quan là một căn bệnh hiểm nghèo.

Nếu không điều trị nó sẽ gây tác hại rất lớn cho tương lai của con người đó!

– Dạ hiểu rồi. Nhưng xin anh đừng lo cho em mà hãy lo cho mình, cho hoài bảo của mình.

– Anh lo gì nữa hả ?

– Anh bảo em mắc bệnh chủ quan chứ anh còn nặng hơn nữa.

– Sao em biết ?

– Thì đó. Cuộc thi tuyển chọn ca khúc mới đã được phát động rộng rãi. Em không thấy anh lo gì cả.

– Tại sao anh lại phải lo hả ?

– Vậy mà em nói anh mắc bệnh chủ quan anh còn phủ nhận.

Minh Dũng cười:

– Em ơi! Chuyện ấy không cần phải lo, không cần phải chạy vạy. Sáng tác là một công việc xuất phát từ cảm xúc, từ sự ấp ủ một tình yêu với một đề tài, một nhân vật. Tác phẩm ấy sẽ không có giá trị khi mình vay mượn hình ảnh, từ ngữ để sáng tác.

– Anh nói như vậy là ...

– Chúng ta không cần phải lo lắng gì cả. Mình cứ sống, sống thật hồn nhiên, không mưu mô, toan tính. Đã bảo là mọi sự tùy duyên thôi.

– Vậy thì hôm nay ...

– Chúng ta cứ đi long nhong suốt đêm rồi đến một quán cafe nào đó nghe nhạc rĩ rả. Xong đến sáng thì nằm lăn ra ngủ.

– Anh nói như thế chúng ta đang sống trong thời kỳ du canh du thực vậy. Anh quên là mình đang sống trong nhịp bước phát triển của thành phố công nghiệp hoá hiện đại hoá. Chúng ta đang tiến bước trong thời kỳ hội nhập mà.

- Thì cứ tạm quên mọi chuyện để cùng sống lãng mạn một đêm.
- Em không muốn phí thời gian vào những chuyện không đâu.
- Theo em là ...
- Chúng ta vào quán bún bò huế thưởng thức món ăn huế. Vừa ăn ngon, vừa nhớ mẹ. Xong mình uống cafe rồi về ngủ sáng làm việc.
- Như vậy cũng hay.
- Hay thì thực hiện đi.
- Tuân lệnh người đẹp.

Cả hai cùng cười vang rồi nắm tay nhau bước nhanh vào một quán huế thanh lịch bên đường.

Họ không hề hay phía sau lưng họ đang có một ánh mắt căm phẫn đang nhìn về phía họ. Họ vẫn vô tư sống với tình yêu chân thành của mình.

Câu nói của Phương Thảo đã gợi lên trong đầu Minh Dũng một ý tưởng. Một thành phố trẻ, một cô công nhân nhà máy, một anh kỹ sư xây dựng. Nhịp sống thành phố với tốc độ dâng cao. Một tình yêu đôi lứa trong sáng, thủy chung, hội nhập với cuộc sống mới, giai điệu trữ tình, sâu lắng ... tất cả những điều ấy hiện dần lên trong đầu anh. Minh Dũng lấy một trang giấy trắng ra. Đôi tay anh đưa nét bút uốn mình oằn oại trên giấy. Màu mực lung linh trên trang giấy trắng. Nó càng lung linh hơn khi Minh Dũng đang trải hết tình người lên từng nốt nhạc. Anh biết một bài hát không nhất thiết chỉ là những lời ca nốt nhạc mà còn có mang nặng tình yêu và cuộc sống của con người.

Minh Dũng viết lời ca xong anh bắt đầu hoà âm cho bài hát của mình. Tuấn Khanh vỗ tay reo hò:

- Hay quá! Hay quá! Minh phải điện ngay cho Phương Thảo đến ngay mới được.

Minh Dũng tay vẫn đàn mà hỏi.

– Để làm gì hả ?

– Thì để hát bài hát mới của Minh Dũng chứ để làm gì nữa.

– Không cần điện Phương Thảo đã đến đây rồi.

Tuấn Khanh xoa hai bàn tay vào nhau:

– Mới nhắc thổ địa thì thổ địa đã tới rồi.

Phương Thảo véo vào vai Tuấn Khanh:

– Tuấn Khanh nói ai thổ địa hả ?

Tuấn Khanh nhăn mặt kêu lên:

– Ui da! Trời ơi! Sao hiền diệu với ai lại dữ dằn với tôi như thế?

– Chứ ai biểu nói người ta là thổ địa.

– Thì thổ địa thì nói thổ địa chứ ?

– Người ta mềm mỏng như thế này mà là thổ địa hả.

Phương Thảo định véo tiếp thì Tuấn Khanh đã la oai oái:

– Hiểu lầm rồi! Hiểu lầm rồi.

– Hiểu lầm cái gì chứ ?

– Hiểu lầm từ ngữ ấy mà. Thổ địa thì có nghĩa là người giữ đất chứ không phải là mập và xấu như thổ địa.

Phương Thảo giơ tay lên đe dọa:

– Còn dẻo miệng, gạt gẫm hả ?

– Đâu có!

Thấy cả hai không ngừng tranh cãi, Minh Dũng can ngăn:

– Thôi! Cho anh xin mà Phương Thảo. Tuấn Khanh nó đâu có chê em xấu đâu!

– “Tiểu thư đồng đánh” mà. Ai lại dám chê.

– Đó! Anh thấy không! Tuấn Khanh lại ghẹo em nữa đó.

Tuấn Khanh vừa ỡm ẻ nhái giọng Phương Thảo nghe eo éo:

– Đó! Ghẹo em nữa thấy hôn ?

Minh Dũng và Tuấn Khanh bật cười vang khiến cho Phương Thảo cũng bật cười. Lâu lắm rồi cả ba chưa có được giây phút hồn nhiên như thế này. Lâu lắm rồi anh chưa thấy Phương Thảo vui như hôm nay. Cô đã không còn u sầu mà lại trở về với cái tính đồng đánh dễ thương như ngày nào.

Tuấn Khanh giằng lấy bản thảo trên tay Minh Dũng đưa cho Phương Thảo:

– Phương Thảo hát đi.

Phương Thảo nhìn Tuấn Khanh rồi hỏi:

– Của Khanh hả ?

Tuấn Khanh đưa tay gỡ đầu:

– Tuấn Khanh chỉ đệm bas cho ca sĩ hát chứ còn sáng tác thì ...

– Thì sao hả ?

– Thì cái đầu này không cho phép. Đây là bài hát mới của Minh Dũng đó.

– Vậy sao ? Bài này của anh Dũng hả ?

Minh Dũng gật đầu:

– Phải! Nhưng anh mới viết thôi chưa được hoàn chỉnh lắm.

- Sao mới đêm qua anh bảo là chưa có dự định gì à ?
- Anh đã bảo với em là ý tưởng không cần tìm kiếm. Tự khắc nó sẽ đến mà.
- Anh làm em bất ngờ quá.
- Điều bất ngờ đó là do chính em đem đến.

Phương Thảo chỉ tay vào ngực mình:

- Em hả ?

Minh Dũng thú vị:

- Phải! Em đã cho anh một ý tưởng tuyệt vời!

Tuấn Khanh sum xoe:

- Phương Thảo hát đi! Hát để thấy sự đổi mới trong sáng tác của Minh Dũng. Thật lãng mạn, thật trữ tình.

Rồi anh vênh vang:

- Để xem hán ta còn chê Minh Dũng chỉ biết hát dân ca bằng những bài thơ rồi phổ ra nhạc nữa không.

Tiếng “hán” ở đây cả hai đều biết Tuấn Khanh đang ám chỉ Đức Cường. Phương Thảo không muốn cho Minh Dũng thêm bận lòng vì mối hiềm khích của giữa mình và Đức cường. Cô chuyển hướng câu chuyện:

- Để thảo hát thử để hai anh nghe xem có chỗ nào cần điều chỉnh hay không nghe.

Tuấn Khanh cười hí hí:

- Được! Em cứ hát đi để “hai anh” sửa cho.

Phương Thảo ngáy dài:

- Xí! Hồng dám anh đâu.

– Tại sa kêu Minh Dũng bằng anh mà hông kêu tôi bằng anh hả?

Minh Dũng can ngăn:

– Thôi! Xin hai người đừng có cãi vã nhau nữa. Phương Thảo!

Đề anh đàn cho em hát thử nghe.

– Dạ!

Tuấn Khanh ôm bụng rên rỉ:

– Trời ơi! Em ác quá!

Minh Dũng đấm vào vai Tuấn Khanh:

– Đồ quỷ! Mày đừng có chọc ghẹo Phương Thảo nữa.

– Trời ơi! Bây giờ cả hai giương đông kích tây để cùng nhau vây thành ăn hiếp tôi.

– Lắm chuyện! Bây giờ có chịu nghe hát hay không thì nói. Nếu không nghe thì “mời”.

Tuấn Khanh vội vã:

– Nghe! Nghe!

– Vậy thì im lặng đứng nghe nhé!

– Vâng! Vâng ạ!

Tuấn Khanh lúc nào cũng vậy. Cũng “tều tều” như thế.

– Phương Thảo! Em đã xem kỹ bản nhạc chưa ?

– Có thể bắt đầu được rồi đó.

Minh Dũng dạo đàn. Phương Thảo vào giọng cũng không mấy khó khăn khi

từng lòng nhạc đã được lên khuôn cho bài hát:

“Thành phố mùa xuân”.

“Đường phố đã vào xuân. Trời Sài Gòn ngập đầy màu hoa nắng cánh diều bay cao trên đường hoa Nguyễn Huệ. Má em chợt hồng bởi tình yêu đang lên ngôi.

Cô công nhân nhà máy vừa tan ca, anh kỹ sư vừa xây xong một công trình. Họ cùng nhau đi giữa Sài Gòn đầy màu hoa. Sắc xuân rực rỡ trên những nụ cười. Và mùa xuân về thật đẹp trên môi hôn.

Thành phố mùa xuân. Thành phố mùa hoa. Thành phố của tình yêu mang hạnh phúc bao người”.

Tuấn Khanh vỗ tay reo hò khi Phương Thảo vừa ngưng tiếng hát.

– Hay quá! Hay quá! Thật là tuyệt vời mình tin chắc thế nào cũng đoạt được giải.

Minh Dũng tư lự:

– Chúng ta chỉ là “mèo khen mèo dài đuôi” thôi. Mình tự khen nhau tán dương nhau thì có được gì. Chỉ bằng chúng ta có thể góp ý, bổ sung khiếm khuyết của bài hát.

Tuấn Khanh gật đầu:

– Ý kiến rất hay!

– Đầu tiên mình muốn hỏi hai bạn về chủ đề. Chủ đề mình chọn có sai lệch không ?

Tuấn Khanh suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Không! Mình thấy cũng hay hay đó chứ. Nó mang cả ba tính chất:

tình yêu, cuộc sống và sự phát triển của thành phố. Một công trình vừa xây dựng xong tức là đã có thành quả. Cô công nhân vẫn đến nhà máy làm việc. Và mùa xuân đến rực rỡ với ngàn hoa với nụ cười tình yêu và hạnh phúc.

Thế thì đủ rồi.

– Nhưng sao mình vẫn cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

– Không có gì mà thoả mãn với những gì mình đạt được cả. Bạn đừng suy nghĩ nhiều quá. Hãy để lòng mình thanh thản để viết một tác phẩm tiếp theo.

– Nói nghe hay quá! Thường cho một chung.

Minh Dũng bật nắp khui chai rượu trên tủ. Tuấn Khanh hồ hởi lấy thêm ly. Anh đưa mỗi người một ly:

– Nào! Ta cùng uống cạn, chúc mừng bước đầu của sự thành công.

Phương Thảo vui cùng niềm vui của người yêu. Cô cũng nâng ly:

– Nào! Chúng ta cùng cạn.

– Chúc mừng thành công! Chúc mừng hai bạn giữ mãi tình yêu và hạnh phúc của mình.

Tuấn Khanh reo mừng như thể hôm nay là ngày phát giải thưởng vậy.

Giáo sư Hoàng Kỳ chỉ đứng về phía ban tổ chức. Ông không có mặt trong vị trí ban giám khảo. Ông không muốn mình bị dèm xiêm là thiên vị. Ông muốn mọi người đánh giá đúng giá trị của từng bài hát.

Khi phong trào được phát động có rất nhiều tác phẩm của các tác giả khắp nơi trong nước gửi về. Bài hát nào cũng có giá trị có cái hay riêng của nó. Nhưng để chọn được một bài hát hay thì quả là một chuyện làm đau đầu ban giám khảo. Mười bài hát hay được tuyển chọn các giám khảo đồng ý với nhau là lấy sự bình chọn của khán giả. Đó là một tính chất khách quan và quan trọng nhất.

Đức Cường và Minh Dũng cũng lọt vào trong số mười tác phẩm được chọn. Lần này Đức Cường không biết phải vận động thế nào? Anh không có lý do gì để bác bỏ tác phẩm của Minh Dũng. Đây là cuộc thi không dành cho riêng ai mà.

Anh tâm sự nỗi băn khoăn của mình với nhạc sĩ Huy Phong.

– Sao em thấy lo ngại quá thầy ơi!

Nhạc sĩ Huy Phong cười đùa:

– Sợ phải đứng sau các tác phẩm khác à ?

Đức Cường gãi gãi đầu ra vẻ lúng túng.

– Dù sao mình cũng là thành viên của hội âm nhạc. Lỡ thua người ta sợ mất uy tín của hội.

Đức Cường định dùng chiêu này để tác động các giám khảo.

Bởi vì các giám khảo đều nằm trong hội cả. Cái lắc đầu của nhạc sĩ Huy Phong làm anh chới với:

– Đừng quan niệm như thế Đức Cường à. Ở đây chúng ta chỉ đánh giá bài hát chứ không chủ yếu vào vai trò vị trí của tác giả.

Vả lại chúng ta còn có sự bình chọn của khán giả nữa.

Đức Cường cố giấu nỗi lo lắng của mình. Anh cười gượng:

– Em biết như thế thưa thầy.

Cũng có đôi lần nhạc sĩ Huy Phong nghe nói về đạo đức của Đức Cường. Ông chỉ bàng quang không truy xét. Nhưng hôm nay, Đức Cường tìm đến ông nói rõ mục đích của mình. Đề này khiến ông nặng thêm quan điểm.

– Đức Cường quá nặng về danh. Anh quên rằng muốn đưa một tác phẩm đi vào lòng người, thì tác phẩm ấy phải có giá trị thật.

Tác giả yêu nó, hoài sinh ra nó không phải vì danh lợi. Mà tất cả là vì tình yêu với đứa con đẻ của mình.

Bây giờ ông mới biết vì sao giáo sư Hoàng Kỳ không chịu có mặt trong ban giám khảo. Ông không muốn Đức Cường cho là ông nâng đỡ cho Minh Dũng. Thế mà lại hóa hay. Lần này nếu tác phẩm của Minh Dũng mà đoạt giải thì đó là do tài năng và lòng mến mộ của khán giả, không ai có thể dè

xiêm gì được cả.

Đêm chung kết và phát giải cuộc thi được tổ chức thật long trọng và hoành tráng. Cả khán phòng chật ních khán giả. Ban tổ chức đành phải xin lỗi khán giả để khán giả xem trên truyền hình trực tiếp ngoài trời. MC Anh Thư ra ngoài giao lưu với một khán giả:

– Em nghĩ sao về cuộc tuyển chọn ca khúc mới này ?

– Em nghĩ đây là một ý rất hay của ban tổ chức. Cần phải có những cuộc tuyển chọn như thế này để nền âm nhạc nước ta có những ca khúc mới, thật hay. Và một điều hay nữa là sẽ phát hiện được những tài năng của âm nhạc.

– Theo em, đêm nay tác phẩm nào sẽ được đăng quang ?

– Theo em và một số bạn của em thì ca khúc “Thành Phố Mùa Xuân của tác giả Minh Dũng sẽ đoạt vị trí cao nhất.

– Vì sao mà em lại khẳng định như thế ?

– Bởi vì anh ấy đã viết ca khúc ấy bằng tất cả tình yêu của trái tim mình đối với thành phố thân yêu của chúng ta.

– Cảm ơn em! Chào em!

– Dạ! Chào chị.

Đức Cường lo lắng thêm khi nghe cuộc phỏng vấn này. Lòng anh tràn ngập nỗi lo lắng:

– Khang lẽ là như thế, không lẽ mình phải xuôi tay để mất cả tình yêu và danh vọng hay sao ?

Phương Thảo và Minh Dũng cũng không kém phần căng thẳng.

Các ca khúc của tác giả khác thì được biểu diễn bằng các ca sĩ nổi danh. Dàn nhạc thì cũng thật hay với các nhạc sĩ có tiếng. Riêng Minh Dũng, anh vẫn Cùng Phương Thảo solo với cây đàn guitar của mình. Ca khúc của Minh Dũng được bốc thăm biểu diễn vào số thứ tư, số bảy. Còn Đức Cường anh hậm hực với con số mười của mình.

Chờ đợi rồi cũng đến giây phút được biểu diễn. Phương Thảo bước ra sân khấu với chiếc áo dài màu xanh hy vọng thật giản dị.

Một lần nữa khán giả như được thấy hình ảnh của ca sĩ Dạ Ngọc tái hiện trên sân khấu.

Khác với chất giọng trầm buồn sẵn có, hôm nay giọng Phương Thảo bỗng vút cao. Cô cất tiếng hát vang ca khúc ca ngợi thành phố, ca ngợi tình yêu và cuộc sống con người. Nhiều cánh tay vươn cao lên lắc lư, lắc lư theo điệu nhạc. Một từng tràng pháo tay nổ dồn lên khi Phương Thảo cúi đầu chào.

Chương trình lại được tiếp tục giới thiệu những ca khúc của các tác giả khác. Cuối cùng rồi cũng đến bài hát của Đức Cường. Cô ca sĩ thể hiện bài hát của Đức Cường có một phong cách rất độc đáo.

Bài hát của Đức Cường ca ngợi tình yêu tuổi trẻ, niềm đam mê với cuộc sống mới. Phong cách và giọng hát của cô làm xao động cả khán phòng.

Đây là giây phút hồi hộp và căng thẳng nhất đối với các thí sinh và cả ban giám khảo. Điện thoại tiếp nhận ý kiến bình chọn vẫn còn kéo dài thêm hai mươi phút. Số lượng thời gian này dành cho khán giả được bình chọn thêm ý kiến và sở thích của mình.

Đèn trên sân khấu vụt sáng, giáo sư Hoàng Kỳ trường ban tổ chức cuộc thi phát biểu:

– Trước hết chúng tôi xin chân thành cảm ơn sự ủng hộ các ban ngành và tất cả khán giả yêu âm nhạc. Đối với chúng tôi, tác phẩm nào cũng hay, cũng có giá trị sống riêng của nó. Nhưng để khách quan hơn chúng tôi dành phần bình chọn cho khán giả. Và sau đây là kết quả của cuộc bình chọn:

– Sáu giải khuyến khích được trao cho các tác giả ... Xin mời các tác giả lên sân khấu nhận giải.

– Hai giải ba dành cho hai tác giả ... Xin mời hai tác giả lên sân khấu.

Đức Cường như muốn lúng tim bởi vì anh chưa có tên trong danh sách. Đồng với anh, Minh Dũng chưa được công bố.

– Giải nhì chúng tôi xin trân trọng mời tác giả Đức Cường lên nhận giải.

Đức Cường rã rời trong nỗi thất vọng. Anh ôm đầu:

– Tại sao như thế ? Khán giả có nhầm lẫn hay không ?

Giáo sư Hoàng Kỳ phải nhắc lại một lần nữa:

– Xin mời thí sinh Đức Cường.

Dù muốn dù không anh cũng phải bước lên sân khấu nhận giải thưởng.

– Cuối cùng là giải đặc biệt dành cho thí sinh ... Minh Dũng!

Cả khán phòng nhao lên gọi tên anh. Giáo sư Hoàng Kỳ phải đưa tay:

– Xin quý vị giữ trật tự. Xin mời tác giả Minh Dũng.

Cả rừng hoa giấy tung lên chúc mừng Minh Dũng. Tuấn Khanh ôm chặt Phương Thảo reo hò:

– Thắng rồi! Thắng rồi!

Phương Thảo huýt nhẹ vào hông anh:

– Làm gì vậy ?

Tuấn Khanh cười hề hề buông Phương Thảo ra:

– Xin lỗi! Mừng quá nên quên câu nam nữ thọ thọ bất tương thân.

– Biết thế thì tốt.

Tưởng đâu cuộc thi có thể kết thúc. Nào ngờ giáo sư Hoàng Kỳ vẫn còn vang vang:

– Chúng tôi còn một giải đặc biệt nữa.

Mọi người nhao nhao:

– Giải gì vậy nữa kia ?

– Giải này chúng tôi sẽ dành cho ca sĩ thể hiện bài hát hay nhất.

Mọi người lại hồi hộp chờ đợi ai sẽ là người nhận danh hiệu cao quý này:

– Xin mời ca sĩ Phương Thảo. Người được khán giả bình chọn là ca sĩ thể hiện bài hát hay nhất.

Phương Thảo chơi vơi như người vừa rơi xuống đất. Điều hạnh phúc nhất đến với cô một cách quá bất ngờ khiến cô không kịp cảm nhận.

– Xin mời ca sĩ Phương Thảo lên sân khấu.

Tuấn Khanh đẩy phương Thảo:

– Lên đi! Chờ gì nữa.

Phương Thảo bước lên sân khấu cúi đầu chào. Khán giả ái mộ tặng hoa và ôm hôn cô thắm thiết.

– Chúc mừng Phương Thảo.

Phương Thảo xúc động, nước mắt rơi dài:

– Cảm ơn! Cảm ơn mọi người.

Nước mắt pha lẫn niềm vui. Đêm thăng hoa của tình yêu và hạnh phúc bùng sáng rực những vì sao.

– Chúc mừng em Phương Thảo!

Minh Dũng đặt đóa hoa hồng nhung đỏ thắm vào tay Phương Thảo. Phương Thảo nhận lấy đóa hoa môi cười mà mắt đầy lệ, những giọt lệ hạnh phúc.

Khán giả lại tung những bông hoa giấy lên sân khấu. Họ cũng muốn chia sẻ niềm vui hạnh phúc của đôi tình nhân trẻ, đã vượt qua được những trắc trở gian lao đạt thành công.

Một khán giả cao hứng cất tiếng cất giọng:

“Thành phố mùa xuân. Thành phố mùa hoa. Thành phố của tình yêu mang hạnh phúc của bao người”.

Họ đang sống giữa một thành phố đầy tình yêu và hạnh phúc con người.

Minh Dũng đưa Phương Thảo về thăm mộ mẹ trước khi tiến hành lễ cưới.

Cả hai quỳ xuống bên mộ của bà và mẹ. Bà Dạ Ngọc cười thật tươi trên mộ. Có lẽ bà đang rất vui trước thành công của đứa con trai mình.

– Mẹ! Con đã hoàn thành tâm nguyện của mẹ. Những bài hát của mẹ đã được công bố. Và con, con đã thành công trên bước đường kế tục sự nghiệp của mẹ.

Trên tấm mộ bia, đôi mắt của bà Dạ Ngọc như cười, như động viên anh khi anh còn bé:

– Giỏi lắm! Con trai của mẹ.

Ông Minh Triết cũng rất vui trước niềm vui của hai con:

– Ba đã xem truyền hình trực tiếp đêm nhạc tưởng niệm mẹ con cũng như đêm chung kết cuộc tuyển chọn ca khúc mới. Khá lắm!

Hai đứa con giỏi lắm.

Phương Thảo xúc động trước tình cảm của ông Minh Triết. Dù ở xa ông vẫn luôn theo từng bước của con trai:

– Cảm ơn ba!

Minh Dũng nắm lấy tay ba:

– Ba nhớ giữ gìn sức khỏe. Lúc này ba hơi gầy đó!

Ba vẫn khỏe và vẫn đủ sức khỏe để vào Sài Gòn dự đám cưới của hai con.

– Chúng con luôn mong chờ ba!

- Các con dự ính bao giờ trở lại về Sài Gòn.
- Dạ! Con muốn đưa Phương Thảo một vòng trên thành phố Huế của mình.
- Tốt lắm. Đến với Huế mà không được một lần xuôi thuyền trên sông Hương để nghe ca Huế là một điều mất mát lớn đó. Con định bao giờ đi ?
- Dạ! Sáng mai con sẽ đưa Phương Thảo bắt đầu từ dòng sông Đào thả thuyền trôi đi qua Nam Giao, Bến Ngự, An Cựu. Những điểm tham quan trên đất là di tích của các chùa cổ đại. Sau đó đến kinh thành Huế, viếng đền đài, lăng tẩm các vị vua. Rồi sẽ đi qua Tràng Tiền để nghe mười hai nhịp đồng đưa. Đi thăm phố cổ và sau đó thả thuyền trên sông Hương để ngắm núi Ngự Bình.

Phương Thảo reo lên:

- Thích quá! Chắc là đêm nay em sẽ không ngủ được vì nôn nóng đó.
- Không sao. Chúng ta sẽ cùng nhau thức trắng đêm nay. Bên mộ mẹ mình sẽ hát cho mẹ nghe những bài hát của mẹ. Và cả của chúng ta nữa. Chắc là mẹ sẽ vui lắm.
- Vậy thì chúng ta còn chờ gì nữa. Mình bắt đầu đi!

Tiếng đàn thâm trầm, sâu sắc lại vang lại. Giọng hát ảm áp của Phương Thảo cất lên. Từng âm thanh, từng nhịp điệu của bài hát là những bài ca bất tử, ca ngợi mãi tình yêu của con người.

Trên bầu trời lấp lánh những vì sao như chứng minh cho sự tồn tại vĩnh cửu của tình yêu đôi lứa.

Hết

Nguồn: Mây4Phuong.net
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 12/01/2009 1:16:56 SA

